

Medvídek Pú

KAPITOLA 1, ve které se seznámíme s medvídkem Pú a včelami; a vypravování začíná

Tady jde ze schodů za Kryštůfkem Robinem Michal Medvěd hlavou napřed, bum, bum, bum. Jinak to ani neumí, ale někdy mu připadá, že to přece jen musí jít taky jinak; jen kdyby tak mohl na chvíli přestat tlouci hlavou o zem a zamyslit se nad tím, jistě by na to přišel. A pak zas mu připadá, že to asi jinak nejde. Ale už je dole a čeká, abychom vám ho představili.

Když přijde Medvídek Pú dolů, někdy si chce na něco hrát. Jindy zas jen rád sedí tiše u krbu a poslouchá pohádku. Tak třeba dnes večer...

„Což takhle nějakou pohádku?“ řekl Kryštůfek.

„Ale jakou pohádku?“ já na to.

„Byl bys tak moc hodný a vypravoval nějakou Medvídkovi Pú?“

„To bych mohl,“ já na to. „Jaké pohádky má rád?“

„Pú má nejradši pohádky o sobě. To je jeho.“

„To jo.“

„Tak byl bys tak moc hodný?“

„Zkusím to,“ já na to.

A tak jsem to zkusil.

Za dávných a dávných časů, asi tak minulý pátek, bydlil Medvídek Pú v Lese sám a sám pod jménem Novotný.

„Co to znamená pod jménem?“ zeptal se Kryštůfek Robin.

„To znamená, že měl to jméno napsáno zlatým písmem nad dveřmi a bydlil pod ním.“

„Medvídkovi Pú to totiž nebylo docela jasné,“ řekl Kryštůfek Robin.

„Ted' už jo,“ ozvalo se bručivě.

„Tak budu povídat dál,“ já na to.

Když šel jednou na procházku, přišel na mýtinu uprostřed Lesa, a na ní stál uprostřed veliký dub a z jeho koruny bylo slyšet silné bzučení.

Medvídek Pú si sedl pod strom, složil hlavu do pracek a hluboce se zamyslíl.

Nejprve si řekl: „To bzučení něco znamená. Takovéhle ustavičné bzučení vždycky něco znamená. Když slyšíme bzučení, musí někdo bzučet, a pokud já vím, bzučet mohou jedině včely.“

Pak zase dlouho přemýšlel a řekl: „A včely jsou na světě jedině proto, aby dělaly med.“

A pak vstal a povídá: „A med dělají jedině proto, abych já ho snědl.“ A začal šplhat na strom. Šplhal a šplhal, a jak tak šplhal, zpíval si takovouhle písničku:

*To vám přece každý poví,
že med chutná medvědovi.
Včely bzučí: Bzum, bzum, bzum!
Chystáme med medvědům.*

Pak šplhal trochu výše ... a ještě trochu výše ... a pak ještě trochu, a tu ho napadla jiná píseň:

*Kdyby byla včela medvědem,
měla by své hnízdo při zemi,
a když by šel medvěd za medem,
nemusel by šplhat větvemi.*

Už ho to trochu zmáhalo, proto teď zpíval naříkavou píseň.

Byl už skoro u cíle, a kdyby byl jen dobře stál na oné větvi ... Prask!

„Ach, pomoc!“ volal Pú, když spadl na větev o deset stop níže.

„Kdybych jen nebyl -“ řekl si Pú, když bříinkl na druhou větev o dvacet stop níže.

„Já jsem chtěl -“, vysvětloval, když se řítil po hlavě na jinou větev o třicet stop níže, „- já jsem totiž chtěl -“

„- bylo to ovšem trochu -“ přiznával, jak svištěl rychle mezi dalšími šesti větvemi dolů.

„To je všechno tím,“ usoudil, když se rozloučil s poslední větví, třikrát se ve vzduchu překotil a snesl se půvabně do bodláčí, „to je všechno tím, že mám tak rád med. Ach, pomoc!“ Vylezl z bodláčí, vytáhl si bodliny z nosu a zase se zamyslel.

A první, na koho pomyslel, byl Kryštůfek Robin.

„To jsem byl já?“ řekl Kryštůfek Robin nesměle, protože si tomu ani netroufal věřit.

„To jsi byl ty.“ Kryštůfek už neříkal nic, ale oči měl stále větší a větší a tváře červenější a červenější.

A tak šel Medvídek Pú za svým kamarádem Kryštůfkem Robinem, který bydlil v jiné části Lesa za zelenými dveřmi.

„Dobré jitro, Kryštůfku Robine,“ řekl Pú.

„Dobré jitro, Medvídku Pú,“ řekl jsi ty.

„Rád bych věděl, jestli nemáš doma náhodou nějaký balón?“

„Balón?“

„Ano, právě jsem si tak po cestě povídal: „Jestlipak on, Kryštůfek, nemá doma nějaký balónek? Jen tak jsem si to povídal, jak jsem přemýšlel o balónech, a rád bych to věděl.“

„Nač potřebuješ balónek?“ povídáš ty.

Medvídek Pú se ohlédl, zda někdo neposlouchá, pak dal pracku k ústům a tiše zašeptal:

„Na med!“

„Ale balónkem si přece med neopatříš.“

„Já ano,“ řekl Pú.

Náhodou jsi byl zrovna předešlého dne na večírku u kamaráda Prasátka a tam jste dostali balónky. Tys dostal velký zelený, a jeden Králíkův příbuzný - ostatně ještě tak malý, že to pro něj nic není, chodit na večírky - dostal veliký modrý balónek a zapomněl ho tam. A tak sis přinesl s sebou domů ten zelený

i ten modrý balónek.

„Který chceš?“ zeptal ses Medvídka.

Medvídek Pú si dal hlavu do pracek a dlouho se rozmýšlel.

„To máš tak,“ řekl. „Když jdeš s balónkem pro med, hlavní věc je, aby o tom včely nevěděly. Když tedy půjdeš se zeleným balónkem, mohou si myslet, že je to kus stromu, a nevšimnou si tě, a když půjdeš s modrým, mohou si myslet, že to je kus oblohy, a taky si tě nevšimnou; jde jen o to, čemu spíš uvěří?“

„A nepozorují tě pod tím balónkem?“ zeptal ses.

„Možná že ano, a možná taky, že ne,“ řekl Medvídek Pú.

„Ve včelách se jeden nevyzná.“ Chvilí přemýšlel a potom řekl: „Pokusím se, abych vypadal jako černý mráček. Tím je ošálím.“

„To si tedy vezmi radši modrý balónek,“ povídáš ty. A tak se to rozhodlo.

Pak jste oba vyšli s modrým balónkem a ty sis vzal s sebou pušku, kterou vždycky nosíš pro každý případ, a Medvídek Pú šel na jedno místo, kde vždycky bylo hodně bláta, a vyvážel se v něm, až byl celý černý, a pak si nafoukl balón, až byl, velikananánský, a oba jste drželi provázek. A najednou jsi provázek pustil a Medvídek Pú se půvabně vznesl k obloze a zůstal viset právě ve výši vrcholku stromu, asi tak na dvacet stop od něho.

„Hurá!“ křičel jsi ty.

„To je báječné!“ křičel medvídek Pú na tebe dolů. „Jak vypadám?“

„Jako medvěd zavěšený na balónu,“ řekl jsi ty.

„Ne jako,“ řekl Pú stísněně, „ne jako černý mráček na modré obloze?“

„Ani ne.“

„Ale snad shora to vypadá jinak. Jak říkám, ve včelách se jeden nevyzná.“

Nebyl žádný vítr, aby ho přivál blíže ke stromu, a tak tam Pú visel. Viděl med, cítil med, ale nemohl se dobře na med dostat.

Po chvilce na tebe zavolal.

„Kryštůfku Robine!“ zašeptal hlasitě.

„Copak?“

„Myslím, že včely něco větří.“

„A co?“

„Nevím. Ve včelách se jeden nevyzná.“

Chvilku bylo ticho a potom zas na tebe zavolal: „Kryštůfku Robine!“

„Ano?“

„Máš doma deštník?“

„To mám.“

„Prosím tě, přines ho a procházej se s ním tady a občas se podívej nahoru na mne a řekni: ‚Ale, ale, asi bude pršet.‘ Myslím, že když to uděláš, spíše se nám podaří včely oklamat.“

Zasmál ses v duchu: „Hloupoučký medvěd.“ Ale neřeklš to nahlas, protože ho máš tak rád, a šel jsi domů pro deštník.

„Tak už jsi tu!“ zvolal Medvídek Pú, sotva ses vrátil ke stromu. „Už jsem

měl obavy. Zpozoroval jsem, že včely už najisto něco tuší.“

„Mám roztáhnout deštník?“ zeptal ses.

„Ano, ale počkej chvílku. Musím na to jít zchytra. Hlavní věc je, abychom oklamali včelí královnu. Poznáš zdola, která to je?“

„Ne.“

„Škoda. Tak se s deštníkem procházej a říkej: ‚Ale, ale, bude asi pršet,‘ a já zase podle svých sil zazpívám píseň o mráčku, jakou by tak nejspíš zpíval mrak ... tak chod!“

A zatímco ty ses procházel a uvažoval, nebude-li snad pršet, Medvídek Pú zpíval tuto píseň:

Jak krásné být mráček

a plout po nebi.

Každý malý mráček

zpívá si jak ptáček

jsem rád, že jsem mráček,

pluji po nebi,

mám šedivý fráček,

zpívám si jak ptáček.

Včely bzučely víc a víc, jako by měly stále silnější podezření. Několik jich dokonce opustilo úl a obletovaly mráček, když spustil druhou sloku své písně, a jedna si sedla na okamžik mráčku na nos a zase odlétla.

„Kryštůfku -, ouvej! Robine,“ zvolal mráček.

„Ano?“

„Zrovna jsem přemýšlel a došel jsem k závažnému poznatku. Tohle nejsou ty pravé včely.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Tak asi nebudou mít ten pravý med.“

„Myslíš?“

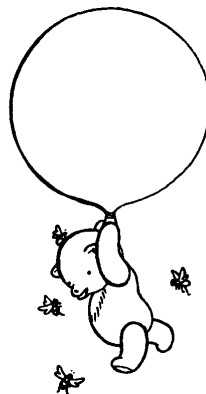
„Ano. Tak si myslím, že se spustím dolů.“

„Jak?“ zeptal ses.

Na to Medvídek Pú dosud nepomyslel. Kdyby se pustil provázku, spadl by - bác -, a to se mu moc nezamlouvalo.

Dlouho přemýšlel a pak řekl: „Kryštůfku Robine, musíš sestřelit balón puškou. Máš tady pušku?“

„To víš, že mám,“ řekl jsi ty. „Ale když to

udělám, bude po balónu.“

„A když to neuděláš,“ řekl Pú, „bude se muset pustit a bude po mně.“

Když to řekl takhle, viděl jsi, jak to s ním vypadá, a tak jsi velmi pozorně zamířil na balón a vystřelil.

„Ouvej!“ řekl Pú.

„Netrefil jsem?“ zeptal ses.

„To zrovna ne,“ řekl Pú, „trefil, ale ne balón.“

„Odpusť,“ řekl jsi a vystřelil jsi znovu, a tentokrát jsi trefil balón, vzduch z něho pomalu ucházel a Medvídek Pú se snašel k zemi.

Ale ruce mu tak strnuly, jak po celou dobu držel balónek za provázek, že mu zůstaly celý týden vzpažené, a když si mu sedla nějaká moucha na nos, musil ji vždycky odfouknout. A myslím - ale nevím to jistě -, že proto se mu začalo říkat Pú.

„A to je celé?“ zeptal se Kryštůfek Robin.

„To je jenom konec tohoto příběhu. Ale je jich ještě spousta.“

„O Medvídkovi Pú a o mně?“

„A o Prasátku a Králíčkovi a o vás všech. Nepamatuješ se?“

„Pamatuju, ale když se chci rozpomenout, tak to nejde.“

„Jak jednou Pú s Prasátkem chtěli chytit Slona ...“

„A nechytili ho, vid’?“

„Ne.“

„Pú jistě ne, ten na to nemá dost filipa. Chytil jsem ho já?“

„Počkej, to se dozvíš z vyprávění.“

Kryštůfek Robin přikývl.

„Já si to pamatuju,“ řekl, „ale Pú si to nepamatuje, tak by to chtěl zase slyšet. To potom bude opravdický příběh, a ne jenom vzpomínání.“

„To jistě,“ řekl jsem.

Kryštůfek Robin si zhluboka povzdechl, sebral Medvěda za nohu a táhl chudáčka Púa za sebou ke dveřím. U dveří se obrátil a řekl:

„Přijdeš se podívat, jak se koupám?“

„Možná,“ řekl jsem.

„Neublížil jsem mu, když jsem ho střelil, že ne?“

„Ani dost málo.“ Přikývl a vyšel ze dveří a za chvíli jsem slyšel, jak jde Medvídek Pú za ním po schodech - bum -, bum -, bum.

KAPITOLA 2, ve které jde Pú na návštěvu a dostane se do úzkých

Michal Medvěd - známí neřekli jinak než Medvídek Pú, nebo zkrátka Pú - šel jednou Lesem a pyšně si pobroukával písničku. Složil si ji právě ráno, když dělal před zrcadlem odtučňovací cvičení:

Tra-la-la, tra-la-la, když se natahoval, co mohl, a pak *Tra-la-la, tra-la-ouvej!* - *la*, když se pokoušel dotknout se prstů na nohou. Po snídani si to znovu a znovu opakoval, až se to naučil nazpaměť, a teď už to zpíval celé bez chyby. Písnička zněla takhle:

*Tralala, tralala, tralala,
tralala, bum tarara tydlidum.
Tydli fidli, tydli fidli,
tydli fidli, tydli fidli,
bum tarara tydlidum.*

Tak si pobroukával svou písničku a vesele si vykračoval a přemítal, co asi jiní dělají a jaké to asi je, být někdo jiný, až najednou přišel k písečnému břehu a v něm byla velká díra.

„Aha, řekl Pú. (Bum, bum, tydlidum).“

Jestli vůbec něčemu rozumím, tak tady bydlí Králíček a Králíček je můj kamarád,“ řekl, „a kamarád mi dá něco k snědku a poslechne si mou písničku a tak. Bum tarara tydlidum.“ Sehnul se tedy, strčil opatrně hlavu do veliké tmavé díry a zavolal:

„Je někdo doma?“

Z díry bylo slyšet cupitání a pak nastalo ticho.

„Povídám, je někdo doma?“ zavolal Pú hodně nahlas.

„Ne!“ zněla odpověď, a pak se ozvalo: „Ale nemusíte tak křičet, slyšel jsem dobře už poprvé.

„To je hloupé!“ řekl Pú, „copak tu vůbec nikdo není?“

„Nikdo.“

Medvídek Pú vytáhl hlavu z díry a chvíli přemýšlel. Napadlo ho: „Někdo tam ale musí být, protože někdo musel říct ‚Nikdo!‘“ A tak zas vstrčil hlavu do díry a řekl: „Hej, Králíčku, nejsi to ty?“

„Ne,“ řekl Králíček, tentokrát změněným hlasem.

„Ale není tohle Králíčkův hlas?“

„Asi ne,“ řekl Králíček. „Aspoň to nemá být jeho hlas.“

„Ach tak!“ řekl Pú.

Vytáhl hlavu z díry, zamyslel se, pak ji tam zase vstrčil a řekl:

„A nemohl byste mi říct, kde je Králíček?“

„Šel na návštěvu k svému příteli Medvídkovi Pú, je to jeho dobrý známý.“

„Ale vždyť to jsem já!“ řekl Medvídek, velmi překvapen.

„Kdo já?“

„Medvídek Pú.“

„Jistě?“ řekl Králíček, ještě překvapenější.

„Docela jistě,“ řekl Pú.

„Tak tedy pojď dál.“ Pú se tlačil a tlačil do díry, až se dostal konečně dovnitř.

„Opravdu,“ řekl Králíček a celého si ho měřil, „jsi to ty. Tak tě vítám.“

„A kdo jsi myslel, že to je?“

„Nebyl jsem si jist. To víš, jak to v Lese chodí. Nemohu si pustit každého do bytu. Musím být opatrný. Což takhle něco zakousnout?“ V jedenáct dopoledne si Pú vždycky dával něco menšího, a proto se s radostí díval, jak Králíček chystá talířky a džbány, a když se Králíček zeptal: „Chceš k chlebu med, nebo, kondenzované mléko?“, byl tak vzrušen, že řekl: „Obojí,“ a pak, aby nevypadal tak chamtivě, dodal: „Ale s chlebem se neobtěžuj, prosím.“ A pak dlouho neříkal nic a konečně si začal pobroukávat trochu nejistým hlasem, vstal, stiskl Králíčkovu pracku a řekl, že už musí jít.

„Musíš?“ řekl Králíček zdvořile.

„Zůstal bych ještě chvíli,“ řekl Pú, „kdyby - kdybys -,“ a díval se upřeně ke spížce.

„Abych řekl pravdu,“ řekl Králíček, „chtěl jsem sám právě odejít.“

„Tak tedy půjdu. Sbohem.“

„Tak sbohem, jestli ovšem opravdu už nic nechceš.“

„A máš ještě něco?“ zeptal se Pú rychle.

Králíček zdvihl pokličky a řekl: „Už nemám.“

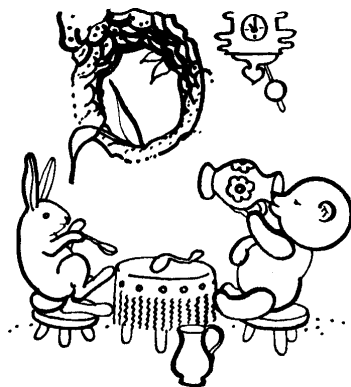
„Vždyť jsem si to myslel,“ řekl Pú a pokýval hlavou. „Tak sbohem. Už musím jít.“ Začal se škrábat do díry. Natáhl přední pracky a odrážel se zadními a za chvíli měl zas nos venku ... a pak uši ... a pak přední pracky ... a ramena ... a pak ...

„Ach, pomoc!“ zvolal Pú. „Půjdu raději zpátky.“

„Hloupost!“ zlobil se Pú, „vždyť musím jít dál!“

„Nemohu tam ani sem!“ řekl pak. „Ach, pomoc! K čertu.“

Ale teď už chtěl jít také Králíček na procházku, a když viděl, že přední vchod

není volný, vyšel ven zadními dvířky, šel dokola a spatřil Medvídka.

„Jéje, ty jsi zůstal trčet?“ zeptal se.

„Ani ne,“ řekl Pú jakoby nic. „Jen si tak hovím, přemýšlím a prozpěvuji si.“

„Dej sem pracku!“

Medvídek Pú natáhl pracku a Králíček táhl a táhl a táhl ... „Ouvej!“ vykřikl Pú. „To bolí!“

„Zůstal jsi trčet,“ řekl Králíček. „Už je to tak.“

„To je z toho,“ bručel Pú, „že nemáš dost velký vchod.“

„To je z toho,“ řekl Králíček příkře, „že jsi moc jedl. Hned jsem si to myslel, že jeden z nás moc jí,“ povídá Králíček, „a věděl jsem, že já to nejsem, ale nechtěl jsem nic říkat. Tak já dojdu pro Kryštůfka Robina.“ Kryštůfek Robin bydlil na druhém konci Lesa. Když se s Králíčkem vrátil a spatřil přední část Medvídka Pú, řekl tak mile: „Ty hloupoučký Medvěde“, že všem zase zasvitla naděje.

„Už jsem se začínal obávat,“ řekl Pú, když ho Kryštůfek trochu popotáhl, „že Králíček už nikdy nebude moct chodit předním vchodem. A to bych strašně nerad,“ řekl.

„Já taky,“ řekl Králíček.

„Chodit předním vchodem?“ řekl Kryštůfek Robin.

„Ale to se ví, že zase bude chodit předním vchodem.“

„To je dobře,“ řekl Králíček.

„Když tě nemůžeme, Pú, vytáhnout, což abychom tě strčili zpátky?“

Králíček si zamyšleně potahoval kníry a podotkl, že strčí-li Medvídka zpátky, bude tam, a ovšem nikdo nebude mít větší radost než on, bude-li Pú u něho, ale ono je to už tak, že někdo bydlí na stromě a někdo zase pod zemí a ...

„Chceš říct, že bych se odtamtud už nikdy nedostal?“ řekl Pú.

„Myslím, že by bylo škoda strkat tě zpátky, když už ses jednou dostal až sem.“ Kryštůfek Robin přisvědčil.

„Zbývá nám tedy jen jedno,“ řekl. „Musíme čekat, až zase zhubneš.“

„Jak dlouho trvá takové zhubnutí?“ zeptal se Pú ustrašeně.

„Asi tak týden, myslím.“

„Přece tu ale nemohu zůstat celý týden!“

„Zůstat tady můžeš docela dobře, hlupáčku. Těžší bude dostat tě ven.“

„Budeme ti předčítat,“ řekl

Králíček s úsměvem. „A doufám, že nebude padat sníh,“ dodal. „A víš, kamaráde, zabíráš mi tam uvnitř hodně místa - nevadilo by ti, kdybych si udělal z tvých zadních nohou věšák na ručníky? Víš, nejsou tam stejně k ničemu, a na ty ručníky se docela dobře hodí.“

„Celý týden!“ řekl Pú zachmuřeně. „A co jídlo?“

„Kdepak jídlo, to nebude,“ řekl Kryštůfek Robin, „abys rychleji zhubl. Ale předčítat ti budeme určitě.“ Medvídek začal vzdychat, ale ani to mu nešlo, protože byl zmáčknut v otvoru, a z oka se mu skutálela slzička, když žadonil:

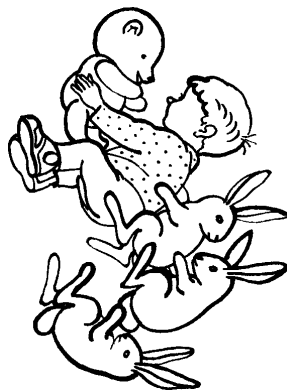
„Budeš mi tedy aspoň číst nějakou konejšivou knihu, abys povzbudil a potěšil Medvěda, který uvízl a je ve veliké tísní?“

A tak po celý týden předčítal Kryštůfek Robin takovou knihu Medvídkovi Pú na severním konci, a Králíček zatím věšel ručníky na jižním konci ... a uprostřed cítil Medvěd, jak čím dál tím víc hubne. A na konci týdne řekl Kryštůfek Robin: „Ted!“ Chytil Medvídku za přední pracky a Králíček se chytil Kryštůfka Robina a všichni Králíčkoví příbuzní a známí se chytili Králíčka a všichni najednou táhli...

A dlouho volal Pú jenom: „Ouvej!“ A pak najednou zvolal: „Hop!“, jako když vyletí zátka z láhve.

A Kryštůfek Robin a Králíček a všichni Králíčkoví příbuzní a známí se svalili... A navrch na tu hromadu se svalil vysvobozený Pú!

Všem vděčně pokynul a pokračoval ve své procházce Lesem a sebevědomě si pobroukával. Ale Kryštůfek Robin se za ním láskyplně díval a řekl: „Ty hloupoučký Medvěde!“

KAPITOLA 3, ve které Pú s Prasátkem málem chytí Kolčavici

Prasátko žilo v nádherném domě ve starém buku a ten buk byl uprostřed Lesa a Prasátko bydlilo uprostřed domu. Vedle jeho domu byla přeražená tabulka a na ní nápis:

VSTUPDOLESA S

Když se zeptal Kryštůfek Robin Prasátka, co to znamená, řeklo, že je to jméno jeho dědečka, které se odedávna udrželo v jeho rodě. Kryštůfek Robin řekl, že to není žádné jméno, Vstupdoleša S., a Prasátko řeklo, že je, protože se tak jmenoval jeho dědeček, a že to je zkratka za Vstupdoleša Stan., a to je zase zkratka za Vstupdoleša Stanislav. A že dědeček měl dvě jména pro případ, že by jedno ztratil - Vstupdoleša po jednom strýci a Stanislav po Vstupdolesovi.

„Já mám taky dvě jména,“ řekl Kryštůfek Robin jen tak mimochodem.

„Tak to vidíš, že je to pravda,“ řeklo Prasátko.

Jednoho krásného zimního dne zametalo Prasátko sníh před domem, a když náhodou vzhlédlo od práce, spatřilo Medvídka Pú. Pú tu chodil stále dokolečka a o něčem přemýšlel. Když na něho Prasátko zavolalo, ani se nezastavil.

„Hej, co to děláš?“ řeklo Prasátko.

„Lovím,“ řekl Pú.

„Co lovíš?“

„Něco stopuju,“ řekl Medvídek Pú velmi tajemně.

„Co stopuješ?“ zeptalo se Prasátko a přistoupilo blíže.

„To bych právě taky rád věděl. Ptám se sám sebe: Co?“

„A co asi odpovíš?“

„Musím počkat, až to dohoním,“ řekl Medvídek Pú. „Podívej se tamhle.“

Ukázal na zem před sebou. „Co tam vidíš?“

„Stopy,“ řeklo Prasátko. „Šlěpěje.“ Rozčilením až zakvilo.

„Ach Pú! Myslíš, že je to Kolčavice?“

„Snad,“ řekl Pú. „Možná že jo a možná že ne. V šlěpějích se jeden nevyzná!“

Po těchto slovech se dal zase do stopování a Prasátko za ním chvilíčku hledělo a pak běželo za ním. Znenadání se Medvídek Pú zarazil a nějak rozpačitě se nakláněl nad šlěpějemi.

„Co je?“ ptalo se Prasátko.

„To je prapodivné,“ řekl Medvěd. „Teď se mi zdá, že to jsou dvě zvířata. Tohleto se přidružilo k tomu prvnímu - ať už je to co chce. A oba teď jdou dál spolu. Nešlo bys radši se mnou, Prasátko, co kdyby to přece jenom byla dravá zvířata?“

Prasátko se podrvalo za uchem a řeklo, že nemá až do pátku nic na práci a s radostí půjde s Púem, kdyby to snad byla Kolčavice.

„Myslíš, kdyby to byly dvě Kolčavice,“ řekl Medvídek Pú, a Prasátko odpovědělo, že nemá stejně do pátku co dělat. A tak se vydali spolu.

Byla tu taková modřínová houštinka a zdálo se, že ty dvě Kolčavice, jestli to vůbec byly Kolčavice, chodily kolem té houštiny. Pú s Prasátkem šli tedy kolem houštiny za nimi; Prasátko si krátilo čas tím, že vypravovalo Medvídkovi, co dělal jeho dědeček Vstupdoleša S. proti strnulosti údů po dlouhém stopování, jak jeho dědeček Vstupdoleša S. trpěl v pozdním věku záduchou, a jiné zajímavé věci; a Pú přemítal, jak asi vypadá takový dědeček, a zdali snad právě nestopují dva dědečky, a chytí-li je, jestli si bude moci vzít jednoho s sebou domů a ponechat si ho, a co tomu řekne Kryštůfek Robin. Ale stopy před ním vedly dál a dál ...

Náhle se Medvídek Pú zastavil a ukázal před sebe: „Hele!“

„Co!“ řeklo Prasátko a leknutím až poskočilo. A pak, aby se nezdálo, že se leklo, poskočilo ještě dvakrát, jako by si jen tak poskakovalo.

„Stopy!“ řekl Pú. „Třetí zvíře se přidalo k druhým dvěma.“

„Pú!“ zvolalo Prasátko. „Myslíš, že je to ještě jedna Kolčavice?“

„Myslím, že ne,“ řekl Pú, „protože ty šlépěje jsou jiné.“

Bud' to jsou to dvě Kolčavice a jedna Kolasice, nebo dvě Kolasice a jedna Kolčavice. Pojd' me dál za nimi.“ Tak šli dál a byla v nich malá dušička, když si pomyslili, že ta tři zvířata před nimi jsou možná nepřátelského smýšlení.

A Prasátko si vroucně přálo, kdyby tak byl dědeček Vstupdoleša S. právě tady, a ne jinde, a Pú si myslel, jak by to bylo hezké, kdyby znenadání, čirou náhodou, potkali Kryštůfka Robina, ovšem jen a jen proto, že ho má moc rád. A pak najednou se Medvídek Pú zarazil a olizoval si špičku nosu, jako by se chtěl ochladit, protože mu dosud nikdy v životě nebylo tak horko a úzko. Před nimi musí být čtyři zvířata!

„Vidíš to, Prasátko? Podívej se na ty stopy! To by tedy byly tři Kolčavice a jedna Kolasice. Přidala se k nim ještě jedna Kolčavice!“ Vypadalo to tak. Byly tu stopy; tu se proplétaly, tam zas byly rozmazané, ale tu a tam zas bylo zcela zřetelně vidět stopy čtyř párů prack.

Když si taky olízlo špičku no su a pocítilo pravou úlevu, řeklo Prasátko: „Ted' si vzpomínám. Zapomnělo jsem udělat včera něco, co nemohu udělat zítra. Musím jít bohužel opravdu domů a udělat to ted'.“

„Uděláme to odpoledne, půjdu pak s tebou,“ řekl Pú.

„To se nedá dělat odpoledne,“ řeklo rychle Prasátko. „Je to taková naprosto dopolední věc, musí se udělat dopoledne, pokud možno mezi -, co myslíš, kolik je hodin?“

„Asi tak dvanáct,“ řekl Pú, když se podíval na slunce.

„Jak jsem řeklo, mezi dvanáctou a pět minut po dvanácté. Tak tedy, milý Medvídku, doufám, že odpustíš - co to je?“

Pú vzhlédl k nebi, a pak když uslyšel zapískání, podíval se do větví starého dubu a spatřil svého přítele.

„To je Kryštůfek Robin,“ řekl.

„Tak se ti nic nemůže stát,“ řeklo Prasátko. „S ním budeš docela v bezpečí. Sbohem,“ a uhánělo tryskem domů, šťastno, že je zas mimo všechno nebezpečí.

Kryštůfek Robin pomalu slézal ze stromu.

„Hlopučký Medvídku,“ řekl, „cos to dělal? Nejdřív jsi obešel houštinku dvakrát sám, pak za tebou příběhlo Prasátko a obešli jste ji spolu a pak jste šli právě počtvrté.“

„Počkej chvilku,“ řekl Medvídek Pú a zdvihl pracku. Posadil se a hluboce se zamyslel. Pak vložil svou pracku do jedné šlápěje ... a poškrábal se dvakrát na nose a vstal.

„Tak jo,“ řekl Medvídek Pú.

„Už vím,“ řekl Medvídek Pú. „Dal jsem se pobláznit a ošálit,“ řekl, „a nemám ani špetku rozumu.“

„Jsi nejlepší Medvěd na světě,“ řekl Kryštůfek Robin konejšivě.

„Vážně?“ řekl Pú zas nedůvěřivě. A náhle

zazářil.

„Ať je to jak chce,“ řekl, „už je skoro čas k obědu.“ A šel domů na oběd.

KAPITOLA 4, ve které Ijáček ztratí ocas a Pú ho zas najde

Starý šedivý oslík Ijáček stál docela sám v lesním zákoutí plném bodláků, přední nohy široce rozkročený, hlavu skloněnou na stranu, a dumal. Chvilí si smutně myslel:

„Proč?“ a pak zase „Nač?“ a jindy zase „K čemu?“ a chvílemi sám dobře nevěděl, o čem vlastně přemýšlí! A tak když se přibatolil Medvídek Pú, byl Ijáček velmi rád, že může na chvilku přestat myslet, a zachmuřeně mu řekl: „Dobrý den.“

„Jak se máš?“ řekl Medvídek Pú.

Ijáček zavrtěl hlavou. „Vůbec se nemám,“ řekl. „A neměl jsem se už dlouho.“

„No, no, no,“ řekl Pú, „to je mi líto. Ukaž se.“ Ijáček se tedy postavil a smutně hleděl k zemi, a Medvídek Pú si ho obešel kolem dokola.

„Copak se stalo s tvým ocasem?“ řekl s údivem.

„Co se s ním stalo?“ řekl Ijáček.

„Vždyť ho nemáš.“

„Opravdu?“

„No přece buď ocas máš, nebo nemáš, a ty ho nemáš. V tom se snad nemůžu zmýlit.“

„A tak co mám?“

„Nic.“

„Podívám se,“ řekl Ijáček a pomalu se otočil tam, co měl předtím ocas, a když ho nemohl dosáhnout, točil se na druhou stranu, až zase stál tak jako předtím, a pak sklonil hlavu a díval se mezi přední nohy a nakonec řekl s dlouhým povzdechem: „Myslím, že máš pravdu.“

„To si myslím, že mám pravdu,“ řekl Pú.

„Tím se vysvětluje mnoho,“ řekl Ijáček zachmuřeně. „Tím se vysvětluje všechno. Není divu.“

„Někde jsi ho asi nechal,“ řekl Medvídek Pú.

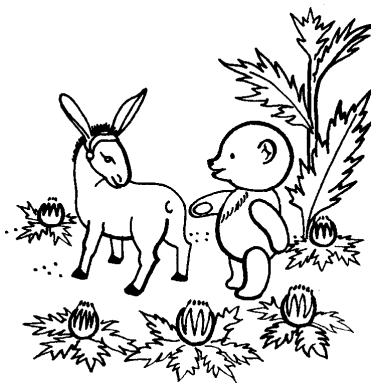
„Někdo mi ho asi vzal,“ řekl Ijáček. „To je jim podobné,“ dodal po dlouhé pomlčce.

Pú měl pocit, že by mu měl něco říci, aby ho potěšil, ale nevěděl co. Rozhodl se, že tedy raději něco vykoná, aby ho potěšil.

„Ijáčku,“ řekl slavnostně, „já, Medvídek Pú, ti tvůj ocas najdu.“

„Děkuji ti, Pú,“ odpověděl Ijáček. „Jsi opravdový přítel,“ řekl. „A ne jako někdo.“ Tak se medvídek Pú pustil do hledání Ijáčkova ocasu.

Bylo krásné jarní jitro, když se vydal na cestu. Nadýchané obláčky se vesele

proháněly po modré obloze, chvílemi některý vběhl před sluníčko, jako by je chtěl uhasit, a hned zas sklouzl dál, aby udělal místo druhému. A slunce statečně svítilo skrze ně a mezi nimi; a smrček, který měl jehličí po celý rok, vypadal teď staře a ošuměle vedle svěže zeleného krajkoví, kterým se vyšňořily buky. Medvěd si vykračoval mlázím a houštím, po pasekách zarostlých bodláčím a vřesem, přes kamenitá koryta potůčků, po strmých pískovcových březích zase do vřesu; a konečně, všecek uondán a hladový, přišel do Stokorcového lesa. Ve Stokorcovém lese bydlila Sova.

„A jestli vůbec někdo něčemu rozumí,“ řekl si Medvěd, „tak je to Sova, nebo se nejmenuju Medvídek Pú. A to zase jo,“ dodal.

„Tak tu to máme.“ Sova bydlila na Kaštanu, v rozkošném starobylém sídle, nadmíru vznešeném, jak se alespoň Medvídkovi zdálo, neboť tam bylo klepátko i šňůra od zvonku. Pod klepátkem byla tabulka se slovy:

Pod šňůrou od zvonku byl nápis:

**PROŠIM
ZVONIT
DYŠ
ČEKÁTE
OTPOV-
VĚŤ.**

Tyto tabulky psal Kryštůfek Robin, neboť on jediný uměl v Lese psát. Sova,

**PROŠIM KELEPEJTĚ DYŠ
NEČEKATÉ OTPOVEŤ.**

která byla jinak moc učená a uměla číst a psát své vlastní jméno SOAV, nevěděla kudy kam při složitých slovech jako SPALNÍČKY a KARBANÁTEK.

Medvídek Pú si velmi důkladně přečetl oba nápisy, nejdříve odleva doprava a pak pro jistotu, aby nic nezapomněl, od prava doleva. A pak pro všechno zaklepal a zatahal za klepátko a zatahal a zaklepal na šňůru od zvonku a zavolal hodně nahlas: „Sovo! Čekám na odpověď. To jsem já, Medvěd.“ Dveře se otevřely a vyhlédla Sova:

„Dobrý den, Pú,“ řekla. „Co se děje?“

„Něco strašně smutného,“ řekl Pú, „můj přítel Ijáček ztratil ocas. Je z toho celý nanicovatý. Mohla bys mi tedy laskavě říci, jak bych mu ho našel?“

„V takových případech je obvyklá normální procedura -“

„Co to je, hrom do ní prosa fůra?“ řekl Pú. „Víš, já jsem přihlouplý Medvěd, a dlouhá slova jsou na mne moc.“

„Myslím to, co se má udělat.“

„Tak je to v pořádku,“ řekl Pú mírně.

„Musí se tedy udělat toto: nejdříve vypiš odměnu. Pak -“

„Okamžik,“ řekl Pú a zdvihl pracku. „Cože s tím mám udělat? Zrovna jsi kýchl, hepsi, když jsi to říkala.“

„Vůbec jsem nekýchl.“

„Ale ano, Sovo.“

„Promiň, Pú, ale nekýchl. Musela bych o tom přece vědět.“

„Muselo se ozvat kýchnutí, když jsem to slyšel.“

„Řekla jsem přece: nejdřív vypiš odměnu.“

„Už zase jsi to udělala,“ řekl Pú smutně.

„Odměnu!“ řekla Sova hodně nahlas. „Napišeme vyhlášku, že dáme větší částku tomu, kdo najde Ijáčku v ocas.“

„Aha,“ řekl Pú a přikyvoval hlavou. „Když už mluvíš o větší částce,“ pokračoval zasněně, „jsem zvyklý na něco menšího - zrovna asi v tuhle dobu dopoledne,“ a hleděl toužebně ke skřínce v koutě Sovina pokojíčku.

„Třeba jen doušek mléka nebo něčeho a kapičku medu -“

„Tak tedy napíšeme tu vyhlášku a vyvěsíme ji po celém Lese.“

„Kapičku medu,“ mružel si Medvěd, „anebo - nebo taky nic, přijde totiž na to, jak kdy -“ a zhluboka si povzdechl a usilovně dával pozor, co se říká.

Ale Sova mluvila pořád dál a dál, užívala delších a delších slov, až se vrátila tam, odkud začala, a vykládala, že vyhlášku může napsat jedině Kryštůfek Robin.

„To on psal tabulky na mých dveřích. Viděl jsi je, Pú?“ Pú už hezkou chvíli říkal střídavě jenom „ano“ a „ne“ se zavřenýma očima, a protože naposledy řekl: „Ano, ano“, řekl nyní: „Ne, vůbec ne“, ačkoli v skutečnosti ani nevěděl, o čem to Sova vlastně mluví.

„Neviděl jsi je?“ řekla Sova udiveně. „Tak pojď a podívej se na ně teď.“ Šli tedy ven. A Pú pohlédl na klepátko a na nápis pod ním a pak na šňůru od zvonku a na tabulku pod ní, a čím déle se díval na šňůru od zvonku, tím více mu připomínala něco, co už kdysi kdesi viděl.

„Pěkná šňůra, že?“ řekla Sova.

Pú přisvědčil.

„Něco mi připomíná,“ řekl, „ale nemůžu si vzpomenout co.“

„Kde jsi ji našla?“

„Náhodou jsem ji našla v Lese. Visela na jednom keři a já jsem nejdříve myslela, že tam někdo bydlí, tak jsem za ni zatáhla, ale nic se nestalo, zatáhla jsem tedy silněji, a zůstala mi v ruce, a protože o ni nikdo nestál, vzala jsem ji domů, a tak -“

„Sovo,“ řekl Pú vážně. „Zmýlila ses. Někdo o ni stál.“

„A kdo?“

„Ijáček. Můj drahý přítel Ijáček. Měl ji - měl ji rád.“

„Rád?“

„Byl s ní úzce spjat,“ řekl Medvídek Pú smutně.

S těmi slovy ji sňal a odnesl ji zpátky Ijáčkovi. A když ji zas Kryštůfek Robin přibíl na staré místo, pobíhal Ijáček po Lese a tak vesele švihal ocasem, že z toho byl Medvídek všecek rozněžen a musil se jít domů posilnit nějakým menším soustem. Když si po půlhodině utřel ústa, zazpíval pyšně:

Kdo našel ocas ?

„Já,“ řekl Medvěd,

„Zrovna v devět.

Jenže ve skutečnosti bylo tři čtvrti na jedenáct.

Já našel ocas.“

KAPITOLA 5, ve které se setká Prasátko s ohromným Sloniskem

Jednou si spolu povídali Kryštůfek Robin, Medvídek Pú a Prasátko. Tu Kryštůfek spolkl sousto, které měl právě v ústech, a povídá jakoby nic: „Viděl jsem Slona, Prasátko.“

„Co dělal?“ zeptalo se Prasátko.

„Jen tak se potuloval,“ řekl Kryštůfek Robin. „Myslím, že mě neviděl.“

„Taky jsem jednou jednoho vidělo,“ řeklo Prasátko.

„Aspoň si myslím,“ řeklo. „Ale možná, že to nebyl on.“

„Já taky,“ řekl Pú a uvažoval, jak asi Slon vypadá.

„Nebývá je tak často vidět,“ řekl Kryštůfek Robin jen tak.

„Ted' ani ne,“ řeklo Prasátko.

„V téhle roční době ne,“ řekl Pú.

Pak mluvili o něčem jiném, až bylo načase, aby Pú s Prasátkem šli spolu domů. Zpočátku, když klopýtali po pěšince na pokraji Stokorcového lesa, ani spolu mnoho nemluvili, ale když přišli k potoku a pomohli si navzájem přejít po kamenech a kráčeli bok po boku podrostem, dali se do přátelského rozhovoru o tom i onom, a Prasátko řeklo:

„Jestli víš, co myslím, Pú,“ a Pú řekl:

„To si taky myslím,“ a Prasátko řeklo:

„Ale naproti tomu musíme, Pú, pamatovat na to,“ a Pú řekl:

„Právě že, ačkoliv jsem to na okamžik zapomněl.“ A pak, když přešli k Šesti borovicím, Pú se rozhlédl, zda je někdo neposlouchá, a řekl slavnostně:

„Prasátko, už jsem se rozhodl.“

„Pro co ses rozhodl, Pú?“

„Rozhodl jsem se, že chytím Slona.“

Pú kývl několikrát hlavou, když to řekl, a

čekal, že Prasátko řekne: „Jak?“ nebo: „To nemůžeš, Pú!“ nebo něco takového povzbudivého, ale Prasátko neřeklo nic. Prasátko totiž mrzelo, že na to nepřišlo první.

Pú ještě chvíli čekal a pak řekl: „Udělám si na něj past. A musí to být důmyslná past, musíš mi proto pomoci, Prasátko.“

„Pú,“ řeklo Prasátko, už zase zcela spokojené, „pomohu ti.“ A pak řeklo: „Jak to uděláme?“ a Pú řekl: „To je právě to. Jak?“ A pak si sedli a přemítali.

Medvídkovi nejdříve napadlo, aby vykopali hlubokánskou jámu, a Slon přijde a spadne do ní a „Proč?“ řeklo Prasátko.

„Jak to, proč?“ řekl Pú.

„Proč by tam spadl?“ Pú se podrbl prackou na nose a řekl, že Slon půjde

kolem a bude si pobroukávat nějakou písničku a dívat se po nebi, jestli nebude pršet, a tak si nevšimne hlubokánské jámy, až už bude napolo v ní, a pak už bude pozdě.

Prasátko řeklo, že je to moc dobrá past, ale co když už bude pršet?

Pů se zase podrbl na nose a řekl, na to že ještě nepomyslel.

Pak mu zazářila očka a řekl, že když už bude pršet, Slon se bude dívat po nebi, jestli se zas vyjasňuje, a tak si nepovšimne hlubokánské jámy, až bude napolo v ní ... A to už bude pozdě.

Prasátko řeklo, že když se objasnila i tato okolnost, je to opravdu důmyslná past.

Pů byl na to velmi hrdý a připadalo mu, že se Slon už skoro chytil, ale byla tu ještě jedna věc, kterou bylo třeba uvážit, totiž: Kde se má ta hlubokánská jáma vykopat?

Prasátko řeklo, že nejlepší bude přímo tam, kde bude Slonisko stát, zrovna než do ní spadne, jen asi o stopu dál.“

Ale to nás uvidí kopat,“ řekl Pů.

„Neuvidí, když se bude dívat do nebe.“

„Ale něco vytuší,“ řekl Pů, „když se náhodou podívá dolů.“ Dlouho přemítal a pak smutně dodal: „Není to tak lehké, jak jsem si myslel. Nejspíš proto se skoro nikdy žádný Slon nechytí.“

„To asi,“ řeklo Prasátko.

S povzdechem vstali, a když si vytáhli několik bodlin, zase se posadili; a celý čas si Pů v duchu říkal: „Kdybych jen na něco připadl!“ Byl totiž přesvědčen, že někdo hodně chytrý by jistě Slona chytil, jenom vědět, kudy na to.

„Dejme tomu,“ řekl Prasátku, „že bys chtělo chytit mne. Jak bys to udělalo?“

„Asi takhle,“ řeklo Prasátko. „Udělalo bych past, dalo bych do ní lahvičku medu a ty bys ho ucítil a vlezl tam za ním ...“

„A já bych šel za ním,“ řekl Pů všecek vzrušen, „ale moc opatrně, abych si něco neudělal, a dostal bych se k lahvičce s medem a nejdřív bych olizoval okraj, jako by tam už nic nebylo, víš, a pak bych poodešel a rozmyslil si to a zase se vrátil a začal lízat zprostředka a potom -“

„No dobře, na tom nesejde. Ale byl bys v pasti a já bych tě tam chytilo. Ale teď jde o to, co rádí Sloni. Já bych myslilo, že žaludy, nemyslíš? Nasbíráme jich hromadu. - Povídám, vzbud' se, Pů!“ Pů, který se pohroužil do velmi krásného snu, sebou trhl a řekl, že se mnohem spíše dá nachytat na med než na žaludy.

Prasátko s tím nesouhlasilo; a byli by se o to málem pohádali, ale Prasátko si včas uvědomilo, že kdyby dali do pasti žaludy, musilo by je nasbírat, ale dají-li tam med, bude musit přinést Pů trochu ze svého, a proto řeklo: „Dobrá, tak tedy med“, právě když Pů na to přišel také a chtěl říci: „Dobrá, tak tedy žaludy.“

„Med,“ řeklo si Prasátko zamyšleně, jako by to už bylo rozhodnuto. „Já vykopu jámu a ty jdi zatím pro med.“

„Výborně,“ řekl Pú a batolil se pryč. Jakmile přišel domů, šel rovnou do spížky, stoupl si na židli a sundal velikou láhev medu z nejhořejší přihrádky. Bylo na ní napsáno MET, ale pro jistotu sňal papír a podíval se na něj, a opravdu to vypadalo jako med. „Ale jeden nikdy neví,“ řekl Pú. „Pamatuju se, že strýc jednou říkal, že viděl sýr, který měl zrovna takovou barvu.“ Vyplázl tedy jazyk a pořádně si lízl. „Ano,“ řekl, „je to med. Docela jistě. A řekl bych, med až na dno. Ledaže by někdo ze žertu dal ke dnu sýr. Snad bych měl jít trochu hloub ... pro ten případ, že by ... že by Sloni neradi sýr ... jako já ... A!“ zhluboka si oddychl. „Nemýlil jsem se. Je to med až dolů.“ Když se tedy o tom přesvědčil, odnesl lahvičku Prasátku.

Prasátko se podívalo nahoru z hodně hluboké jámy a řeklo: „Přinesls?“

A Pú řekl Prasátku: „Ale láhev není plná,“ a hodil ji dolů a Prasátko řeklo: „To není! Víc ti nezbylo?“

„Ne.“ A bylo to pravda.

Prasátko postavilo tedy láhev na dno jámy, vyškrabalo se nahoru a šli spolu domů. „Tak dobrou noc, Pú,“ řeklo Prasátko, když přišli k Púovu domku. „Sejdeme se ráno v šest u Borovic a podíváme se, kolik se nám chytlo do pasti Slonů.“

„V šest, Prasátko?“ A máš nějaký provázek.

„Ne. Na co provázek?“

„Abychom ho na něm mohli přivést domů.“

„Ach tak! ... Ale já myslím, že Sloni jdou na zahvždání.“

„Někteří snad jdou a jiní zase ne. U Slonů se to nikdy nedá říct předem. Tak dobrou noc!“

„Dobrou noc!“ A Prasátko klusalo ke svému domku, nad nímž byl nápis VSTUPDOLESA S., zatímco Medvídek se už ukládal k spánku.

Za několik hodin, když se už noc dávala na ústup, se Pú náhle probudil a bylo mu nějak nanic. Znal už ten pocit od dřívějšíka, a věděl, co znamená. Má hlad. Šel tedy do spížky, vystoupil na židli, natáhl se na nejhořejší policičku a - nic nenašel.

„To je divné,“ pomyslel si. „Vím přece, že jsem tam měl láhev medu. Plnou

láhev, plnou medu až po okraj, a bylo na ní MET, abych to poznal, že v ní je med. To je moc divné.“ A začal přecházet sem tam, přemítal a pobroukával si takhle:

Přece jsem si to nepoplet!

Vždyť vím, že jsem tam míval med,

MET.

protože se tam nápis čel:

Přebroukal si to už třikrát jako nějakou písničku a vtom si vzpomněl. Dal ho do důmyslné pasti na Slony.

„To je hloupé!“ řekl Pú. „To má člověk z toho, když se snaží být na Slony hodný.“ A zase vklouzl do postele. Ale usnout nemohl. Čím víc to zkoušel, tím méně mohl spát. Zkoušel počítat ovce - při tom člověk někdy krásně usne -, a když to nepomáhalo, zkoušel počítat Slony. Bylo to ještě horší. Protože každý Slon, kterého napočítal, se pustil rovnou k Púově láhvi s medem a všechen med snědl. Pú ležel chvíli zkroušeně, ale když už pětistý osmdesátý sedmý Slon si olizoval tlamu a liboval si: „Moc dobrý med, nepamatuju se, že bych kdy okusil lepší,“ Pú už to nevydržel. Vyskočil z postele, vyběhl z domu a uháněl rovnou k Šesti borovicím.

Slunce ještě spalo, ale podle toho, že obloha nad Stokorcovým lesem byla jasná, dalo se očekávat, že se už probouzí a co nevidět vstane. V pološeru vypadaly Borovice chladně a opuštěně a hlubokánská jáma se zdála ještě hlubší a Púova láhev od medu na dně vypadala tajemně, byl to jen jakýsi tvar a dost. Ale když se Pú naklonil blíže, poznal po čichu med, vyplázl jazyk a začal se olizovat.

„To je hloupé,“ řekl Pú, když vstrčil nos do láhve. „Slon mi to vylízal.“ Pak se zamyslel a řekl: „Ba ne, já jsem to vylízal. Už jsem na to zapomněl.“ Opravdu, vylízal skoro všechen med. Ale na dně trošku zbylo, vstrčil tedy hlavu rovnou do láhve a dal se do lízání ...

Za nějakou chvíli se probudilo Prasátko. Sotva se probudilo, řeklo si: „Ach!“ a pak odvázně: „Ano,“ a pak ještě odvážněji: „Je to tak.“ Ale mnoho odvahy necítilo, protože mu v mysli stále kmitalo slovo „Slon“.

Jak asi vypadá Slon?

Je divoký?

Přijde opravdu na zahvzdání? A jak přijde?

Má vůbec rád Prasátka?

A jestli je má rád, záleží mu na tom, jaký je to druh Prasátka?

A jestli Prasátka nemá rád, udělá výjimku u Prasátka, jehož dědeček se jmenoval VSTUPDOLESA STANISLAV?

Nedovede si odpovědět na žádnou z těchto otázek ... a asi za půl hodiny se má poprvé setkat se Slonem!

Ovšem, bude s ním Pú a ve dvou je hned mnohem veseleji.

Ale co když jsou Sloni moc zlí na Prasátka i na Medvědy? Nebylo by lepší dělat, jako by ho bolela hlava, a nejít vůbec k Šesti borovicím? Ale co když bude moc krásně a v pasti nebude žádný Slon a ono zůstane ležet jen tak pro nic za nic celé dopoledne v posteli? Co má dělat?

Pak mělo chytrý nápad. Půjde potichoučku k Šesti borovicím, nakoukne opatrně do pasti a podívá se, zda je tam nějaký Slon. Když tam bude, vrátí se domů do postele. Když tam nebude, nepůjde do postele.

A tak šlo. nejdřív si myslelo, že nebude v pasti žádný Slon. A potom zase, že tam bude, a čím přicházelo blíže, tím jistěji vědělo, že tam bude, protože ho tam už bylo slyšet hrozitánsky řádit.

„Achich, Achich, achich,“ šeptalo si Prasátko. A nejraději by bylo uteklo. Ale mělo pocit, že když už je tak blízko, že se musí aspoň podívat, jak takový Slon vypadá. Přiblížilo se tedy k pasti a nahlédlo do ní.

A zatím celý ten čas se Medvídek Pú marně pokoušel dostat hlavu z láhve. Čím více jí kroutil, tím těsněji tam vězela.

„To je hloupé!“ říkal si v láhvi, a zase „Pomoc!“ a ponejvíce „Ouvej!“ Zkoušel ji o něco rozbít, ale protože nic neviděl, nešlo to; a pokoušel se vylézt z pasti, ale protože neviděl nic než láhev, a to ještě špatně, nemohl najít cestu. A tak nakonec zdvihl hlavu, bolestně, zoufale zavyl ... a právě v tom okamžiku nahlédlo Prasátko do jámy.

„Pomoc, pomoc!“ volalo Prasátko, „Slon, Strašlivý Slon!“ a uhánělo odtud, co mu síly stačily, a vykřikovalo: „Pomoc, pomoc, Strašlivé Slonisko! Pomoc, pomoc, Slonivé Strašisko!“

A nepřestalo křičet a uhánět, až přiběhlo k domu Kryštůfka Robina.

„Copak se ti stalo, Prasátko?“ řekl Kryštůfek, který právě vstával.

„Slo-“ křičelo Prasátko a sotva dechu popadalo. „SloSlo - Slonisko!“

„Kde?“

„Támhle,“ řeklo Prasátko a mávlo prackou.

„Jak vypadá?“

„Jako - jako ... Jakživ jsem nevidělo tak velikou hlavu, Kryštůfku Robine. Ohromná, jako - jako já nevím co. Velikánská no, jako -, já nevím - jako něco strašně obrovského. Jako velikánská láhev.“

„Tak,“ řekl Kryštůfek Robin a obul si střevíce, „půjdu se na to podívat. Pojd'me!“ Prasátko se už nebálo, když šel Kryštůfek Robin s ním, a tak šli.

„Už ho slyším, ty ne?“ řeklo Prasátko stísněně.

„Něco slyším,“ řekl Kryštůfek Robin.

Byl to Pú, tloukl hlavou o kořen stromu, který našel.

„Vidíš!“ řeklo Prasátko. A přitisklo se ke Kryštůfku Robinovi.

Najednou se dal Kryštůfek Robin do smíchu ... a smál se ... a smál ... a smál. A jak se tak smál - bum, uhořel Slon hlavou o kořen, láhev se rozbila a vynořila se Púova hlava ... Tu poznalo Prasátko, jak bylo hloupoučké, a tak se stydělo, že uteklo rovnou domů a vlezlo si do postele, protože je rozbolela hlava. Ale Kryštůfek Robin a Pú šli společně k snídani.

„Ach Medvídku!“ řekl Kryštůfek Robin. „Mám tě moc rád!“

„Já tebe taky,“ řekl Pú.

KAPITOLA 6, ve které má Ijáček narozeniny a dostane dva dárky

Ijáček, starý šedivý osel, stál na břehu potoka a hleděl na svůj obraz ve vodě.

„Dojemný,“ řekl. „To je to pravé slovo. Dojemný.“ Otočil se a kráčel pomalu asi dvacet stop po proudu, přebrodil se a šel po druhém břehu pomalu zpátky. Pak se zas zahleděl na sebe do vody.

„Vždyť jsem si to myslel,“ řekl. „O nic lepší z této strany. Ale nikomu na tom nesejde. Všem je to jedno. Dojemný, to je ono.“ Zapraskalo za ním roští a objevil se Pú.

„Dobré jitro, Ijáčku,“ řekl Pú.

„Dobré jitro, Medvídku Pú,“ řekl Ijáček zachmuřeně.

„Jestli je to vůbec dobré jitro,“ řekl. „Pochybuj,“ dodal.

„Proč, co se stalo?“

„Nic, Medvídku Pú, nic. Každý zkrátka nemůže a někdo zas nemá. To je vše.“

„Co každý nemůže?“ řekl Pú a podrbl se na nose.

„Mít zábavu. Zpěv a tanec. Obejdeme tady ten morušový keř.“

„Ach,“ řekl Pú. Dlouho přemítal a pak se zeptal: „Jaký morušový keř?“

„Bonhomie,“ povídal Ijáček zachmuřeně. „Francouzské slovo a znamená dobrosrdečnost. Nenařikám si, ale je to tak.“ Pú se posadil na velký kámen a pokoušel se promyslet si to.

Připadalo mu to jako hádanka a on se nikdy v hádankách nevyznal, vždyť je Medvěd s nepatrným rozumem. A tak si raději zazpíval:

*Láda, láda, čokoláda,
a tu každá bába ráda,
i když se jí třese brada,
láda, láda, čokoláda.*

To byla první sloka. Když dozpíval, Ijáček neřekl, že by se mu to zrovna nelíbilo, a tak mu Pú přechoťně zazpíval druhou sloku:

*Láda, láda, čokoláda,
tou vždy uctíš kamaráda,
té s i moje srdce žádá,
láda, láda, čokoláda.*

Ijáček stále nic neřikal, a tak si Pú tiše přezpíval třetí sloku jen pro sebe:

*Láda, láda, čokoláda,
lepší je než marmeláda.
Láda, láda, čokoláda,
tramtaráda, tramtaráda.*

„To je správné,“ řekl Ijáček. „Jen si zpívej. Tidly dum, tidly tam. Kveté máj, pojd'me v háj! Bud' veselý!“

„To taky jsem,“ řekl Pú.

„Někomu je hej,“ řekl Ijáček.

„Proč, co se děje?“

„Copak se něco děje?“

„Jsi takový smutný, Ijáčku.“

„Smutný? Proč bych byl smutný? Mám narozeniny. Nejšťastnější den v roce.“

„Narozeniny?“ řekl Pú užasle.

„Ovšem. Nechápeš? Podívej se na všechny ty dárky,“ mávl nohou. „Podívej se na ten sváteční dort. Svíčky a růžová poleva.“

Pú se rozhlédl - nejprve nalevo a pak napravo. „Dárky? Sváteční dort? A kde?“ řekl Pú.

„Cožpak nevidíš?“

„Ne,“ řekl Pú.

„Já taky ne,“ řekl Ijáček. „Žert,“ vysvětloval. „Haha!“ Pú se podrbal na hlavě, tak tím byl zmaten.

„Ty máš opravdu narozeniny?“ zeptal se.

„Ano.“

„Ach! Tak mnoho štěstí a zdraví, Ijáčku.“

„Mnoho štěstí a zdraví, Medvídku Pú.“

„Ale já nemám narozeniny.“

„Ne, já mám.“

„Ale ty jsi řekl: Mnoho štěstí a zdraví.“

„A proč ne? Přece nechceš být nešťastný na mé narozeniny?“

„Ach tak!“ řekl Pú.

„Je to už tak dost zlé,“ řekl Ijáček a málem propukl v pláč, „že jsem sám nešťastný, bez dárků, bez dortu a bez svíček, skoro vůbec bez povšimnutí, a kdyby měli být ještě druzí nešťastní -“ To bylo pro Púa příliš.

„Počkej tady,“ křikl na Ijáčka, a co mohl, uháněl domů; cítil, že musí hned sehnat aspoň nějaký dárek pro Ijáčka, a potom si ještě vymyslet něco vhodného.

Před svým domem našel Prasátko, jak vyskakovalo a snažilo se dosáhnout na klepátko.

„Nazdar, Prasátko,“ řekl Pú.

„Nazdar, Pú,“ řeklo Prasátko.

„Co to děláš?“

„Chci dosáhnout na klepátko,“ řeklo Prasátko. „Přišlo jsem právě -“

„Počkej, udělám to sám,“ řekl Pú vlídně. Natáhl se a zaklepal na dveře. „Viděl jsem zrovna Ijáčka,“ začal, „a chudák Ijáček je v žalostné náladě, protože má narozeniny a nikdo si na to nevzpomněl, a je velmi zachmuřený - znáš přece Ijáčka -, a tak jsem tak stál a - Co tak dlouho neotvírá, ten co tu bydlí.“ A znovu

zaklepal.

„Ale Pú,“ řeklo Prasátko, „vždyť je to tvůj dům!“

„Aha!“ řekl Pú. „Opravdu,“ řekl. „Tak pojďme dál.“

Vešli, nejdříve šel Pú ke kredenci, jestli nemá ještě nějakou maličkou láhev medu; byla tam, tak ji sundal.

„Dám ji Ijáčkovi,“ vysvětloval, „jako dárek. Co ty mu dáš?“

„Nemohlo bych mu ji dát taky?“ řeklo Prasátko. „Jako že je to od nás obou?“

„Ne,“ řekl Pú. „To není dobrý nápad.“

„Tak mu tedy dám balónek. Zbyl mi jeden z mého večírku.“

„To je moc dobrý nápad. To zrovna Ijáček potřebuje, aby se povyrazil. Kdopak by se nepovyrazil s balónkem?“

Prasátko tedy odběhlo a medvídek se dal na opačnou stranu s lahvičkou medu.

Bvl teplý den a cesta byla daleká. Neurazil ještě ani půl cesty, když se ho zmocnil divný pocit. Začalo to na špičce nosu -, a proběhlo celým tělem až do chodidel. Jako by někdo v něm říkal. „Pú, je čas na něco menšího.“

„Jo, jo,“ řekl Pú, „nevěděl jsem, že už je tak pozdě.“ Sedl si tedy a sňal víko z lahvičky medu. Šťěstí že to mám s sebou, pomyslil si. Jiný Medvěd si ani nevzpomene vzít si s sebou něco menšího, když jde na procházku. A dal se do jídla.

Počkejme, pomyslil si, když vylízal poslední kapku medu z láhve, kam jsem to šel! Ach ano, k Ijáčkovi, a pomalu vstal. A pak si najednou vzpomněl. Snědl Ijáčkovi dárek k narozeninám! „To je hloupé!“ řekl Pú. „Co mám dělat? Musím mu přece něco dát.“ Chvíli nemohl na nic přijít. Pak ho napadlo: I když v ní není med, je to přece jen velmi pěkná lahvička; kdybych ji umyl a napsal na ni „Mnoho štěstí“, Ijáček by si do ní mohl něco uschovat, bylo by to užitečné. A protože šel právě kolem Stokorcového lesa, zašel si do něho za Sovou, která tam bydlila.

„Dobré jitro, Sovo,“ řekl.

„Dobré jitro, Pú,“ řekla Sova.

„Mnoho štěstí k Ijáčkovým narozeninám,“ řekl Pú.

„Tak on má narozeniny?“

„Co mu dáš, Sovo?“

„Co ty mu dáš, Pú?“

„Já mu dám užitečnou nádobu na uschování věcí a chtěl jsem tě poprosit -“

„Někdo v ní měl med,“ řekla Sova.

„Můžeš v ní mít, co chceš,“ řekl Pú vážně. „Je velmi užitečná. A chtěl jsem tě poprosit —“

„Měl bys na to napsat ‚Mnoho štěstí‘.“

„O to jsem tě chtěl právě poprosit,“ řekl Pú. „Mám třaslavé písmo, píšu správně, ale třese se mi ruka a písmenka mi přeskakují. Napíšeš mi sem ‚Mnoho štěstí‘?“

„Je to hezká nádoba,“ řekla Sova a prohlížela si ji ze všech stran. „Mohla bych mu ji dát taky? Od nás obou?“

„Ne,“ řekl Pú. „To není dobrý nápad. Napřed ji umyju a pak to můžeš napsat.“ Umyl láhev, osušil a Sova zatím olizovala špičku tužky a přemítala, jak se píše „štěstí“.

„Umíš číst, Pú?“ zeptala se stísněně. „Venku je tabulka o klepání a zvonění a psal to Kryštůfek Robin. Umíš to přečíst?“

„Kryštůfek mi řekl, co tam stojí, tak teď to umím přečíst.“

MNOMO HOHO ŠETĚ ŽETÍ.

„Řeknu ti, co tady stojí, tak to pak přečteš.“ Tak Sova psala ... a tohle napsala:

Pú na to hleděl s obdivem.

„Píšu jen: ‚Mnoho štěstí‘,“ řekla Sova jakoby nic.

„Je to moc pěkné a dlouhé,“ řekl Pú. Udělalo to na něho velký dojem.

„No vlastně tu píšu: Mnoho štěstí přeje Pú. Na takový dlouhý nápis se vypíše hodně tužky.“

„To jo“ řekl Pú.

Zatímco se tohle všechno odehrávalo, Prasátko se vrátilo domů Ijáčkovi pro balónek. Pevně jej k sobě tisklo, aby mu neulítlo, a utíkalo, co mohlo, aby přišlo k Ijáčkovi před Púem; bylo by rádo přišlo s dárkem první, jako by na to bylo přišlo samo a nikdo mu o tom neřikal. Jak tak utíkalo a mysliho na to, jak asi bude Ijáček rád, nedalo pozor na cestu ... a najednou šláplo do králíčí díry a upadlo na nos. PRASK! .. !!? .??

Prasátko tu leželo a nevědělo, co se stalo. Nejdřív mu napadlo, že celý svět vyletěl do povětří, a pak mu napadlo, že snad jen Les vyletěl do povětří, a pak mu napadlo, že snad jen ono samo vyletělo do povětří a teď je na měsíci nebo bůhví kde a nikdy už nespátří Kryštůfka Robina, ani Púa, ani Ijáčka. A pak mu napadlo. I když jsem na měsíci, nemusím přece pořád ležet na nose, a opatrně se zvedlo a rozhledlo se. Bylo dosud v Lese!

No, to je divné, pomyslilo si. Co to jen bylo za ránu.

Přeci jen to, jak jsem upadlo, nemohlo dát takovou ránu.

A co je to tu za vlhký hadřík?

A kde je můj balónek?

Byl to balónek!

„Ouvej!“ řeklo Prasátko. „Achich, ouvej, ouvej, ouvej! Teď je pozdě. Už se nemohu vrátit a ani nemám jiný balónek, a možná že Ijáček nemá balónky zvlášť

rád.“ Běželo tedy dál, trochu smutně, až přišlo na břeh potoka, kde byl Ijáček, a zavolalo na něj.

„Dobré jitro, Ijáčku,“ zavolalo Prasátko.

„Dobré jitro, Prasátko,“ řekl Ijáček. „Jestli je vůbec dobré,“ řekl. „Pochybuju o tom,“ řekl. „Ale na tom nesejde,“ řekl.

„Mnoho štěstí a zdraví k narozeninám,“ řeklo Prasátko.

Ijáček se přestal dívat na sebe do vody, otočil se a vyvalil oči na Prasátko.

„Řekni to ještě jednou,“ řekl.

„Mnoho štěstí -“

„Počkej chvíli.“ Kymácel se na třech nohou a čtvrtou opatrně přiložil k uchu. „Dělal jsem to už včera,“ vysvětloval, když se už potřetí svalil na zem. „Je to docela lehké. To abych lépe slyšel ... teď se to povedlo! Tak co jsi říkalo?“ Přidržel si kopytem ucho.

„Mnoho štěstí a zdraví k tvým narozeninám,“ řeklo Prasátko znovu.

„To myslíš k mým?“

„Ovšem, Ijáčku.“

„K mým narozeninám?“

„Ano, Ijáčku.“

„Já že mám opravdické narozeniny?“

„Ano, Ijáčku, a přineslo jsem ti dárek.“ Ijáček sundal pravé kopyto z pravého ucha, otočil se a s velkou námahou zdvihl levé kopyto.

„To si musím poslechnout ještě druhým uchem,“ řekl.

„Tak teď.“

„Dárek,“ řeklo Prasátko hodně nahlas. „To zase mně?“

„Ano.“

„Ještě k mým narozeninám?“

„Ovšem, Ijáčku.“

„Já mám ještě opravdické narozeniny?“

„Ano, Ijáčku, a přineslo jsem ti balónek.“

„Řeklo jsi balónek?“ řekl Ijáček. „Balónek? Tu velkou barevnou věc, která se nafukuje? Zábava, tanec a zpěv, ejaja hopsasa.“

„Ano, ale bohužel, je mi líto, Ijáčku — , ale jak jsem s ním utíkalo k tobě, upadlo jsem.“

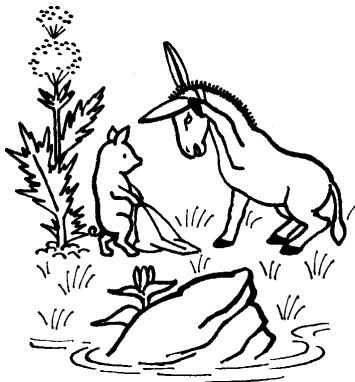
„Ach, jaká smůla! Moc jsi utíkalo? Neublížilo sis, Prasátko?“

„Ne - ale - ale Ijáčku, balónek praskl!“
Dlouho bylo ticho.

„Můj balónek?“ řekl konečně Ijáček.
Prasátko přikývlo.

„Můj balónek k narozeninám?“

„Ano, Ijáčku,“ řeklo Prasátko a trochu

potahovalo.

„Tady je. Mnoho štěstí k narozeninám.“ A podalo Ijáčkovi ten vlhký hadřík.

„To je on?“ řekl Ijáček překvapen.

Prasátko přikývlo.

„Balónek?“

„Ano.“

„Děkuju, Prasátko. A odpusť, že se ptám,“ pokračoval, „ale jakou barvu měl ten balónek, dokud - dokud to byl ještě balónek?“

„Červenou.“

„Jen jsem chtěl vědět ... červenou,“ zašeptal sám pro sebe. „Má nejmilejší barva. Tak, tak.“

Prasátku bylo smutno a nevědělo, co by řeklo. Otvíralo ústa, že něco řekne, pak si zase mysliło, že to k ničemu není, a tu uslyšelo křik z druhého břehu. Byl to Pú.

„Mnoho štěstí a zdraví,“ volal Pú, zapomněl totiž, že už to řekl.

„Děkuju, Pú, už je mám,“ řekl Ijáček zachmuřeně.

„Přinesl jsem ti dáreček,“ řekl Pú rozčileně.

„Už mám,“ řekl Ijáček.

Pú se přebrodivl přes potok k Ijáčkovi a Prasátko usedlo opodál, hlavu v prackách, a smutně vzdychalo.

„Je to užitečná nádoba,“ řekl Pú. „Tady je. A je na ní napsáno: ‚Mnoho štěstí přeje Pú.‘ To je tady napsáno. Můžeš si do ní ukládat různé věci. Tumáš!“

Když uviděl Ijáček nádobu, všecek se rozjařil. „Hle!“ řekl. „Můj balónek se zrovna hodí do té nádoby!“

„Ach ne, Ijáčku,“ řekl Pú. „Balónky se do takové nádoby nevedou.“

S balónkem se hraje tak, že ho držíš -“

„Můj ne,“ řekl Ijáček pyšně. „Podívej se, Prasátko!“ A Prasátko se žalostně otočilo. Ijáček sebral balónek do zubů a opatrně jej vložil do nádoby.

„Opravdu!“ řekl Pú. „Vejde se tam!“

Vyňal jej a položil zase na zem; a zase jej sebral a opatrně vložil zpět.

„Opravdu!“ řeklo Prasátko. „A také jde ven.“

„Že ano,“ řekl Ijáček. „Jde tam i ven jako nic.“

„To jsem rád,“ řekl Pú šťastně, „že jsem měl ten nápad dát ti užitečnou nádobu na ukládání věcí.“ „To jsem rádo,“ řeklo Prasátko, „že jsem ti dalo něco, co se dá uložit do užitečné nádoby.“ Ale Ijáček je neposlouchal. Vyndával balónek a zase jej ukládal, celý šťastný.

„A já jsem mu nedal nic?“ zeptal se Kryštůfek Robin smutně.

„Ale to se rozumí,“ řekl jsem. „Dal jsi mu - nepamatuješ - malou - malou -“

„Dal jsem mu krabičku s barvami na malování.“

„Ovšem.“

„Proč jsem mu to nedal hned ráno?“

„Měl jsi moc práce s večírkem pro něho. Měl dort s polevou a tři svíčky a jméno z růžové polevy a -“

„Ano, už si vzpomínám,“ řekl Kryštůfek Robin.

KAPITOLA 7, ve které se přistěhuje do Lesa Klokance s Klokánkem a Prasátko dostane lázeň

Nikdo nevěděl, odkud přišli, ale najednou byli v Lese: Klokance a Klokánek. Když se Pú zeptal Kryštůfka Robina: „Jak se sem dostali?“, Kryštůfek Robin řekl: „Obvyklým způsobem, jestli víš, jak to myslím, Pú,“ a Pú, který to nevěděl, řekl: „Aha!“ Pak dvakrát kývl hlavou a řekl: „Obvyklým způsobem. Ach tak!“ - A pak šel navštívit své milé Prasátko, aby se dověděl, co si o tom myslí. A u Prasátka našel Králíčka. A tak všichni spolu o tom rokovali.

„Mně se na tom nelíbí tohle,“ řekl Králíček. „Žijeme si tady - ty, Pú, a ty, Prasátko, a já - a najednou -“

„A Ijáček,“ řekl Pú.

„A Ijáček - a tu najednou -“

„A Sova,“ řekl Pú.

„A Sova - a tu znenadání -“

„Ach, a Ijáček,“ řekl Pú. „Byl bych na něho zapomněl.“

„Tak si tady žijeme,“ řekl Králíček velmi pomalu a důrazně, „my všichni, a tu najednou jednoho rána se probudíme, a co shledáme? Tvora, o kterém jsme dosud nikdy ani neslyšeli! Tvora, který nosí svou rodinu s sebou v kapse. Co kdybych tak já nosil svou rodinu s sebou v kapse. Kolik kapes bych potřeboval?“

„Šestnáct,“ řeklo Prasátko.

„Sedmnáct, ne?“ řekl Králíček.

„A ještě jednu na kapesník. Tedy osmnáct. Osmnáct kapes v jednom obleku! Kdo to jakživ slyšel?“

Dlouho všichni zamyšleně mlčeli ... A pak Pú, který několik minut úporně přemýšlel a vraštil čelo, řekl: „Já jsem napočítal patnáct.“

„Čeho?“ řekl Králíček.

„Patnáct. Tvých dětí.“

„A co s nimi?“ Pú se podrbl na nose a řekl, že myslil, že Králíček mluví o dětech.

„Já?“ řekl Králíček bezmyšlenkovitě.

„Ano, řekl jsi -,“

„Na tom nesejde, Pú,“ řeklo Prasátko netrpělivě. „Hlavní je, co máme dělat s Klokancí?“

„Ach tak,“ řekl Pú.

„Nejlepší,“ řekl Králíček, „by bylo tohle. Nejlepší by bylo ukrást malého Klokánka, a až by se Klokance zeptala: ‚Kde je Klokánek?‘ řekli bychom ‚Aha!‘“

„Aha!“ zkoušel to hned Pú. „Aha! Aha! ... Ovšem,“ pokračoval pak, „mohli bychom ale říct ‚Aha!‘, i kdybychom neukradli malého Klokánka.“

„Pú,“ řekl Králíček vlídně, „ty nemáš kouska rozumu.“

„Já vím,“ řekl Pú zkroušeně.

„Řekneme ‚Aha!‘, aby Klokance věděla, že my víme, kde je Klokánek. ‚Aha!‘ znamená: ‚Řekneme ti, kde je Klokánek, když nám slíbíš, že odejdeš z Lesa a už se nikdy nevrátíš.‘ Teď nemluv, když přemýšlím.“ Pú šel do koutka a zkoušel tam říci takovým hlasem „Aha!“ . Někdy se mu zdálo, že to opravdu značí, co Králíček řekl, někdy zase ne. „Bude to asi cvikem,“ pomyslí si. „Rád bych věděl, jestli se bude muset Klokance taky cvičit, aby tomu rozuměla.“

„Je tu ještě jedna věc,“ řeklo Prasátko trochu znepokojeně. „Mluvil jsem s Kryšťůvkem Robinem a ten mi řekl, že Klokani se pokládají za divoké šelmy. Nebojím se divokých šelem za obvyklých okolností, ale je dobře známo, že když připravíš divokou šelmu o mládě, rozvzteklí se jako dvě divoké šelmy. V tom případě by snad bylo pošetilé říct ‚Aha!‘“

„Prasátko,“ řekl Králíček, vzal tužku a olizoval špičku, „ty nemáš žádnou odvahu.“

„Těžko být odvážný,“ řeklo Prasátko a trochu přitom potahovalo, „když jsi tak malé zvířátko.“

Králíček, který se dal horlivě do psaní, vzhlédl a řekl: „Právě proto, že jsi tak malé zvířátko, budeš nám v tomhle dobrodružství prospěšné.“ Prasátko bylo tak rozčilené pomyslením, že bude prospěšné, že se docela zapomnělo bát; a když Králíček řekl, že jsou Klokance divoké jen v zimních měsících, kdežto jinak jsou docela dobrosrdečné, nemohlo už ani vydržet na jednom místě, jak bylo nedočkavé, aby už mohlo být prospěšné.

„A co já?“ řekl Pú smutně. „Já asi nebudu prospěšný?“

„Nevadí, Pú,“ těšilo ho Prasátko. „Až podruhé.“

„Bez Púa,“ řekl Králíček slavnostně a přitom si zaostřoval tužku, „by bylo naše dobrodružství nemožné.“

„Ó!“ řeklo Prasátko a skrývalo své zklamání. Ale Pú šel do koutka a říkal si hrdě: „Beze mne nemožné! Takový jsem já Medvěd.“

„A teď oba poslouchejte,“ řekl Králíček, když přestal psát, a Pú a Prasátko seděli, ani nedutali, a poslouchali s otevřenými ústy. Králíček předčítal:

1. Všeobecné poznámky.

Klokance běhá rychleji než kdokoli z nás, i já.

2. Další všeobecné poznámky.

Klokance nikdy nespouští z Klokánka oči, leda když ho má bezpečně zapjatého v kapse.

3. Tudíž.

Chceme-li se zmocnit Klokánka, musíme mít pořádný náskok, protože Klokance běhá rychleji než kdokoli z nás, i já. (Viz 1.)

4. Nápad.

Kdyby Klokánek vyskočil Klokanci z kapsy a Prasátko tam skočilo, Klokance by nic nepoznala, protože Prasátko je malé zvířátko.

5. Jako Klokánek.

6. Ale Klokance by se musela napřed dívat na opačnou stranu, aby neviděla,

jak tam Prasátko skáče.

7. Viz 2.

8. Jiný nápad.

Kdyby s ní Pú hodně horlivě rozmlouval, snad by se chvilku podívala na druhou stranu.

9. A já bych zatím utekl s Klokánkem na opačnou stranu.

10. Rychle.

11. A Klokance by nic nezpůsobovala, leda až potom.

Králíček to pyšně předčítal, a když dočetl, chvíli nikdo nic neříkal. Prasátku, které několikrát otevřelo a zavřelo ústa, aniž vydalo hlásku, se konečně podařilo promluvit trochu chraptivě:

„A - potom?“

„Jak to myslíš?“

„Až Klokance pozná rozdíl.“

„Pak všichni řekneme ‚Aha!‘“

„Všichni tři?“

„Ano.“

„No, co je, Prasátko?“

„Nic,“ řeklo Prasátko, „když to řekneme všichni tři. Když to řekneme všichni tři,“ řeklo Prasátko, „tak mi to nevadí. Ale nerado bych řeklo ‚Aha!‘ samotné. Neznělo by to zdaleka tak dobře. A co jsem chtělo,“ řeklo, „víš to docela jistě, co jsi říkal o těch zimních měsících?“

„Ach ano, to je pravda. No tak, Pú? Víš, co máš dělat?“

„Ne,“ řekl Medvídek Pú. „Ještě ne. Co mám vlastně dělat?“

„Musíš jen horlivě rozmlouvat s Klokancí, aby nic nezpůsobovala.“

„Ach tak. A o čem?“

„O čem chceš.“

„Myslíš jako, abych jí přeříkal nějakou básničku nebo něco?“

„Ano,“ řekl Králíček. „To je báječné. Tak pojďme.“ A tak šli všichni spolu hledat Klokance.

Klokance s Klokánkem trávili klidné odpoledne v Lese na písku. Klokánek se učil na písku skákat, padal do myších děr a zase vylézal a Klokance tu pobíhala a říkala: „Ještě jednou si skočíš a půjdeme domů.“ A v tom okamžiku, kdo se to batolí do kopce, jako Pú.

„Dobré odpoledne, Klokance.“

„Dobré odpoledne, Pú.“

„Podívej, jak umím skákat,“ kvičel Klokánek a spadl zas do myší díry.

„Nazdar, Klokánku, kamarádíčku.“

„Právě jdeme domů,“ řekla Klokance. „Dobré odpoledne, Králíčku. Dobré odpoledne, Prasátko.“

Králíček s Prasátkem právě přicházeli z druhé strany kopce a řekli: „Dobré odpoledne,“ a „Nazdar, Klokánku,“ a Klokánek je volal, aby se podívali, jak skáče,

a tak se zastavili a dívali se. A Klokance se dívala taky ...

„Klokance,“ řekl Pú, když na něho Králíček dvakrát zamrkal. „Zajímáš se vůbec o básně?“

„Vůbec ne,“ řekla Klokance.

„Škoda,“ řekl Pú.

„Klokánku, už jen jeden skok a musíme jít domů.“ Chvilí bylo ticho a Klokánek spadl zase do myší díry.

„Mluv dál,“ šeptal silně Králíček s prackou na ústech.

„Když tak mluvíme o básních,“ povídá Pú, „složil jsem po cestě malou básničku. Zní takhle. Hm - počkej -“

„Hleďme,“ řekla Klokance. „Tak, Klokánečku -“

„Jistě se ti ta básnička bude líbit,“ řekl Králíček.

„Budeš nadšena,“ řeklo Prasátko.

„Musíš dobře poslouchat,“ řekl Králíček.

„Ovšem,“ řekla Klokance, ale stále ještě hleděla na Klokánka.

„Jak to je, Pú?“ řekl Králíček.

Pú si odkašlal a začal.

VERŠE NAPSANÉ MEDVĚDEM, KTERÝ MĚL PRAMÁLO ROZUMU

V pondělí, když slunce pálí,

radují se velcí, malí,

mne jen trápí tohleto:

Zda co je kdo a kdo je co?

V úterý, když vítr fouká,

každý jenom z okna kouká,

já přemýšlím celý den:

Zda ten je onen, či onen ten.

Ve středu, když se jen leje,

nevím, co se se mnou děje,

mám však velikánský kříž,

se zájmemem též, táž, týž.

*Ve čtvrtek, když venku sněží,
pěkně v postýlce se leží,
mě souží tvrdá slabika:
Bylina, kobyla, babyka.*

„Ano, tak je to,“ řekla Klokance a nečekala, co se stalo v pátek. „Ještě jeden skok, Klokánku, a potom opravdu musíme jít.“

Králíček rýpl Púa, aby si pospíšil.

„Když už mluvíme o básních,“ řekl Pú rychle, „všimla sis už někdy támhletoho stromu?“

„Tak, Klokánku -“,

„Kde?“ zeptala se Klokance.

„Zrovna támhle,“ řekl Pú a ukázal Klokanci za záda.

„Ne,“ řekla Klokance. „Tak skoč sem, Klokánku, a půjdeme domů.“

„Měla by ses podívat támhle na ten strom,“ řekl Králíček. A vzal Klokánku do pracek.

„Mám ti tam pomoci, Klokánku?“

„Vidím na něm ptáčka až odtud,“ řekl Pú. „Nebo je to ryba?“

„Musíš toho ptáka odtud vidět,“ řekl Králíček, „jestli to ovšem není ryba.“

„Není to ryba, je to pták,“ řeklo Prasátko.

„Ano, je,“ řekl Králíček.

„Je to špaček, nebo drozd?“ řekl Pú.

„To se právě neví,“ řekl Králíček. „Je to špaček, nebo drozd?“ A konečně se Klokance otočila. V tom okamžiku, kdy měla odvrácenou hlavu, řekl Králíček hlasitě: „Skoč tam, Klokánku!“ a Prasátko skočilo Klokanci do kapsy a Králíček uháněl pryč s Klokánkem v prackách, co mu nohy stačily.

„A kde je Králíček?“ řekla Klokance, když se zas obrátila.

„Dobře se ti sedí, Klokánku?“

Prasátko zakviklo jako Klokánek na dně kapsy.

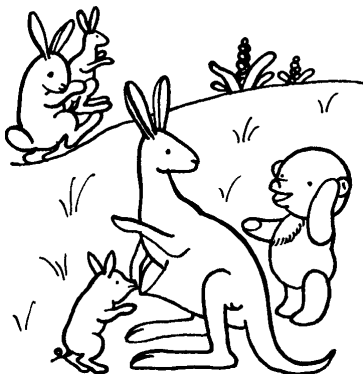
„Králíček musel odejít,“ řekl Pú. „Asi si na něco vzpomněl a musel to jít honem udělat.“

„A Prasátko?“

„Prasátko si také zrovna na něco vzpomnělo. Znenadání.“

„Tak my musíme domů,“ řekla Klokance. „Sbohem, Pú.“ A třemi dlouhými skoky zmizela. Pú hleděl za ní.

Čtěl bych umět takhle skákat, pomyslí si. Někdo to umí a někdo zase ne. Tak je to. Ale byly okamžiky, kdy si Prasátko přálo, aby to Klokance neuměla. Často, když tak musilo jít z dlouhé procházky Lesem domů, přávalo si, aby bylo ptákem, ale teď si myslelo trhaně na dně kapsy u Klokance:

tohle už
Jestli je nikdy nechci
lítání, lítat.

A když letělo nahoru, křičelo „Úúúú!“, a když letělo dolů, křičelo „Au!“ A celou cestu domů ke Klokaničce křičelo „Úúúú!“ a „Au!“ To se ví, že sotva Klokaničce rozezpěla kapsu, poznala, co se stalo. V první chvíli se málem ulekla, ale hned se zas vzpamatovala, neboť věděla, že Kryštůfek Robin nikdy nedopustí, aby někdo Klokánkovi ublížil. A tak si řekla: „Jestli mi chtějí vyvést nějakou taškařinu, vyvedu jim ji taky.“

„Tak, můj milý Klokánečku,“ řekla, když vyndala Prasátko z kapsy. „Do postele.“

„Aha!“ řeklo Prasátko, jak mohlo nejlépe po té hrozné cestě. „Aha!“

Ale to neznělo moc dobře a zdálo se, že Klokaničce tomu vůbec nerozumí.

„Nejdřív vykoupat!“ řekla Klokaničce vesele.

„Aha!“ řeklo zase Prasátko a s úzkostí se rozhlíželo po ostatních. Ale ostatní tam nebyli. Králíček si hrál ve svém domku s Klokánkem a měl ho stále radši a radši, a Pú, který ze sebe chtěl udělat Klokaničce, se ještě v Lese na písčíně cvičil v skákání.

„Nevím,“ řekla Klokaničce zamyšleně, „jestli by dnes nebyla lepší studená koupel. Chtěl bys, Klokánku?“

Prasátko, které nikdy o koupel moc nestálo, se dlouze zachvělo odporem a řeklo co nejstatečněji: „Klokaničce, vidím, že je čas, abych s tebou upřímně promluvil.“

„I ty hloupý Klokánku,“ řekla Klokaničce a chystala vodu na koupel.

„Nejsem Klokánek,“ řeklo Prasátko nahlas. „Jsem Prasátko!“

„Ano, ano,“ řekla Klokaničce konejšivě. „A docela napodobuješ hlas Prasátka! Jak je chytrý!“ mluvila dál a vyňala velký kus terpentýnového mýdla z políčky. „Co asi ještě udělá?“

„Copak nevidíš?“ křičelo Prasátko. „Což nemáš oči? Podívej se přece na mne!“

„Dívám se, Klokánečku,“ řekla Klokaničce přísně. „A víš, co jsem ti včera řekla o pošklebování. Když se budeš šklebit jako Prasátko, budeš za chvíli opravdu vypadat jako Prasátko - a to by tě přece mrzelo, tak honem do vany a ať už ti to nemusím říkat.“ Než se nadálo, bylo Prasátko ve vaně a Klokaničce je důkladně drbala velkým drsným flanelem.

„Ouvej!“ křičelo Prasátko. „Pusť mě ven! Jsem Prasátko!“

„Neotvírej pusku, milánku, přijde ti tam mýdlo,“ řekla Klokaničce. „Tak vidíš! Co jsem ti říkala?“

„Ty - ty — ty jsi to udělala naschvál,“ prskalo Prasátko, jakmile mohlo zase promluvit ... a najednou mělo zas plná ústa drsného flanelu.

„Už je dobře, nemluv, milánku,“ řekla Klokaničce, a za chvíli bylo Prasátko z vany venku a vydrbáno osuškou.

„A teď,“ řekla Klokaničce, „dostaneš medicínu a do postele.“

„J — j-jakou medicínu?“ řeklo Prasátko.

„Abys byl velký a silný, milánku. Nechceš přece zůstat malý a slabý jako Prasátko, vid', že ne? Tak tedy!“ Vtom někdo zaklepal na dveře.

„Dále,“ řekla Klokance a vstoupil Kryštofek Robin.

„Kryštofku Robine! Kryštofku Robine!“ zvolalo Prasátko.

„Řekni Klokance, kdo jsem! Pořád mi říká Klokánku. Nejsem Klokánek, že ne!“ Kryštofek Robin se na ně pozorně podíval a zavrtěl hlavou.

„Nemůžeš být Klokánek, protože jsem Klokánka zrovna viděl, jak si hrál u Králíčka.“

„Tak!“ řekla Klokance. „No tohle! Jak jsem se jen mohla takhle zmýlit.“

„Vidíš to!“ řeklo Prasátko. „Vždyť jsem ti to říkalo. Jsem Prasátko.“ Kryštofek Robin zase zavrtěl hlavou.

„Ale ty nejsi Prasátko,“ řekl. „Znám Prasátko dobře a to má docela jinou barvu.“ Prasátko chtělo vykládat, to že je tím, že se zrovna vykouvalo, pak si to zas rozmyslilo, že to radši neřekne, a jak otevřelo ústa, aby něco řeklo, Klokance mu nalila lžičku medicíny do úst, pak mu poklepala na záda a řekla, že to chutná docela dobře, kdž si na to zvykne.

„Věděla jsem, že to není Prasátko,“ řekla Klokance. „Ráda bych věděla, kdo to asi je.“

„Třeba nějaký příbuzný Medvídku Pú,“ řekl Kryštofek Robin. „Snad nějaký synovec nebo strýc nebo něco takového.“

Klokance souhlasila, tak že to asi bude, a řekla, že mu musí dát nějaké jméno.

„Budu mu říkat Ťuntě,“ řekl Kryštofek Robin. „Zkrátka Ferda Ťuntě.“ A zrovna když to řekl, Ferda Ťuntě se vykroutil Klokance z náručí a skočil na zem. K jeho nemalé radosti nechal Kryštofek Robin otevřené dveře. Ještě nikdy Ferda Ťuntě - Prasátko tak neuhánělo jako teď a nezastavilo se, až bylo docela blízko svého domku. Ale když uběhlo sto sáhů, zastavilo se a zbývající kus cesty domů se válelo v prachu, aby zas dostalo svou hezkou, příjemnou barvu ... Tak zůstala Klokance s Klokánkem v Lese. A každé úterý byl Klokánek u svého dobrého přítele Králíčka a každé úterý byla Klokance u svého dobrého přítele Púa a učila ho skákat; a každé úterý bylo Prasátko u svého dobrého přítele Kryštofka Robina. A tak byli všichni vespolek šťastni.

KAPITOLA 8, ve které vede Kryštůfek Robin expedici k severní točně

Jednoho krásného dne se Pú vydal až na vršek Lesa, aby se podíval, zda se jeho přítel Kryštůfek Robin ještě vůbec zajímá o Medvědy. Toho dne ráno při snídani (docela jednoduché, jeden či dva pláсты medu potřené marmeládou) ho najednou napadla nová píseň.

Začínala takto :

Volejte sláva! Ať žije medvěd!

Když se dostal až sem, podrbal se na hlavě a pomyslí si:

To je moc dobrý začátek písně, ale jak bude druhý řádek?

Zkoušel zpívat „Sláva“ asi třikrát, ale nebylo to nic platné.

Snad by bylo lepší, kdybych zpíval: Sláva, ať žije Medvěd! pomyslí si. Tak to zazpíval ..., ale nebylo to lepší.

„Tak dobře,“ řekl si, „zazpívám dvakrát první řádku, a možná že když ji zazpívám hodně rychle, budu najednou zpívat i třetí a čtvrtou, dřív než na to budu mít kdy myslit, a bude to pěkná píseň. Tak tedy.

Sláva! Ať žije Medvěd!

Sláva! Ať žije Medvěd!

Ať si je teplo, ať si je mráz,

jen když mám sladký med na nose zas!

Ať je tam sníh, ať je tam led,

jen když mám na prackách sladčoučký med!

Ať žije Pú! Ať žije Pú!

Za malou chvíličku oběd je tu!

Byl touto písní tak nadšen, že si ji zpíval celou cestu až na vrchol Lesa. „A jestli si ji budu zpívat ještě dlouho,“ řekl si, „už bude čas něco sníst a pak ta poslední řádka nebude pravdivá.“ A tak si začal jen broukat beze slov.

Kryštůfek Robin seděl přede dveřmi a obouval si holínky. Jakmile Pú spatřil holínky, věděl, že se chystá nějaké dobrodružství. Hřbetem pracky si setřel z nosu med a upravil se co nejlépe, aby bylo vidět, že je na všechno připraven.

„Dobré jitro, Kryštůfku Robine,“ zvolal.

„Nazdar, Medvídku Pú. Nemohu si natáhnout tuhle holínku.“

„To je zlé,“ řekl Pú.

„Mohl by ses laskavě o mne opřít, protože táhnu tak silně, že se vždycky převalím na záda.“ Pú se posadil, nohama se

opřel o zem a ze všech sil se opíral Kryštůfkovi Robinovi o záda a Kryštůfek se zas ze všech sil opíral o něho a táhl a táhl, až si holínku natáhl.

„Tak to by bylo,“ řekl Pú. „Co budeme dělat teď?“

„Půjdeme všichni na expedici,“ řekl Kryštůfek Robin, když vstal a oprášil se. „Děkuju, Pú.“

„Ještě jsem nikdy na žádné expudici nebyl.“ řekl Pú dychtivě. A kam půjdeme na tu expudici?“ „Expedici, hlupáčku. Je v tom ix.“

„Aha!“ řekl Pú. „Já vím.“ Ale ve skutečnosti to nevěděl.

„Půjdeme objevit severní točnu.“

„Aha!“ řekl Pú. „A co je to severní točna?“ zeptal se.

„To je to, co lidi objevují,“ řekl Kryštůfek Robin ledabyly, ale sám to jistě nevěděl.

Aha! Už to vím,“ řekl Pú. „Medvědi to mohou taky objevovat?“

„Toť se ví. A Králíček a Klokance a všichni. Je to expedice. To právě znamená expedice. Dlouhá řada. Honem řekni ostatním, aby se připravili, já si zatím prohlídnu svou pušku, jestli je v pořádku. A všichni si musí přinést potraviny.“

„Co si musí přinést?“

„Něco k snědku.“

„Aha!“ řekl Pú spokojeně. „Hned jsem si to myslel. Jdu jim to říct.“ A odběhl. Nejdřív potkal Králíčka.

„Nazdar, Králíčku,“ řekl, „jsi to ty?“

„A co když nejsem, řekl Králíček. „Co se stane potom?“

„Mám pro tebe vzkaz.“

„Vyřídím mu ho.“

„Jdeme s Kryštůfkem Robinem všichni na expudici.“

„Co to je, jak to vypadá, když jsi na tom?“

„Taková loď, myslím,“ řekl Pú.

„To jo!“

„Ano. A půjdeme objevit točnu nebo co. No zkrátka, jdeme to objevit.“

„Opravdu?“ řekl Králíček.

„Ano. A máme si přinést s sebou polízaniny - no, něco k jídlu. Kdybychom na ně třeba dostali chuť. Teď půjdu k Prasátku. Řekni to Klokanci, ano?“

Opustil Králíčka a uháněl k Prasátkovu domku. Prasátko sedělo přede dveřmi na zemi a bezstarostně foukalo na pampelišku, aby se dovědělo, bude-li to letos, napřesrok, někdy či nikdy. Právě se dovědělo, že to nebude nikdy, a usilovně vzpomínalo, co to vlastně bylo, a doufalo, že to nebylo nic hezkého, když tu se objevil Pú.

„Ahoj, Prasátko,“ zvolal Pú všecek vzrušen, „jdeme na expudici, my všichni, ponese s sebou jídlo. Něco jdeme objevit.“

„A co objevit?“ zeptalo se Prasátko stísněně.

„Ale jen tak něco.“

„Nic divokého?“

„Kryštůfek Robin neříkal nic o divokosti. Jenom že to má ix.“

„Toho já se nebojím; jen aby to nemělo ostré zuby, těch se bojím. Ale když půjde Kryštůfek Robin s námi, tak se nebojím ničeho.“ Za chvíli byli všichni připraveni na vršku v Lese a expedice se vydala na cestu. Napřed šel Kryštůfek Robin a Králíček, pak Pú s Prasátkem; pak Klokance s Klokánkem v kapse a Sova; pak Ijáček; a nakonec dlouhá řada všech Králíčkových přátel a příbuzných.

„Nezval jsem je,“ řekl Králíček lhostejně. „Přišli sami. Vždycky přijdou. Mohou jít vzadu za Ijáčkem.“

„Já jen říkám,“ řekl Ijáček, „že mě to ruší. Nestál jsem o to, jít na tuto expu-jak Pú řekl. Šel jsem jen z ochoty. Ale tady jsem; a mám-li být konec té expo-jak se to jmenuje -, tak ať jsem opravdu konec. Ale když musím pokaždé, když si chci sednout a odpočinout, napřed odehnat půl tuctu Králíčkových malých přátel a příbuzných, to tedy už není žádná expu - či co to je -, to je prostě zmatek a rámus. To říkám já.“

„Chápu, co Ijáček myslí,“ řekla Sova. „Kdybyste se mne zeptali -“

„Já se nikoho neptám,“ řekl Ijáček. „Každému to povídám. Pro mne za mne, můžeme jít hledat severní točnu nebo si tady hrát kolo kolo mlýnský a udělat báb do mraveniště. To je mi jedno.“

Ozvalo se volání ze začátku řady. „Pojďte!“ volal Kryštůfek Robin.

„Pojďte!“ volal Pú a Prasátko.

„Pojďte!“ volala Sova.

„Vyrážíme,“ řekl Králíček. „Musíme jít.“ A pospíchal do přední řady expudice za Kryštůfkem Robinem.

„Dobrá,“ řekl vážně Ijáček. „Jdeme. Ale nedávejte potom vinu mně.“ A tak se všichni vydali na cestu hledat severní točnu. A cestou si spolu povídali o tom i onom, všichni kromě Púa, který skládal v duchu píseň.

„Tohle je první verš,“ řekl Prasátku, když s ním byl hotov.

„První verš čeho?“

„Mé písně.“

„Jaké písně?“

„Téhle.“

„Které?“

„Poslouchej a uslyšíš.“

„Jak to víš, že neposlouchám?“

Na to Pú nemohl odpovědět, tak začal zpívat.

Objevit Točnu se vydali směle

Prasátko, Králíček, Sova a druzí.

Spolu se vydali s Kryštůfkem v čele

Prasátko, Králíček, Sova a druzí.

S názory na Točnu dost nejasnými

*Ijáček s Púem šli také s nimi,
nechyběl Králíček se všemi příbuznými
...Ať žije Králíček, Sova a druzí.*

„Pst!“ řekl Pú a rychle se otočil k Prasátku.

„Pst!“ řekla Klokance Sově, zatímco Klokánek si několikrát potichu řekl „Pst!“ sám pro sebe.

„Pst!“ řekla Sova Ijáčkovi.

„Pst!“ řekl Ijáček hrozným hlasem všem Králíčkovým přátelům a příbuzným a „Pst!“ říkali si rychle jeden druhému po celé dlouhé řadě, až se to dostalo k poslednímu. A poslední a nejmenší z přátel a příbuzných byl celý pryč, když viděl, že expudice volá právě na něho „Pst!“ Strčil hlavu do díry a zůstal tam dva dni, až bylo po nebezpečí, a pak utíkal, co mu nohy stačily, domů a od té doby žil klidně u své tetičky. Jmenoval se Bartoloměj Brouk.

Přišli k potoku, který se vinul a kroutil mezi skalnatými břehy, a Kryštůfek Robin hned poznal, jak je tam nebezpečno.

„Takové místo,“ vykládal Kryštůfek, „se zrovna hodí k přepadení.“

„Jaké pálení,“ zašeptal Pú Prasátku, „popálení?“

„Ale můj milý Pú,“ řekla Sova povýšeně, „nevíš, co to je přepadení?“

„Sovo,“ otočilo se na ni přísně Prasátko, „co mi Pú šeptal, bylo docela soukromé a neměla jsi -“

„Přepadení,“ řekla Sova, „je jakési překvapení.“

„Popálení někdy taky,“ řekl Pú.

„Přepadení je, jak jsem chtělo právě Púovi vysvětlit, jakési překvapení,“ řeklo Prasátko.

„Když na tebe někdo znenadání skočí, to je přepadení,“ řekla Sova.

„Přepadení je, Pú, když na tebe někdo znenadání skočí,“ vysvětlovalo Prasátko.

Ted' už Pú věděl, co to je přepadení, a řekl, že oheň na něho také jednou skočil a popálil ho tak, že to trvalo šest dní, než se mu to zahojilo.

„Ale my nemluvíme o popálení,“ řekla Sova nadurděně.

„Já ano,“ řekl Pú.

Nyní stoupali opatrně do kopce, z kamene na kámen, a když ušli kus cesty, přišli k místu, kde se břehy rozšiřovaly tak, že po obou stranách potoka byl široký travnatý pruh; tam se mohli usadit a odpočívat. Jak to uviděl Kryštůfek Robin, zvolal: „Zastavit!“ a všichni si sedli a odpočívali.

„Myslím,“ řekl Kryštůfek Robin, „že bychom ted' měli sníst všechny své potraviny, abychom se s nimi nemuseli nést.“

„Cože máme sníst?“ řekl Pú.

„Všechno, co jsme si přinesli,“ řeklo Prasátko a mělo se k dílu.

„To je dobrý nápad,“ řekl Pú a dal se do toho.

„Máte všichni něco s sebou?“ zeptal se Kryštůfek s plnou pusou.

„Všichni až na mne,“ řekl Ijáček. „Jako obyčejně.“ A rozhlížel se svým

smutným pohledem.

„Nesedí snad náhodou někdo z vás na bodláčí?“

„Myslím, že já,“ řekl Pú. „Ouvej!“ vstal a podíval se pod sebe. „Ano, já. Hned jsem si to myslel.“ „Děkuju ti, Pú. Jestli jsi už hotov.“ A přešel k Púovu místu a dal se do jídla. „Nesvědčí mu to, víš, když se na něm sedí,“ mluvil dál a žvýkal bodláčí. „Bere mu to všechnu svěžest. Pamatujte si to propodruhé, vy všichni. Trochu uznání, trochu ohledu na druhé, a hned je všechno jinačí.“

Sotva Kryštůfek Robin dojedl, pošeptal něco Králíčkovi a ten řekl: „Ano, ano, ovšem,“ a poodešli spolu kus proti proudu.

„Nechtěl jsem, aby to ostatní slyšeli,“ řekl Kryštůfek Robin.

„Samozřejmě,“ řekl Králíček a tvářil se důležitě.

„Chtěl jsem jenom - rád bych věděl - jestli snad ty, Králíčku, náhodou nevíš, jak vypadá severní točna?“

„Tak,“ řekl Králíček a hladil si vousy, „ty se mne tedy ptáš.“

„Kdysi jsem to věděl, ale nějak jsem to zapomněl,“ řekl Kryštůfek Robin, jako by se nechumelilo.

„To je divné,“ řekl Králíček, „ale taky jsem to nějak zapomněl, a věděl jsem to kdysi.“

„Myslím, že to bude tyč zapíchnutá do země.“

„Jistě to bude tyč, a mělo by se to jmenovat tyčna,“ řekl Králíček.

„Taky jsem si to myslel,“ řekl Kryštůfek Robin.

„Teď jde jen o to, kde je ta tyč zapíchnutá,“ řekl Králíček.

Klokánek si myl obličej a pracky v potoce a Klokance všem vykládala, že si poprvé myje obličej sám, a Sova povídala Klokanci zajímavou anekdotu plnou dlouhatánských slov, jako nezapomenutelný a zaneprázdněný, ale Klokance ji neposlouchala.

„Já na tohle věčné mytí nedržím,“ bručel Ijáček. „To moderní hloupé povídání o mytí za ušima. Co ty o tom soudíš, Pú?“

„No, já,“ řekl Pú, „já si myslím -“ Ale už nikdy se nedozvíme, co si Pú myslel, neboť Klokánek najednou vykřikl, udělal žbluňk a Klokance spustila zděšený křik.

„To je z toho mytí,“ řekl Ijáček.

„Klokánek spadl do vody,“ zvolal Králíček a pospíchal mu s Kryštůfkem Robinem na pomoc.

„Podívejte se, jak plavu!“ kvičel Klokánek ze svého rybníčku, ale proud ho nesl do druhého rybníčku.

„Nestalo se ti něco, Klokánku?“ volala Klokance plná úzkosti.

„Ne!“ řekl Klokánek. „Podívej se, jak pla -“ a sklouzl s vodopádem do dalšího rybníčku.

Všichni se snažili pomáhat. Prasátko přišlo najednou k sobě, poskakovalo a křičelo: „Hola hej!“ Sova vykládala, že při nenadálém potopení je hlavní držet hlavu nad vodou; Klokance pobíhala po břehu: „Opravdu ti nic není, Klokánečku?“ a Klokánek na to vždycky odpovídal z rybníčku, ve kterém právě byl: „Podívej se, jak plavu!“ Ijáček se otočil a svěsil ocas nad rybníček, do kterého Klokánek nejdříve spadl, a tak, obrácen zády k místu neštěstí, bručel pro sebe: „Pořád samé mytí; ale chyt' se, Klokánku, mého ocasu, a bude dobře.“ A Kryštůfek Robin s Králíčkem běželi kolem Ijáčka a volali na ostatní.

„Už jdu, Klokánku,“ volal Kryštůfek Robin. „Položte vy ostatní něco přes potok o kus níž,“ volal Králíček. Ale Pú už něco měl. O dva rybníčky níže pod Klokánkem stál s velkou tyčí v prackách. Klokance ji uchopila na druhé straně a tak ji drželi dole přes potok; Klokánek stále ještě blábolil: „Podívej se,

jak plavu!“ a byl hnán proudem k tyči, chytil se jí a vylezl.

„Viděli jste, jak jsem plaval?“ kvičel Klokánek vzrušeně, zatímco ho Klokance hubovala a třela. „Pú, viděl jsi, jak jsem plaval? Tomu se říká plavat, co jsem dělal. Viděl jsi, co jsem dělal, Králíčku? Plaval. Haló, Prasátko! Povídám, Prasátko! Co myslíš, že jsem dělal? Plaval! Kryštůfku Robine, viděl jsi mne -“ Ale Kryštůfek Robin ho neposlouchal, díval se na Púa.

„Pú,“ řekl, „kde jsi našel tu tyč?“ Pú pohlédl na tyč ve svých rukou.

„Našel jsem ji,“ řekl. „Myslí jsem si, že by mohla být užitečná. Tak jsem ji sebral.“

„Pú,“ řekl Kryštůfek Robin slavnostně. „Expedice je u cíle. Našel jsi severní tyčnu.“

„Aha!“ řekl Pú.

Ijáček seděl s ocasem ve vodě, když se k němu vrátili.

„Řekněte Klokánkovi, ať honem dělá,“ řekl. „Začíná mi být zima na ocas, nechci si naříkat, ale jen to tak povídám. Nechci si stěžovat, ale je to tak. Ocas mě studí.“

„Tady jsem!“ vykřikl Klokánek.

„Á, tady jsi.“

„Viděl jsi, jak jsem plaval?“ Ijáček vytáhl ocas z vody a mával jím ze strany na stranu.

„To jsem si myslel,“ řekl. „Úplně mi zdřevěněl. Nemám v něm žádný cit. To je ono. Zdřevěněl. Když to nikomu nevadí, je to asi v pořádku.“

„Chudinko Ijáčku! Osuším ti jej,“ řekl Kryštůfek Robin a vzal kapesník a třel jej.

„Děkuju ti, Kryštůfku Robine. Zdá se, že ty jediný mi rozumíš. Ti druzí nemyslí - to je ta chyba. Nedovedou se do ničeho vžít. Ocas pro ně není ocasem, je to jen kousek něčeho, co visí vzadu.“

„Nic si z toho nedělej, Ijáčku,“ řekl Kryštůfek Robin a třel ho, co mu síly stačily. „Je to lepší?“

„Už trochu cítím, že mám ocas. Už je zase můj, jestli víš, co tím myslím.“

„Nazdar, Ijáčku,“ řekl Pú, když se blížil se svou tyčí.

„Nazdar, Pú. Děkuju za optání, myslím, že za den za dva ho zase budu moci užívat.“

„Čeho užívat?“ řekl Pú.

„O čem právě mluvíme.“

„Já jsem o ničem nemluvil,“ řekl Pú rozpačitě.

„Zase moje chyba. Myslel jsem, že jsi řekl, že je ti velmi líto, že mi zdřevěněl ocas, a zda mi můžeš nějak pomoci.“

„Ne,“ řekl Pú. „To jsem nebyl já,“ řekl. Chvilí přemýšlel a pak horlivě prohodil: „To snad byl někdo jiný.“

„Tak mu za mne poděkuj, až ho potkáš.“ Pú hleděl bezradně na Kryštůfka Robina.

„Pú našel severní točnu,“ řekl Kryštůfek Robin slavnostně. „Není to krásné?“ Pú skromně sklopil oči.

„Opravdu?“ řekl Ijáček.

„Ano,“ řekl Kryštůfek Robin.

„Je to to, co jsme hledali?“

„Ano,“ řekl Pú.

„Ach tak!“ řekl Ijáček. „No hlavní věc, že nepršelo,“ řekl.

Zarazili tyč do země a Kryštůfek Robin na ni připevnil vlastnoručně nápis:

Severní Točna
Objevená
Púem
Pú ji našel.

Potom šli všichni zase domů. A myslím, ale nevím to jistě, že Klokánek dostal horkou koupel a musil rovnou do postele. Ale Pů se vrátil do svého domku všecek pyšný na svůj čin a vzal si něco menšího na posilňenou.

KAPITOLA 9, ve které se Prasátko octne uprostřed vod

Pršelo a pršelo a pršelo. Prasátko si říkalo, že za celý svůj život - a ten byl jaksepatří dlouhý - tři nebo čtyři léta - nikdy nevidělo tolik deště. Celé dny a celé noci.

Kdybych jen bylo, pomyslílo si, když se dívalo z okna, kdybych jen bývalo bylo u Púa nebo u Kryštůfka Robina nebo u Králíčka, když začalo pršet, mělo bych alespoň společnost. Ale teď jsem samo a mohu jenom přemýšlet o tom, kdy asi přestane. Hned si představilo, jak je u Púa a říká: „Už jsi někdy viděl takovýhle déšť, Pú?“ a Pú odpovídá: „To je strašné, vid', Prasátko.“ A Prasátko na to. „Jak to asi vypadá u Kryštůfka Robina,“ a Pú povídá: „Chudák Králíček, toho už možná déšť vyplavil.“ Bylo by to příjemné takhle si povídat. Vždyť to k ničemu není, taková vzrušující událost, jako je povodeň, když si o tom člověk nemůže s nikým popovídat.

A vzrušující to bylo. Suché příkopy, v nichž Prasátko tak často čmouchalo, se najednou proměnily v potoky, z potůčků, přes které se brodívalo, byly řeky, a řeka, mezi jejímiž strmými břehy si bezstarostně hrávalo, se rozlila ze svého řečiště a tak se všude drala, až se Prasátko obávalo, že mu brzy přijde až do postele. „Je to zlé,“ řeklo si, „být malé zvířátko a mít kolem dokola samou vodu. Kryštůfek Robin nebo Pú by se vyšplhali na strom a zachránili by se, Klokance by odsákala, Králíček by si zalezl do pelíšku, Sova by ulítla a Ijáček by - Ijáček by tak hlasitě hýkal, až by mu přišli na pomoc. Ale já tu trčím a kolem dokola je samá voda a nemohu nic dělat.“

Pršelo dál a každým dnem voda trochu stoupala, až sahala skoro k okénku ... a Prasátko dosud nic nepodniklo. Třeba takový Pú, mysliho si. Pú nemá moc rozumu, ale nikdy se mu nic nestane. Dělá hlouposti, a všechno mu dobře dopadne. Nebo Sova. Sova není zrovna chytrá, ale hodně toho ví. Ta by věděla, co má dělat, kdyby na ni přišla povodeň. Nebo Králíček - ten nemá knižní vzdělání, ale má chytré nápady. Nebo Klokance. Není chytrá, to zas ne, ale ze samého strachu o Klokánka by udělala bez dlouhého přemýšlení zrovna to pravé. A potom Ijáček. Ten je tak hrozně nešťastný, tak by mu to ani nevadilo. Ale co by asi udělal Kryštůfek Robin.

A pak si najednou vzpomnělo na povídku, kterou mu kdysi vypravoval Kryštůfek Robin, o člověku na opuštěném ostrově, který napsal něco do láhve a láhev pustil na moře; a Prasátku hned napadlo, kdyby také něco napsalo do láhve a hodilo ji do vody, že by je snad někdo přišel zachránit!

Slezlo z okna a začalo prohledávat dům, pokud nebyl pod vodou, až konečně našlo tužku a kousek suchého papíru a láhev se zátkou. Na jednu stranu papíru napsalo:

POMOC!
PRASÁDKO
(já)

a na druhou stranu:

*To sem já
Prasátko, pomoc,
pomoc!*

Pak vložilo papír do láhve, zazátkovalo ji co nejtěsněji a nahnulo se co nejvíce z okna, ale tak, aby nevypadlo, a hodilo láhev co nejdále - plác! a za chvíli se láhev zas vynořila nad vodu; pozorovalo, jak pomalu pluje do dále, až je oči bolely, a někdy se mu zdálo, že vidí láhev, a někdy zase, že je to jen vlnka na vodě, za čím se dívá, a pak najednou vědělo, že už ji nikdy neuvidí a že učinilo ke své záchraně vše, co bylo v jeho moci. Tak, pomyslí si, teď musí zas někdo jiný něco udělat, a doufám, že to bude brzy, protože jinak budu muset plavat, a to neumím, tak doufám, že to udělají brzy. A pak si dlouze povzdychlo a řeklo: „Kéž by tu byl Pú! Ve dvou je o moc veseleji.“ Když začalo pršet, Pú spal. Pršelo a pršelo a pršelo a Pú spal a spal a spal. Měl předtím perný den. Pamatujete si ještě, jak objevil severní točnu? Byl na to tak pyšný, že se zeptal Kryštůfka Robina, jestli jsou ještě jiné točny, které by mohl Medvěd s malým rozumkem objevit.

„Ještě jižní točna,“ řekl Kryštůfek Robin, „a tuším i východní a západní, ačkoli lidé o nich neradi mluví.“ Pú byl všecek rozčilen, když to slyšel, a navrhl, aby udělali expudici a šli hledat východní točnu, ale Kryštůfek Robin měl s Klokancí jiné plány a tak se vydal Pú sám hledat východní, točnu. Už nevím, zdali ji našel či ne, ale byl unaven, když se vrátil domů, takže uprostřed večere po více než půlhodinovém jídle usnul v křesle a spal a spal a spal. Tu najednou měl sen; byl u východní točny a bylo tam velmi zima a všude samý sníh a led. Našel si včelí úl a spal v něm, ale pro nohy už tam nebylo místo, tak je nechal venku. A divoké Lasičky, které žijí za východní točnou, přišly a ohlodaly mu celý kožíšek na nohou na hnízda pro svá mláďata. A čím více hlodaly, tím mu byla větší zima na nohy, až se probudil s hlasitým: „Ouvej!“ - a seděl v křesle s nohama ve vodě a kolem dokola samá voda. Dobrodil se ke dveřím a vyhlédl ...

„Tohle je vážné,“ řekl Pú. „Musím se zachránit.“ Vzal tedy největší nádobu s medem a utekl na větev na svůj strom, vysoko nad vodou, a pak zase slezl a utekl s druhou nádobou ..., a když všechno zachránil, sedl si na větev, klátil nohama a vedle sebe měl stát deset hrnků medu ... Dva dny poté seděl Pú na své větvi, klátil nohama a vedle sebe měl čtyři hrnky medu ... Čtyři dny poté seděl tam už jen Pú ...

A ráno čtvrtého dne připlula k němu Prasátkova láhev a Pú se s hlasitým výkřikem „Med!“ vrhl do vody, uchopil láhev a pachtil se zpátky ke stromu. „To je k zlosti!“ řekl Pú, když ji otevřel. „Tak jsem se zmácel pro nic za nic. A co ten kus papíru?“ Vyňal jej a prohlížel. „Je to poselství,“ řekl si, „to je ono. A tahle

písmenka jsou P a tohle je u, je to tedy důležité poselství pro mne, a já to neumím přečíst. Musím vyhledat Kryštůfka Robina nebo Sovu nebo Prasátko, někoho z těch dobrých čtenářů, kteří umějí číst, a oni mi řeknou, co toto poselství znamená. Jenomže neumím plavat. To je k zlosti!“ Pak dostal nápad a myslím, že na Medvěda s malým rozumkem to byl dobrý nápad. Řekl si:

„Když může plout láhev, tak popluje taky jiná nádoba a já můžu plout na ní, když bude hodně veliká.“ Vzal tedy ještě větší nádobu a uzavřel ji.

„Všechny lodi mají jméno,“ řekl. „Moje se bude jmenovat Plující Medvěd.“ S těmito slovy spustil svůj člun na vodu a skočil za ním. Chvilí nebylo jisto, co má být navrch, zda Pú, či Plující Medvěd, ale po vyzkoušení několika poloh zůstal Plující Medvěd vespod a Pú vítězoslavně na něm a zuřivě pádloval nohama.

Kryštůfek Robin bydlil až na vrcholku Lesa. Přšelo a přšelo a přšelo, ale voda nemohla dosáhnout až k jeho domu. Bylo zábavné dívat se dolů do údolí a vidět všude samou vodu, ale přšelo tak prudce, že většinou seděl doma a přemítal. Každé ráno šel s deštníkem ven a zarazil klacek na místo, kam až sahala voda, a každé ráno přišel a už svůj klacek neviděl, a tak zarazil jiný klacek na místo, kam až voda sahala, a zase šel domů; a každé ráno měl cestu kratší než předešlého dne. Ráno pátého dne už byla voda kolem dokola, a tu viděl, že poprvé v životě je na skutečném ostrově. To je, panečku, něco!

Toho rána přilítla Sova přes vodu, aby pozdravila svého přítele Kryštůfka Robina.

„Poslouchej, Sovo,“ řekl Kryštůfek Robin, „to je legrace! Já jsem na ostrově!“

„Atmosférické poměry jsou poslední dobou velmi nepříznivé,“ řekla Sova.

„Co?“

„Prší,“ vysvětlovala Sova.

„Ano,“ řekl Kryštůfek Robin. „Prší.“

„Stav vody dosáhl nebyvalé výše.“

„Kdo?“

„Je všude spousta vody,“ vysvětlovala Sova.

„Ano,“ řekl Kryštůfek Robin. „To je.“

„Nicméně vyhlídky na zlepšení jsou stále příznivější. Každým okamžikem -“

„Neviděla jsi Púa?“

„Ne. Každým okamžikem -“

„Doufám, že se mu nic nestalo,“ řekl Kryštůfek Robin. „Měl jsem o něho strach. Prasátko je asi u něho. Myslíš, že jsou v bezpečí, Sovo?“

„Doufám. Víš, každým okamžikem—“

„Podívej se k nim, Sovo. Protože Pú nemá moc rozumu a mohl by provést nějakou hloupost a já ho mám tak rád, Sovo. Rozumiš, Sovo?“

„No dobře,“ řekla Sova. „Půjdu. Hned rovnou.“ A odletěla. Za okamžik byla zpátky.

„Pú není doma,“ řekla.

„Není?“

„Byl tam. Seděl na větvi na svém stromě s devíti hrnky medu vedle sebe. Ale už tam není.“

„Ach Pú!“ zvolal Kryštůfek Robin. „Kde jsi?“

„Tady jsem“ zamručelo to za ním.

„Pú!“

Padli si do náručí.

„Jak ses sem dostal, Pú?“ ptal se Kryštůfek Robin, když zase mohl mluvit.

„Na své lodi,“ řekl Pú pyšně. „Dostal jsem v láhvi velmi důležité poselství, a protože jsem měl vodu v očích, nemohl jsem je přečíst, tak jsem ti je přinesl. Na své lodi.“ S těmito pyšnými slovy odevzdal Kryštůfkovi Robinovi své poselství.

„Ale to je od Prasátka!“ zvolal Kryštůfek Robin, když je přečetl.

„Není tam nic o Púovi?“ zeptal se Pú a hleděl mu přes rameno.

Kryštůfek Robin přečetl poselství nahlas.

„Ta P znamená tedy Prasátko? Myslel jsem, že Pú.“

„Musíme Prasátko ihned zachránit! Myslel jsem, že je u tebe, Pú. Sovo, mohla bys je zachránit na zádech!“

„Myslím, že ne,“ řekla Sova po úporném přemýšlení. „Pochybuju, že příslušné dorsální svaly -“ „Doletěla bys tedy hned k němu a řekla mu, že je pomoc na cestě? Já zatím s Púem vymyslím, jak je zachránit, a pak co nejrychleji přijdeme. Prosím tě, Sovo, nemluv a honem leť!“ Stále ještě přemýšlejíc, co by

řekla, Sova odletěla.

„Tak co, Pú,“ řekl Kryštůfek Robin, „kde je tvá loď?“

„Musím tě upozornit,“ řekl Pú, když kráčeli dolů ke břehu ostrova, že to není obyčejná loď. Někdy je to loď a někdy zase je to spíš skluzavka. Přijde na to.“

„Na co?“

„Na to, jestli jsem navrch, nebo vespod.“

„Ach tak! A kde ji máš?“

„Támhle!“ řekl Pú pyšně a ukázal na Plujícího Medvěda.

Toho by se byl Kryštůfek nikdy nenadál, a čím déle na tu nádobu hleděl, tím mu připadal Pú chytřejší, a čím víc mu tak připadal, tím skromněji klopil Pú oči a dělal, že takový není.

„Ale pro dva je to moc malé,“ řekl Kryštůfek Robin smutně.

„S Prasátkem pro tři.“

„To bude ještě menší. Ach Medvídku Pú, co si počneme?“

A tu Medvídek, Medvídek Pú, Michal Pú, P. P. (Přítel Prasátkův), S. K. (Soudruh Králíčkův), O. S. T. (Objevitel Severní Točny), I. U. a N. O. (Ijáčkův Utěšitel a Nálezce Ocasu) zkrátka Pú - řekl něco tak chytrého, že na něho zůstal Kryštůfek Robin koukat s otevřenými ústy a vykulenýma očima a nemohl věřit, že je to opravdu ten Medvěd s malým rozumkem, kterého tak dávno zná a miluje.

„Mohli bychom jet na tvém deštníku,“ řekl Pú.

„?“

„Mohli bychom jet na tvém deštníku,“ řekl Pú.

„??“

„Mohli bychom jet na tvém deštníku,“ řekl Pú.

„!!!!“

Kryštůfek Robin najednou pochopil, že je to možné. Roztáhl deštník a obrátil jej špičkou dolů do vody. Plul, ale kymácel se. Pú do něho vstoupil. Právě chtěl říct, že je to už dobré, a vtom shledal, že to dobré není, a tak spolkl několik doušků, o které opravdu nestál, a zarejdoval zpátky ke Kryštůfkovi Robinovi. Pak nasedli oba současně a už se to nekymácelo.

„Nazvu tuto loď Moudrý Pú,“ řekl Kryštůfek Robin a Moudrý Pú vyplul půvabným obloukem na jihozápad.

Můžete si představit radost Prasátka, když loď spatřilo. Po letech rádo vzpomínalo na to, jak bylo ve velkém nebezpečí za strašlivé povodně, ale vlastně ve skutečném nebezpečí se octlo až v poslední půlhodině svého uvěznění, kdy k němu přilítla Sova, usedla na větev jeho stromu, a aby je obveselila, vypravovala mu dlouhatánskou povídku o tom, jak jedna teta jednou omylem snesla rací vejce, a povídka se táhla dál a dál jako tahle věta, až Prasátko, které poslouchalo beznadějně vykloněno z okna, tiše a klidně usnulo a pomalounku klouzalo z okna dolů, až viselo jen za prsty, ale tu naštěstí Sova najednou hlasitě zahoulala, což

patřilo k povídce, neboť to byla slova její tety, a Prasátko se probudilo a mělo nejvyšší čas vrátit se jedním trhnutím do svého úkrytu a říct: „To je ale zajímavé!“, když - no, můžete si představit, jakou mělo radost, když konečně spatřilo dobrou loď Moudrý Pú (kapitán: K. Robin, 1. důstojník: P. Medvěd), která je přijela zachránit ... A protože je to opravdu konec onoho příběhu a já jsem po té poslední větě hrozně unaven, raději už skončím.

KAPITOLA 10, ve které dává Kryštůfek Robin večírek na počest Púovu a my se rozloučíme

Jednoho dne, když se slunce vrátilo nad Les se všemi vůněmi máje, kdy všechny potůčky v Lese si vesele bublaly, že zas mají svou pěknou podobu, a malé tůně snily o tom, co viděly a zažily, a v teplém klidu Lesa zkoušela zas kukačka svůj hlas, zda s ním může být ještě spokojena, a líní holubi rousňáci si mírně stěžovali, že to ten druhý za to může, ale že na tom stejně nesejde; v takový den Kryštůfek zapískal svým známým způsobem a hned přilétla Sova ze Stokorcového lesa zeptat se, co si přeje.

„Sovo,“ řekl Kryštůfek Robin, „chci pořádat večírek.“

„Vážně?“ řekla Sova.

„A sice docela zvláštní večírek, protože to bude na počest Púovu za to, co vykonal, aby zachránil Prasátko při povodni.“

„To jo!“ řekla Sova.

„Tak prosím tě, řekla bys to Púovi a všem ostatním co nejrychleji, protože to bude už zítra?“

„Tak tedy zítra, že?“ řekla Sova stále tak horlivě.

„Řekneš jim to, Sovo?“

Sova si honem chtěla vymyslet něco duchaplného, ale nic ji nenapadlo, odletěla tedy za ostatními. A ze všech nejdříve to řekla Púovi.

„Pú,“ řekla, „Kryštůfek Robin pořádá večírek.“

„Á,“ řekl Pú. A když viděl, že Sova očekává, že něco řekne, zeptal se: „Budou tam ty malé koláčky s růžovou polevou?“

Sově připadalo, že je pod její důstojnost mluvit o koláčcích s růžovou polevou, a řekla tedy Púovi doslova to, co řekl Kryštůfek Robin, a odlétla za Ijáčkem. Večírek pro mne myslil si Pú. To je báječné! A začal přemítat, zda to budou všichni ostatní vědět, že je to výhradně Púův večírek, a jestli jim Kryštůfek Robin pověděl o Plujícím Medvědu a Moudrém Púovi a o všech těch znamenitých lodích, které vynášel a řídil, a jak by to bylo hrozné, kdyby na to všichni zapomněli a nikdo nevěděl, proč vlastně večírek pořádá; a čím déle na to myslil, tím mu to všechno připadalo zašmodrchanější, jako ve snu, ve kterém se nic nedaří. A sen dostával v jeho myšlenkách nápěv, až z něho byla jakási písnička. Byla to:

PÚOVA PÍSEŇ ÚZKOSTI

Třikrát sláva Púovi! (Pánovi?)

Púovi (Co udělal, ten váš Pú ?)

Vždyť pomohl Prasátku z vody.

Třikrát sláva Medvědu! (Co vedu?)

Medvědu

Neuměl sic plavat sám,

Prasátko zachránil nám!

*(Zachránil co?) Ty popleto!
 Mluvíme přec o Púovi.
 (O pánovi?) O Púovi!
 (Já jsem zas, odpust', zapomněl.)
 Pú Medvěd velmi moudrý byl
 (Že hloupý byl?) On moudrý byl
 (Že mnoho pil?) A mnoho jed.
 On plavat sice nedoved,
 však k Prasátku přec dostal se
 na jakési kocábce.
 (Na jakési skořápce?)
 No, na takové nádobě
 Zvolejme Sláva! třikrát po sobě.
 (Zvolejme Sláva! třikrát potopě.)
 Ať žije mezi námi dlouhá léta,
 oplývá zdravím a bohatstvím světa!
 Třikrát sláva Púovi (Pánovi?) Púovi
 Třikrát sláva Medvědu!
 (Co vedu ?) Medvědu
 Ať žije náš milý a rozumný Medvěd!
 (Prosím vás, povězte - co vlastně vyved?)*

Zatímco si tohle vymýšlel a skládal, Sova mluvila s Ijáčkem.
 „Ijáčku,“ řekla Sova, „Kryštůfek Robin dává večírek.“
 „To je zajímavé,“ řekl Ijáček. „To mi asi pošlou zbytky, které jim upadnou
 na zem. Jak laskavé a ohleduplné! Ne, ne, nemluv o tom!“
 „Nesu ti pozvání.“
 „Co to je?“
 „Pozvání!“
 „Ano, rozuměl jsem. Někdo to upustil?“
 „To není nic k jídlu. To je pozvání, abys přišel na večírek. Zítra.“
 Ijáček zvolna zavrtěl hlavou.
 „Myslíš asi Prasátko. To malé zvířátko se vztyčenýma ušima. To je Prasátko.
 Řeknu mu to.“
 „Ne, ne!“ řekla Sova všecka načepýřená. „To patří tobě.“
 „Víš to jistě?“
 „Tot' se ví. Kryštůfek Robin řekl: Všem! Řekni všem!“
 „Všem kromě Ijáčka?“
 „Všem,“ řekla Sova nadurděně.
 „Á!“ řekl Ijáček. „To bude bezpochyby omyl, ale přijdu přece. Ale bude-li
 pršet, nesvalujte to na mne.“

Ale nepršelo. Kryštůfek Robin udělal z dlouhých prkýnek dlouhý stůl a
 všichni zasedli kolem. Kryštůfek Robin seděl na jednom konci, Pú na druhém a

mezi nimi seděla po jedné straně Sova, Ijáček a Prasátko a na druhé straně Králíček, Klokánek a Klokance. A všichni Králíčkoví přátelé a příbuzní se usadili kolem na trávě a dychtivě čekali, až na ně někdo promluví nebo něco upustí nebo se zeptá, kolik je hodin.

Byl to první večírek, na který vzala Klokance Klokánka s sebou, a tak byl všecek rozrušen. Sotva usedli ke stolu, dal se do řeči. „Nazdar, Pú!“ zakvičel.

„Nazdar, Klokánku!“ řekl Pú.

Klokánek chvíli vyskakoval na svém místě a pak zase spustil.

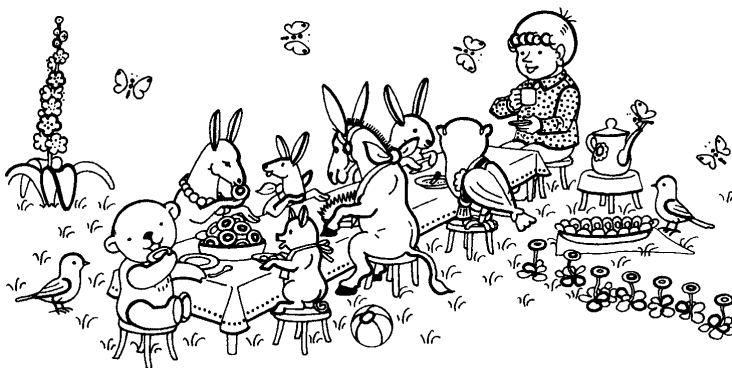
„Nazdar, Prasátko!“ zakvičel.

Prasátko mu zamávalo prackou, ale nemělo kdy něco říci.

„Nazdar, Ijáčku!“ řekl Klokánek.

Ijáček mu zachmuřeně pokynul. „Bude brzy pršet, to uvidíš,“ řekl.

Klokánek se díval a viděl, že neprší, řekl tedy Sově: „Nazdar, Sovo!“ - a Sova řekla velmi vlídně: „Nazdar, kamarádíčku!“ a vypravovala dál Kryštůfkovi Robinovi o nějaké nehodě, která by málem byla potkala jednoho jejího známého,

kterého Kryštůfek Robin neznal, a Klokance řekla Klokánkovi: „Nejdřív vypij mlíčko, milánku, potom můžeš povídat.“ A Klokánek, který pil mlíčko, chtěl říci, že to dovede obojí najednou ... A Klokance ho musila bouchnout do zad a ještě dlouho potom mu utírala šatičky.

Když už všichni měli skoro dost, Kryštůfek Robin zazvonil lžicí o stůl a všichni umklí a byli zticha, až na Klokánka, který měl právě hrozitánskou škytavku a dělal, jako by to neškytal on, ale jeden z Králíčkových příbuzných.

„Tenhle večírek,“ řekl Kryštůfek Robin, „je na počest toho, co někdo vykonal, a my všichni víme, kdo to byl, a to je jeho večírek, na oslavu toho, co vykonal, a zde mám pro něho dárek.“ Pak sáhl vedle sebe a zašeptal: „Kde je to?“

Zatímco jej hledal, Ijáček si významně odkašlal a začal.

„Přátelé,“ řekl, „počítám-li do toho i drobtinu, je mi velkým potěšením, nebo bych měl spíše říci, bylo mi velkým potěšením vidět vás všechny na svém večírku. Nic to nebylo, co jsem vykonal. Kdokoli z vás - až na Sovu, Králíčka a

Klokanici - by učinil totéž. A ovšem až na Púa. A má slova se také nevztahují na Klokánka a na Prasátko, protože jsou příliš malí. Kdokoli z vás by byl učinil totéž. Náhodou jsem to byl já. Nemusím snad říkat, že jsem to neudělal proto, abych dostal, co Kryštůfek Robin právě hledá,“ - a přiložil si nohu k ústům a zašeptal: „Podívej se pod stůl!“ - „ale protože mám dojem, že všichni máme ze všech sil pomáhat druhým.“

„Škyt,“ udělal Klokánek znenadání.

„Ale, Klokánku!“ řekla Klokаницe vyčítavě.

„To jsem byl já?“ ptal se Klokánek udiveně.

„Co to Ijáček povídá?“ zašeptalo Prasátko Púovi.

„Nevím,“ řekl Pú zkormouceně.

„Myslelo jsem, že je to tvůj večírek.“

„Také jsem si to myslel. Ale asi není.“

„Bylo bych radši, aby to byl tvůj než Ijáčkův,“ řeklo Prasátko.

„Já taky,“ řekl Pú.

„Škyt!“ udělal zase Klokánek.

„Jak jsem pravil,“ řekl Ijáček hlasitě a přísně, „jak jsem pravil, když jsem byl přerušen hlasitými zvuky, mám dojem, že -“

„Tady je to!“ zvolal Kryštůfek Robin vzrušeně. „Podejte to tomu hloupoučkému Púovi. Je to pro Púa.“

„Pro Púa?“ řekl Ijáček.

„Ovšem. Nejlepšího Medvěda na světě.“

„To jsem si mohl myslet,“ řekl Ijáček. „Koneckonců, člověk nesmí naříkat. Mám přátele. Ještě včera se mnou někdo mluvil. A bylo to minulý týden či předminulý, že do mne Králíček vrazil a řekl: ‚To je hloupé!‘ Tomu se říká společenský život. Stále se něco děje.“

Nikdo ho neposlouchal, neboť všichni volali: „Otevři to, Pú!“ - „Co je to Pú?“ - „Vím, co to je.“ - „Ne, nevíš,“ a jiné podobné poznámky. A Pú to ovšem honem otvíral, ale provázek nepřefízl, protože člověk nikdy neví, k čemu se mu kousek provázku hodí. Konečně to otevřel.

Když Pú spatřil, co to je, málem by se byl samou radostí svalil. Bylo to zvláštní pouzdro s tužkami. Byly tam tužky označené M za Medvěd, tužky označené MZ za Medvěd Zachránce a tužky značené SM za Statečný Medvěd. Byl tam i nůž na ořezávání tužek, guma na vymazávání špatně napsaných slov, pravítko na linky, aby po nich běžela písmenka, a byly na něm značeny centimetry, když sis chtěl něco poměřit, a modré tužky a červené a zelené, když jsi chtěl napsat určité věci modře, červeně nebo zeleně. A to všechno bylo ve zvláštních

přihrádkách, ve zvláštním pouzdře, které se zavíralo na takové pero, když se stisklo. A všechno to patřilo Púovi.

„Jé!“ zvolal Pú.

„Jé, Pú!“ zvolali všichni kromě Ijáčka.

„Děkuju ti,“ mružel Pú.

Ale Ijáček si říkal pro sebe: „To je krámů s psaním. Tužky a co všechno. Přeceňuje se to, říkám já. Hlouposti. Nic na tom není.“

Později, když všichni řekli Kryštůfkovi Robinovi „Sbohem“ a „Děkujeme“, Pú s Prasátkem se ubírali vlahým večerem společně domů. Byli hluboce zamyšleni a dlouho oba mlčeli.

„Když se ráno probudíš, Pú,“ řeklo konečně Prasátko, „co je tvá první myšlenka?“

„Co bude k snídani,“ řekl Pú. „A co tvoje, Prasátko?“

„Co se dnes asi stane zajímavého,“ řeklo Prasátko.

Pú zamyšleně přikývl.

„To je totéž,“ řekl.

„A co se stalo?“ zeptal se Kryštůfek Robin.

„Kdy?“

„Druhý den ráno.“

„Nevím.“

„Mohl by sis vzpomenout a říct to někdy mně a Púovi?“

„Kdybyste si to moc přáli.“

„Pú by chtěl,“ řekl Kryštůfek Robin.

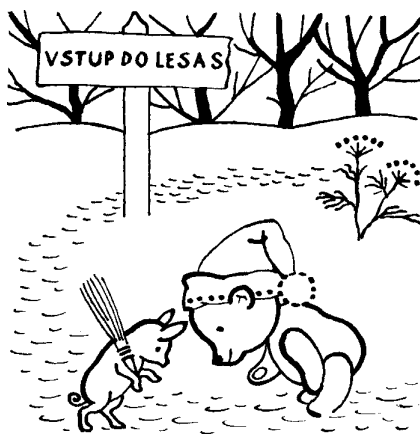
Zhluboka si vzdychl, vzal Medvídka za nohu a šel ke dveřím. U dveří se obrátil a řekl: „Přijdeš se podívat, až se budu koupat?“

„Možná,“ řekl jsem.

„Bylo Púovo pouzdro lepší než moje?“

„Bylo právě takové,“ řekl jsem. Přikývl a vyšel ... a za chvíli jsem slyšel Medvídka Pú - bum, bum, bum —, jak jde za ním po schodech.

Púovo zátíší

KAPITOLA 1, ve které se staví dům pro Ijáčka v Medvídkově zátiší

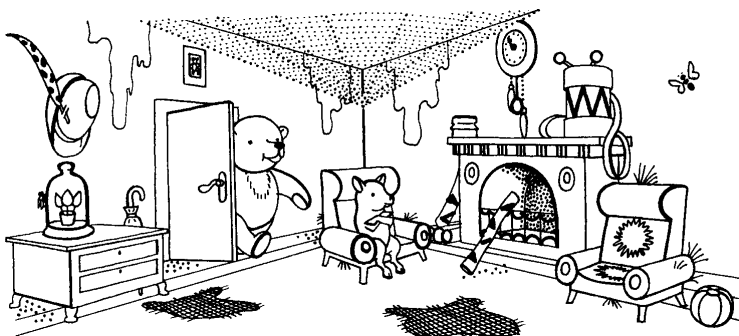
Jednoho dne, když Pú neměl co dělat, napadlo ho, že by měl přece jen něco dělat, a tak se šel podívat do Prasátkova domku, co dělá Prasátko. Když cupal po bílé lesní stezce, stále sněžilo; pomyslně si tedy, že Prasátko si asi hřeje nohy u ohně, ale kupodivu našel dveře otevřené, a čím víc nahlížel dovnitř, tím jistěji tam Prasátko nebylo.

„Je pryč,“ řekl Pú smutně. „Je to tak; není doma. Budu muset jít sám na krátkou dumavou procházku. To je hloupé!“ Ale nejdřív si usmyslnil, že hodně silně zaklepá, aby měl úplnou jistotu ..., a zatímco čekal, až se Prasátko neozve, poskakoval, aby se zahřál, a najednou mu napadla písnička; zdálo se mu, že je to dobrá písnička pro povzbuzení druhým:

*Čím dál sněží, (tydlidum)
tím víc sněží, (tydlidum)
až sníh leží (tydlidum)
všude.*

*Žádný neví, (tydlidum)
jak mi zima (tydlidum)
na pracičky (tydlidum)
bude.*

„Už vím, co udělám,“ řekl Pú, „já udělám tohle. Půjdu napřed domů a podívám se, kolik je hodin, a vezmu si třeba šálku na krk a potom půjdu a zazpívám to Ijáčkovi.“ Pospíchal domů; a cestou byl tak zabrán do své písničky, jak si ji

připravoval pro Ijáčka, že když najednou spatřil Prasátko, jak sedí v jeho nejlepším lenošce, nevěděl, čím je to dům, a musel si přejít několikrát prackou po čele.

„Nazdar, Prasátko,“ řekl. „Myslel jsem, že jsi pryč.“

„Ne,“ řeklo Prasátko. „To ty jsi byl pryč, Pú.“

„Tak je to tedy,“ řekl Pú. „Hned jsem věděl, že jeden z nás je pryč.“ Podíval se na hodiny, které se před několika týdny zastavily na za pět minut jedenáct.

„Hnedle bude jedenáct,“ řekl Pú blaženě. „Přišlo jsi zrovna včas na nějaké soustíčko,“ a vstrčil hlavu do poličky. „Potom si zajdeme, Prasátko, k Ijáčkovi a zazpíváme mu mou písničku.“

„Jakou písničku, Pú?“

„Tu, co zazpívám Ijáčkovi,“ vysvětloval Pú.

Na hodinách bylo stále ještě za pět minut jedenáct, když se Pú s Prasátkem za půl hodiny vydali na cestu. Vítr se utišil a sníh už omrzelo poletovat a vířit dokola, a tak se snašel polehounku k zemi, až si našel místečko, kde spočinul; někdy to bylo na Púově nose, někdy zase ne, a za chvíli mělo Prasátko šálku kolem krku bílou a za ušima je studil sníh jako ještě nikdy.

„Pú,“ řeklo konečně, trochu nesměle, neboť nechtělo, aby si Pú myslel, že se zbaběle vzdává, „tak si myslím, co kdybychom šli teď domů a cvičili tvou píseň a zazpívali ji Ijáčkovi až zítra -, nebo - nebo pozítří, až ho potkáme?“

„To je moc dobrý nápad, Prasátko,“ řekl Pú. „Budeme ji cvičit teď cestou. Ale domů proto nemusíme chodit, protože je to píseň složená zvlášť k tomu, aby se zpívala v přírodě a ve sněhu.“

„Opravdu?“ zeptalo se Prasátko stísněně.

„Uvidíš, Prasátko, až ji uslyšíš. Protože začíná takhle: Čím dál sněží, tydlidum-“

„Tydli co?“ řeklo Prasátko.

„Dum,“ řekl Pú. „To aby se to líp zpívalo. Tím víc sněží, tydlidum -,“

„Neřekl jsi dál?“

„Ano, ale to bylo předtím!“

„Přece tydlidum?“

„To bylo jiné tydlidum,“ řekl Pú, všecek popletený. „Zazpívám ti to znovu: Čím dál sněží, (tydlidum) tím víc sněží, (tydlidum) až sníh leží (tydlidum) všude. Žádný neví, (tydlidum) jak mi zima (tydlidum) na pracičky (tydlidum) bude.“

Zazpíval to, jak nejlíp uměl, a čekal, že Prasátko řekne, že tahle písnička je ze všech písniček, které kdy slyšelo, zpívaných v přírodě a ve sněhu, nejlepších. A Prasátko po důkladném přemýšlení řeklo:

„Pú, já bych ani tak neřeklo na pracičky jako spíše na ouška.“ Ted’ už se blížili k Ijáčkovu Pochmurnému zákoutí, a protože Prasátko stále ještě studil sníh za ušima a už toho začínalo mít dost, zabočili do Borového lesíka a sedli si na vrátka, která do něho vedla. Už na ně nepadal sníh, ale bylo jim moc zima, a aby se zahřáli, zazpívali Púovu písničku šestkrát za sebou, Prasátko zpívalo tydlidum a Pú ostatek a oba bušili v taktu klacky do vrátek. A hned jim bylo tepleji a vrátila se jim zase řeč.

„Právě jsem přemýšlel,“ řekl Pú, „a přemýšlel jsem o tomhle. Přemýšlel jsem o Ijáčkovi.“

„Proč o Ijáčkovi?“

„Chudinka Ijáček nemá kde bydlet.“

„To nemá,“ řeklo Prasátko.

„Ty máš, Prasátko, svůj domek a já mám svůj domek a jsou to pěkné domky. A Kryštůfek Robin má taky domek i všichni Králíčkoví přátelé a příbuzní mají svůj domek nebo něco, jen chudák Ijáček nemá nic. A tak mi napadlo tohle: Postavíme mu domek.“

„To je báječný nápad,“ řeklo Prasátko. „A kde mu ho postavíme?“

Pú řekl: „Postavíme ho tady, zrovna u Lesa, pěkně za větrem, protože tady mě to právě napadlo. A nazveme ho Púovo zátiší.“

A postavíme Ijáčkovi dům ze dřeva v Púově zátiší pro Ijáčka.“

„Na druhém konci Lesa byla hromada dřeva,“ řeklo Prasátko. „Bylo ho tam nazbyt, dříví habaděj.“

„Děkuji ti, Prasátko, co jsi právě řeklo, nám vydatně pomůže, a proto bych nazval toto místo Púovo a Prasátkovo zátiší, kdyby Púovo zátiší neznělo líp, protože je to kratší a víc to odpovídá zátiší. Pojdme!“ Slezli tedy z vrátek a šli na druhý konec Lesa pro dříví.

Kryštůfek Robin byl dopoledne doma, jezdil do Afriky a zase zpátky a právě vystoupil z lodi a rozhlížel se kolem, když tu zaklepal na dveře Ijáček.

„Nazdar, Ijáčku,“ řekl Kryštůfek Robin, když k němu vyšel ven. „Jak se máš?“

„Pořád ještě sněží,“ řekl Ijáček pochmurně.

„To ano.“

„A mrzne.“

„Opravdu?“

„Ano,“ řekl Ijáček. „Niméně,“ řekl a tvář se mu vyjasnila, „neměli jsme poslední dobou žádné zemětřesení.“

„Co je ti, Ijáčku?“

„Nic, Kryštůfku Robine. Nic zvláštního. Neviděl jsi snad náhodou někde nějaký dům nebo něco takového?“

„Jaký dům?“

„No, dům.“

„Čí dům?“

„Můj. Aspoň jsem si myslel, že je můj. Ale asi není. Koneckonců, každý nemůže mít dům.“

„Ale Ijáčku, já jsem nevěděl - já, víš - vždycky jsem si myslel -“

„Já nevím, Kryštůfku Robine, ale s tou spoustou sněhu a tím vším, nehledě ani k rampouchům a podobným věcem, ono není u mne venku kolem třetí hodiny ráno takové horko, jak by si někdo myslel. Není zrovna dusno, rozumíš-li, co myslím -, aspoň ne tak, aby to bylo nepříjemné. Není parno. Vlastně je, Kryštůfku Robine,“ mluvil dál hlasitým šeptem, „jen mezi námi řečeno, ne abys to někomu řekl, vlastně je zima.“

„Ale jdi, Ijáčku!“

„A tak jsem si řekl: Ostatním to bude líto, když se pořádně nastydnou. Nemají žádný mozek, jen nějaký šedý rosol, který se jim do hlavy dostal nedopatřením, a

proto nemyslí, ale bude-li takhle sněžit ještě nějakých šest týdnů, některý z nich si snad řekne: ‚Ijáčkovi asi není zrovna horko kolem třetí hodiny ráno.‘ A roznese se to dál a budou mě litovat.“

„Ach ty můj Ijáčku!“ řekl Kryštůfek Robin a už ho opravdu litoval.

„Nemyslel jsem tebe, Kryštůfku Robine. Ty jsi jiný. A tak jsem si zkrátka postavil sám dům u svého lesíka.“

„To je báječné!“

„Opravdu?“

„Báječné na tom je,“ řekl Ijáček svým klidným hlasem, „že když jsem ho dnes ráno opustil, ještě tam byl, a když jsem se vrátil, už tam nebyl. Nevadí, to je docela přirozené, vždyť to byl jen Ijáčkův dům. Ale je mi to přece divné.“ Kryštůfek Robin nevycházel z údivu. Hned se vrátil domů a rychle si navlékal nepromokavou kapuci, nepromokavé boty a nepromokavý kabát.

„Hned se po něm půjdeme podívat,“ volal na Ijáčka.

„Někdy,“ řekl Ijáček, „když lidé odnesou něčí dům, zůstanou tam dvě tři věci, o které nestojí, a jsou rádi, když si je tamten vezme, rozumíš-li, co myslím. Tak jsem si myslel, kdybychom tam šli -“

„Pojď,“ řekl Kryštůfek, a už uháněli a za chvíličku došli až na konec pole u Borového lesa, kde už Ijáčkův dům nebyl.

„Hle!“ řekl Ijáček. „Ani tříška z něho nezůstala! Sníh je tu ovšem ještě všechen, s tím si mohu dělat co chci. Člověk si nesmí naříkat.“ Ale Kryštůfek Robin neposlouchal Ijáčka, poslouchal něco jiného.

„Neslyšíš?“ zeptal se.

„Co je to? Někdo se směje?“

„Poslouchej!“

Oba poslouchali ... a slyšeli hluboký, drsný hlas zpěvavě předříkávat, že čím dál sněží, tím víc sněží, a slabý vysoký hlásek vkládal mezi to tydlidum.

„To je Pú,“ řekl Kryštůfek Robin rozčileně.

„Nejspíš,“ řekl Ijáček.

„A taky Prasátko!“ řekl Kryštůfek Robin vzrušeně.

„Asi,“ řekl Ijáček. „Ale my potřebujeme policejního psa.“ Najednou se slova písne změnila.

„Už stojí DŮM!“ zpíval drsný hlas.

„Tydlidum!“ pištěl druhý.

„Nádherný DŮM ...“

„Tydlidum ...“

„Kéž by byl MŮJ ...“

„Tydlidum ...“

„Pú!“ zavolal Kryštůfek Robin ... Náhle zpěváci u vrátek zmlkli.

„To je Kryštůfek Robin,“ řekl Pú dychtivě.

„Je na tom místě, kde jsme vzali tohle dříví,“ řeklo Prasátko.

„Pojď tam,“ řekl Pú.

Přelezli vrátka a pospíchali Lesem a Pú stále pokřikoval na uvítanou.

„A vida, tady je Ijáček,“ řekl Pú, když se dost naobjímal Kryštůfka Robina, a šťouchl loktem Prasátko a Prasátko šťouchlo jeho a oba si mysleli, jaké roztomilé překvapení připravili Ijáčkovi.

„Dobrý den, Ijáčku.“

„Tobě taky, Medvídku Pú, a ve čtvrtek vždycky dvojnásob,“ řekl Ijáček zasmušile.

Než se mohl Pú zeptat: „Proč zrovna ve čtvrtek?“ začal, Kryštůfek Robin vykládat smutnou událost s Ijáčkovým ztraceným domem. A Pú a Prasátko poslouchali a víc a víc vykulovali oči.

„Kde jsi řekl, že byl?“ zeptal se Pú.

„Právě tady,“ řekl Ijáček.

„Ze dřeva?“

„Ano.“

„Ach!“ řeklo Prasátko.

„Co?“ řekl Ijáček.

„Řeklo jsem jen ach,“ řeklo Prasátko rozčileně. A aby zakrylo rozpaky, zabroukalo si dvakrát tydliidum, jako by říkalo: „A co teď?“

„Víš jistě, že to byl dům?“ zeptal se medvídek Pú. Myslím totiž, víš-li jistě, že ten dům byl právě tady.“

„Docela jistě,“ řekl Ijáček. A k sobě zabručel: „Ani za mák rozumu, aspoň u některých.“

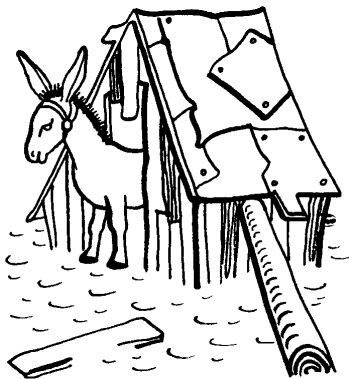
„Proč se ptáš, Pú?“ zeptal se Kryštůfek Robin.

„Totiž,“ řekl Pú, „ono vlastně ... Ono totiž vlastně ... Víš ... Je to tak,“ řekl Pú, a protože mu něco říkalo, že tím mnoho neříká, šťouchl zase Prasátko.

„Je to tak,“ řeklo Prasátko rychle ... „Jenomže o moc teplejší,“ dodalo po hlubokém přemýšlení.

„Co je teplejší?“
 „Druhá strana Lesa, kde je Ijáčekův dům.“
 „Můj dům?“ řekl Ijáček. „Můj dům byl tady.“
 „Ne,“ řeklo Prasátko důrazně. „Na druhé straně Lesa.“
 „Protože je tam tepleji,“ řekl Pú.
 „Ale to bych přece musel vědět -“
 „Pojď se podívat,“ řeklo Prasátko prostě a šlo první.
 „Přece by tu nebyly dva domy,“ řekl Pú. „Tak blízko sebe.“ Obešli Les a tu stál Ijáčekův dům a vypadal velmi útulně.
 „Tak vidíš,“ řeklo Prasátko.
 „Zevnitř je jako zvenku,“ řekl Pú pyšně.
 Ijáček vešel dovnitř ... a zase vyšel.
 „To je zvláštní,“ řekl. „Je to můj dům a já jsem si ho postavil tam, kde jsem řekl. To ho nejspíš vítr odnesl. A odnesl ho asi přes Les rovnou sem a tady je docela neporušený. Dokonce místy lepší.“
 „Mnohem lepší,“ řekli Pú a Prasátko naráz.
 „Z toho je vidět, co lze dokázat při dobré vůli,“ řekl Ijáček.
 „Vidíš, Pú? Vidíš, Prasátko? Dvakrát měř, jednou řež. Podívejte se! Takhle se má stavět dům,“ řekl Ijáček pyšně.
 A tak ho tam nechali a Kryštůfek Robin šel s kamarády Púem a Prasátkem k obědu a oni mu cestou vyprávěli o hrozitánském omylu, kterého se dopustili. A když se Kryštůfek dosyta nasmál, zpívali celou zbývající cestu píseň o přírodě, když sněží. Prasátko, které si ještě nebylo docela jisto nápěvem, vkládalo zas jen tydlidum.
 „Já vím, že to vypadá snadné,“ říkalo si Prasátko, „ale každý by to nedokázal.“

KAPITOLA 2, ve které přichází do Lesa Tygr a snídá

Medvídek Pú se o půlnoci probudil a poslouchal. Potom vstal, rozsvítil svíčku a vrávoral přes světnici podívat se, zdali se mu někdo nedobývá do spížky, a nikdo tam nebyl, tak zase vrávoral zpátky, sfoukl svíčku a vlezl do postele. A tu zase slyšel ten zvuk.

„Jsi to ty, Prasátko?” řekl.

Ale Prasátko to nebylo.

„Pojď dál, Kryštůfku Robine,” řekl.

Ale Kryštůfek Robin nešel.

„Řekni mi to až zítra, Ijáčku,” řekl ospale.

Ale bručení se ozývalo dál.

„Uorauorauorauora,” řekl kdosi a Pú si uvědomil, že vlastně vůbec nespí.

„Co by to mohlo být?” přemýšlel. „V Lese je plno zvuků, ale tenhle je jiný. Není to ani vytí, ani vrčení, ani štěkot, ani ten zvuk, který děláme, než začneme přednášet básničku, ale je to nějaký cizí zvuk a dělá ho nějaké cizí zvíře. A dělá ho před mými dveřmi. Vstanu tedy a požádám je, aby to tu nedělalo.” Vstal a otevřel přední dveře.

„Nazdar!” řekl Pú pro případ, že by venku někdo byl.

„Nazdar!” řekl kdosi.

„Hm!” řekl Pú. „Nazdar!”

„Nazdar!”

„No vida!” řekl Pú. „Nazdar!”

„Nazdar!” řekl neznámý a myslel si, jak dlouho to ještě potrvá.

Pú chtěl právě říci počtvrté „Nazdar!”, ale pomyslel si, že to raději neřekne, a místo toho řekl: „Kdo je to?”

„Já,” řekl hlas.

„Tak pojď sem!” řekl Pú.

Tak ten kdosi přistoupil a ve světle svíčky se s Púem na sebe podívali. „Já jsem Pú,” řekl Pú.

„Já jsem Tygr,” řekl Tygr.

„Jéje!” řekl Pú, protože dosud nikdy takového tvora neviděl. „Víš o tobě Kryštůfek Robin?,”

„To se rozumí,” řekl Tygr.

„Teď je už půlnoc, tak by byl čas jít spát,” řekl Pú. „A ráno budeme mít k snídani med. Jedí Tygři rádi med?”

„Tygři všechno rádi,” řekl Tygr vesele.

„Když tedy rádi spíš na zemi, lehnu si já zas do postele,” řekl Pú, „a ostatek necháme na ráno. Dobrou noc.” Vlezl zase do postele a za okamžik usnul.

Když se ráno probudil, první, co spatřil, byl Tygr, jak sedí před zrcadlem a hledí na sebe.

„Dobrýtro!” řekl Pú.

„Dobrýtro!” řekl Tygr. „Našel jsem někoho zrovna takového jako já. Myslel

jsem, že jsem jen já sám.” Pú vstal a dal se do vysvětlování, co to je zrcadlo, ale zrovna když přicházel k tomu nejzajímavějšímu, Tygr řekl:

„Odpusť, ale něco ti leze na stůl,” a s hlasitým „uorauorauorauora” skočil po cípu ubrusu, stáhl jej na zem, třikrát se do něho zabalil a po hrozném zápolení vymotal zase hlavu na denní světlo a řekl vesele:

„Vyhrál jsem?,”

„To je můj ubrus,” řekl Pú a snažil se Tygra vymotat.

„Bylo mi divné, co to je,” řekl Tygr.

„To se dává na stůl a na to se kladou věci.”

„Proč mě to tedy chtělo kousnout, když jsem se nedíval?”

„To bych ani neřekl,” pravil Pú.

„Chtělo, ale já jsem byl rychlejší,” řekl Tygr.

Pú prostřel znovu ubrus na stůl a na něj postavil velký hrnek s medem a zasedli k snídani. A sotva usedli, Tygr si nabral plná ústa medu ... a hleděl do stropu s hlavou na jednu stranu a jazykem vydával napřed zvědavé zvuky, pak přemítavé, pak jako by se ptal: Tak, copak to tu máme? - a pak řekl rozhodně: „Tygři neradi med.”

„Ale!” řekl Pú a snažil se, aby to znělo smutně a lítostivě. „Myslel jsem, že rádi všechno.”

„Všechno mimo med,” řekl Tygr.

Pú byl vlastně rád a řekl, že jakmile se nasnídá, zavede Tygra k Prasátku a Tygr může ochutnat jeho žaludů.

„Děkuju, Pú,” řekl Tygr, „protože žaludy jedí Tygři ze všeho nejradši.” A tak šli po snídani navštívit Prasátko a Pú cestou vykládal, že Prasátko je malé zvířátko a nemá rádo, když na ně někdo skáče, a žádal Tygra, aby aspoň zpočátku moc neskákal. Tygr se právě schovával za stromy a skákal na Púův stín, když se Pú nedíval; řekl, že Tygři skáčou jen před snídání a sotva snědí trochu žaludů, jsou hned klidní a chovají se vybraně. A tak konečně zaklepali u Prasátka.

„Nazdar, Pú!” řeklo Prasátko.

„Nazdar, Prasátko! To je Tygr.”

„Vážně?” řeklo Prasátko a uhýbalo na druhou stranu stolu.

„Já myslelo, že jsou Tygři o moc menší.”

„Ti velcí ne,” řekl Tygr.

„Jedí rádi žaludy,” řekl Pú, „tak jsme proto přišli, protože chudák Tygr ještě nesnídal.” Prasátko přistrčilo Tygrovi mísu žaludů a řeklo: „Vezmi si.” Potom se přitočilo k Púovi a hned bylo kurážnější a řeklo ledabyle: „Tak ty jsi Tygr? To jo!”

Ale Tygr neřikal nic, protože měl ústa plná žaludů.

Po dlouhém žvýkání řekl: „Ty-g-i ne-a-i ža-u-y.”

A když řekli Pú a Prasátko: „Co?,,, řekl: „Promiňte,” a šel na chvíli ven.

Když se vrátil, řekl důrazně: „Tygři neradi žaludy.”

„Ale vždyť jsi říkal, že rádi všechno mimo med,” řekl Pú.

„Všecko mimo med a žaludy,” vysvětloval Tygr.

Když to Pú slyšel, řekl: „To jo!” a Prasátko, které bylo rádo, že Tygři neradi

žaludy, řeklo: „A co bodláčí?”

„Bodláčí,” řekl Tygr, „to Tygři ze všeho nejradši.”

„Pojďme tedy k Ijáčkovi,” řeklo Prasátko.

Tak šli všichni tři; a když šli a šli a šli, přišli k místu, kde bydlil Ijáček.

„Nazdar, Ijáčku!” řekl Pú. „To je Tygr.”

„Co?” řekl Ijáček.

„Tohle,” řekli Pú a Prasátko najednou a Tygr se co nejlíbezněji usmíval a neříkal nic.

Ijáček obešel Tygra z jedné strany a pak ho obešel z druhé strany.

„Cože to je?,”

„Tygr.”

„Aha!” řekl Ijáček.

„Právě sem přišel,” vysvětlovalo Prasátko.

„Tak!” řekl zase Ijáček.

Dlouho přemýšlel a potom řekl: „A kdy zas půjde?,”

Pú vykládal Ijáčkovi, že je Tygr dobrý přítel Kryštůfka Robina a že přišel do Lesa natrvalo, a Prasátko vykládalo Tygrovi, že na to nesmí nic dát, co Ijáček povídá, protože Ijáček je vždycky zachmuřený, a Ijáček vykládal Prasátku, že naopak, dnes ráno je mu zrovna neobyčejně veselo; a Tygr vykládal všem, kdo o to stáli, že ještě dnes nesnídal.

„Věděl jsem, že jsme něco chtěli,” řekl Pú. „Tygři jedí rádi bodláčí, proto jsme přišli k tobě, Ijáčku.”

„Nemluv o tom, Pú.”

„Ale Ijáčku, to neznamená, že jsme nepřišli taky kvůli tobě -”

„Ovšem - ovšem. Ale váš nový pruhovaný přítel - toť se ví, chce snídani. Jakže se jmenuje?,”

„Tygr.”

„Pojď tedy sem, Tygře.” Ijáček je vedl na místo, kde bylo tolik bodláčí jako nikde na světě, a mávl kopytem.

„Místečko, které jsem si schovával k svým narozeninám,” řekl. „Ale koneckonců, co jsou narozeniny? Dnes jsou tu a zítra je po nich. Posluž si, Tygře.” Tygr poděkoval a podíval se úzkostlivě na Púa.

„Je tohle opravdu bodláčí?” zašeptal.

„Ano,” řekl Pú.

„To, co Tygři nejradši?”

„Právě,” řekl Pú.

„To jo,” řekl Tygr.

Nabral si plná ústa a důkladně zachroupal.

„Ouvej!” řekl Tygr.

Sedl si a strčil pracku do úst.

„Co se stalo?” zeptal se Pú.

„Horké!” mumlal Tygr.

„Tvůj přítel nejspíš kousl do včely,” řekl Ijáček.

Púův přítel přestal vrtět hlavou, vyndával si bodliny a vysvětloval, že Tygři neradi bodláčí.

„Tak proč si bereš zrovna takové pěkné?“ zeptal se Ijáček.

„Ale vždyť jsi říkal,“ začal Pú, „vždyť jsi říkal, že Tygři rádi všechno mimo med a žaludy.“

„A taky bodláčí,“ řekl Tygr a obíhal kolem dokola s vyplazeným jazykem.

Pú na něho smutně hleděl. „Co si počneme?“ zeptal se Prasátka.

Prasátko vědělo co a řeklo hned, že musí jít ke Kryštůfkovi Robinovi.

„Je u Klokance,“ řekl Ijáček. Pak přistoupil k Púovi a silně mu pošeptal: „Řekl bys svému příteli, aby se cvičil v běhu jinde? Budu mít za chvíli oběd a nechci, aby mi jej všecek podupal. Víím, je to ode mne hloupost a malichernost, ale každý máme svého koníčka.“ Pú vážně přikývl a zavolal Tygra.

„Pojď, půjdeme ke Klokanci. Ta pro tebe bude mít jistě pořádnou snídani.“ Tygr oběhl poslední kruh a přišel k Púovi a Prasátku.

„Horké!“ vysvětloval s širokým, přátelským úsměvem.

„Pojďme!“ a pospíchal odtud.

Pú a Prasátko šli pomalu za ním. A jak šli, Prasátko nic neříkalo, protože na nic nemohlo připadnout, a Pú nic neříkal, protože v duchu skládal básničku. A když ji složil, spustil:

Proč nechce nic jíst náš Tygr milý?

Vždyť neporoste a nezesílí.

Prý nerad žaludy a nechce med,

bodláčí ho tlačí v tlamě hned;

a na tom, co ostatní rádi jedí,

jen Tygr si prý vůbec nepomedi.

„Je už tak dost veliký,“ řeklo Prasátko.

„Vlastně ani není tak veliký.“

„Ale vypadá.“ Tygr se před nimi celý čas proháněl a skákal a každou chvíli se k nim obracel s otázkou: „Tudy půjdeme?“ - až konečně spatřili dům Klokance, a už tu byl Kryštůfek Robin. Tygr k němu uháněl.

„Á, tady jsi, Tygře!“ řekl Kryštůfek Robin. „Věděl jsem, že někde budeš.“

„Rozhlížel jsem se po Lese,“ řekl Tygr důležitě. „Našel jsem Púa a Prasátko a Ijáčka, ale nenašel jsem snídani.“ Pú a Prasátko také přišli a objímali se s Kryštůfkem Robinem a vykládali mu, co se stalo.

„Nevíš snad ty, co Tygři rádi?“ zeptal se Pú.

„Kdybych na to hodně myslel, vzpomněl bych si,“ řekl Kryštůfek Robin, „ale myslel jsem, že Tygr to ví.“

„Už vím,“ řekl Tygr. „Všechno na světě až na med, žaludy a -, jak se to horké jmenovalo?“

„Bodláčí.“

„Ano, to.“

„Tak Klokance ti dá něco k snídani.“ Šli tedy dovnitř ke Klokanci, a když

řekl Klokánek jednou „Nazdar, Pú” a „Nazdar, Prasátko” a dvakrát „Nazdar, Tygře”, protože to ještě nikdy neřikal a znělo to tak divně, řekli Klokani, co chtějí, a Klokanička řekla vlídně: „Podívej se, milý Tygře, do spíží, co bys rád.” Věděla totiž, že i když je Tygr veliký, je třeba zacházet s ním zrovna tak vlídně jako s Klokánkem.

„Mám se taky podívat?” řekl Pú, měl dojem, že jde už na jedenáctou. A našel malou plechovku s kondenzovaným mlékem a cosi mu říkalo, že to Tygři neradi, vzal si ji tedy stranou do koutku, aby ho nikdo nevyrušoval. Ale čím dále strkal Tygr nos do toho a pracky do onoho, tím více nalézal věcí, které Tygři neradi. A když prohledal všechno ve spíží a nic pro sebe nenašel, řekl Klokani: „Tak co teď?” Ale Klokanička a Kryštůfek Robin a Prasátko stojí všichni kolem Klokánka a dívali se, jak dostává sladový výtažek. Klokánek říkal: „Musí to být?” a Klokanička říkala: „Klokánečku, vzpomeň si, co jsi mi slíbil.”

„Co je to?” zašeptal Tygr Prasátku.

„Medicína pro zesílení,” řeklo Prasátko. „Hrozně nerad ji užívá.” Tygr přistoupil blíž, naklonil se přes opěradlo Klokánkovy židle a najednou vyplázl jazyk, pak nabral dech a Klokanička jen poskočila leknutím a řekla: „Jeje!” a zmocnila se zase lžice, právě když mizela v Tygrově tlamě, a šťastně ji vytáhla.

Ale sladový výtažek byl pryč.

„Ale Tygříku!” řekla Klokanička.

„On mi snědl medicínu, on mi snědl medicínu, on mi snědl medicínu!” prozpěvoval Klokánek blaženě a radoval se nad tím žertíkem.

Tygr pohlédl ke stropu, přivřel oči a olizoval si tlamu kolem dokola, zda tam snad trochu nezůstalo, a tvář mu zazářila spokojeným úsměvem, když říkal: „Tak tohle Tygři rádi!” Tak také pochopíme, proč od té doby stále bydlil u Klokaničky a jedl sladový výtažek k snídani, k obědu i k večeři. A občas, když se Klokanička zdálo, že potřebuje něco pro posílení, dostával po jídle lžici nebo dvě Klokánkovy snídaně jako medicínu.

„Ale já myslím,” řeklo Prasátko Púovi, „že už zesílil až dost.”

KAPITOLA 3, ve které se zorganizuje pátrání a Prasátko se zase potká se Sloniskem

Pú seděl jednou doma a počítal své hrnky s medem, když tu někdo zaklepal na dveře.

„Čtrnáct,“ řekl Pú. „Dále. Čtrnáct. Nebo patnáct? Aby do toho! Teď jsem se spletl.“

„Nazdar, Pú,“ řekl Králíček.

„Nazdar, Králíčku. Čtrnáct, ano?“

„Čeho?“

„Mých hrnků s medem, které jsem počítal.“

„Ano, čtrnáct, správně.“

„Víš to jistě?“

„Ne,“ řekl Králíček. „Záleží na tom?“

„Rád bych to věděl,“ řekl Pú skromně. „Abych si mohl říci: ‚Mám ještě čtrnáct hrnků medu!‘ Nebo taky patnáct, jak se to vezme. Dělá to člověku dobře.“

„Tak řekněme šestnáct,“ řekl Králíček. „Ale já jsem se tě přišel zeptat, jestli jsi někde neviděl Mrně.“

„Myslím, že ne,“ řekl Pú. A pak chvíli přemýšlel a zeptal se: „A kdo je Mrně?“

„Jeden z mých přátel a příbuzných,“ řekl Králíček ledabyle.

Pú z toho zase nezmoudřel, protože Králíček měl tolik přátel a příbuzných a tak různých a různě velikých, že nevěděl, má-li hledat Mrně na vrcholku dubu nebo v kalíšku blatouchu.

„Dnes jsem neviděl nikoho,“ řekl Pú, „nikoho, komu bych byl řekl ‚Nazdar, Mrně!‘. Potřebuješ je na něco?“

„Já ho nepotřebuju,“ řekl Králíček, „ale je vždycky dobře vědět, kde jsou naši přátelé a příbuzní; ať je potřebujeme nebo ne.“

„Ach tak,“ řekl Pú. „Ztratil se?“

„Nikdo ho už dlouho neviděl, myslím tedy, že se ztratil.“

„Ostatně slíbil jsem Kryštůfkovi Robinovi,“ pokračoval důležitě, „že zorganizuju pátrání po něm, tak pojď se mnou.“ Pú se láskyplně rozloučil se svými čtrnácti hrnky medu a utěšoval se, že je jich snad patnáct; potom se pustil s Králíčkem do Lesa.

„Tak tohle je pátrání,“ řekl Králíček, „a já jsem je zorganizoval -“

„Cože jsi s ním udělal?“ řekl Pú.

„Zorganizoval jsem je. To znamená - no, to je to, co se dělá s pátráním, když všichni nehledají na jednom místě. Chtěl bych tedy, Pú, abys ty pátral nejdříve u Šesti borovic a potom šel směrem k Sovinu domku a tam na mne počkal. Rozumíš?“

„Ne,“ řekl Pú. „Co -“

„Tak asi za hodinu se sejdem u Sovina domku.“

„Je Prasátko taky organizováno?“

„Všichni jsme organizováni,“ řekl Králíček a odešel.

Sotva byl Králíček z dohledu, Pú si vzpomněl, že se zapomněl zeptat, kdo je vlastně Mrně a zda je to jeden z těch přátel a příbuzných, kteří člověku sedají na nos či na které bezděky šlápneme, a protože už bylo pozdě, myslil si, že započne honbu tím, že vyhledá Prasátko a zeptá se ho, co vlastně hledají, než to začne hledat.

„Nemá taky smysl hledat Prasátko u Šesti borovic,“ řekl si Pú, „protože je jistě organizováno na svém zvláštním místě. Musím tedy napřed najít to zvláštní místo. Kde asi je?“ A v duchu si to takhle sepsal:

POSTUP HLEDÁNÍ:

1. Zvláštní místo. (Najít Prasátko.)
2. Prasátko. (Zjistit, kdo je Mrně.)
3. Mrně. (Najít Mrně.)
4. Králíček. (řici mu, že jsem našel Mrně.)
5. Zase Mrně. (řici mu, že jsem našel Králíčka.)

Z toho kouká hezky perný den, myslel si Pú, když si vykračoval Lesem.

V příštím okamžiku mu opravdu nastal perný den, neboť Pú si tak bedlivě nevšímal, kudy jde, že šlápl na místo, kde bylo kousek Lesa omylem vynecháno; měl zrovna jen čas pomyslet si: Letím. Jako Sova. Jakkap se jen zastavit -, a vtom se zastavil. Bum!

„Ouvej!“ něco zakviklo.

To je divné, pomyslel si Pú. Řekl jsem „Ouvej!“, a přece jsem vůbec nenaříkal.

„Pomoc!“ ozval se tenký hlásek.

To zase já, pomyslel si Pú. Potkala mě nehoda a spadl jsem do studně. Hlas mám najednou písklavý a zazní mi dřív, než chci, protože jsem si asi něco udělal uvnitř. To je k zlosti.

„Pomoc -, pomoc!“ Už zase! Říkám něco, když ani nechci. Musí to být ošklivý úraz. A pak mu napadlo, že kdyby chtěl něco říci, že by možná nemohl; aby se přesvědčil, řekl nahlas: „Medvídek Pú utrpěl těžký úraz.“

„Pú!“ zakvikl hlásek.

„To je Prasátko!“ zvolal Pú dychtivě. „Kde jsi?“

„Vespod,“ řeklo Prasátko hlasem, jaký se ozývá jen zesponu.

„Pod čím?“

„Pod tebou,“ zakviklo Prasátko. „Vstaň!“

„Jeje!“ řekl Pú a škrábal se co nejrychleji nahoru.

„Spadl jsem na tebe, Prasátko?“

„Spadl jsi na mne,“ řeklo Prasátko a celé se ohmatávalo.

„Já nerad,“ řekl Pú zarmouceně.

„Já jsem bylo taky nerado vespod,“ řeklo Prasátko smutně.

„Ale už je to dobré, Pú, a jsem moc rádo, žes to byl ty.“

„Co se vlastně stalo?“ řekl Pú. „Kde jsme?“

„Myslím, že jsme v nějaké jámě. Šlo jsem tudy a hledalo jsem někoho a

pak jsem najednou nebylo, a sotva jsem vstalo, abych se rozhlédlo, kde jsem, něco na mne spadlo. A byls to ty.“

„Tak to tedy bylo,“ řekl Pú.

„Ano,“ řeklo Prasátko. „Pú,“ pokračovalo rozčileně Prasátko a přistoupilo blíže, „myslíš, že jsme v pasti?“ Pú na to vůbec nepomyslel, ale nyní přikývl. Neboť najednou si vzpomněl, jak s Prasátkem jednou udělali Púovu past na Slony, a už věděl, co se stalo. Spadli s Prasátkem do Slonovy pasti na Púy! Tak to bylo.

„Co se stane, když přijde Slon?“ zeptalo se Prasátko rozechvěně, když se to dovědělo.

„Možná že tebe, Prasátko, ani nezpozoruje,“ řekl Pú chlácholivě, „protože jsi docela malé zvířátko.“

„Ale zpozoruje tebe, Pú.“

„Ano, zpozoruje mě a já zpozoruju jeho,“ řekl Pú a zamyslel se nad tím. „Budeme se dlouho pozorovat a pak Slon řekne: „Ho-ho!““ Prasátko se zachvělo při pomýšlení na to „ho-ho!“ a uši je začaly pálit.

„A-a-a a co-, co ty řekneš?“ zeptalo se.

Pú se pokoušel vymyslet si něco, co řekne, ale čím déle přemýšlel, tím mu bylo jasnější, že nelze naprosto nic odpovědět na takové „Ho- ho!“, které řekne Slon tak, jak jen on to říká.

„Neřeknu nic,“ řekl konečně Pú. „Budu si jen prozpěvovat, jako bych na něco čekal.“

„Pak třeba řekne ještě jednou „Ho-, ho!““ podotklo starostlivě Prasátko.

„Ano,“ řekl Pú. Prasátku se tak chvěly uši, že si je musilo opřít o stěnu pasti, aby je udrželo v klidu.

„Řekne to ještě jednou,“ řekl Pú, „a já si budu dál prozpěvovat. A to ho zmate. Protože když řekneš dvakrát výhružně „Ho- ho!“, a ten druhý si jen prozpěvuje, najednou shledáš, zrovna když to chceš říci potřetí -, že - no, zkrátka shledáš -,“

„Co?“

„Že to už není,“ řekl Pú.

„Co že není?“

Pú věděl, co chce říci, ale protože to byl hloupoučký Medvěd, nevěděl, jak to

řící. „No, že to zkrátka není,“ řekl zase.

„Myslíš, že to už pak není žádné houkání?“

Pů na ně pohlédl s obdivem a řekl, že to si právě myslel - když si tak někdo jenom prozpěvuje, není možné houkat na něho donekonečna.

„Ale co když řekne něco jiného?“ řeklo Prasátko.

„To je právě to. Řekne: ‚Co je to tady?‘ A já řeknu - a teď jsem dostal, Prasátko, moc dobrý nápad - já řeknu: ‚To je past na Slony, udělal jsem ji tady a teď čekám, až sem nějaký Slon spadne,‘ a budu si dál prozpěvovat. To ho úplně přivede z míry.“

„Pů!“ zvolalo Prasátko a nyní žaslo zase ono. „Tys nás zachránil!“

„Opravdu?“ řekl Pů, který o tom nebyl tuze přesvědčen.

Ale Prasátko o tom bylo nadobro přesvědčeno; představy se v něm rojily a vidělo už Púa, jak rozmlouvá se Slonem, a najednou mu napadlo - a bylo mu z toho trochu smutno -, jak by bylo hezké, kdyby to bylo Prasátko, které tak udatně rozmlouvá se Slonem, a ne Pů, třebaže Púa tolik milovalo; protože ve skutečnosti je chytřejší než Pů a rozmluva by plynula snáze, kdyby bylo na jedné straně ono, a ne Pů, a jak by mu to později dělalo dobře, až by navečer vzpomínalo, jak neohroženě odpovíдало Slonovi, jako by tam ani žádný Slon nebyl. Připadalo mu to teď tak snadné. Vědělo přesně, co by řeklo:

SLON (krvelačně): „Ho-ho!“

PRASÁTKO (ledabyle): „Tra-la-la, tra-la-la.“

SLON (překvapen, už ne tak sebevědomě): „Ho-ho!“

PRASÁTKO (ještě bezstarostněji): „Tydlidum, tydlidum.“

SLON (chce říci Ho-ho a místo toho nejspíše zakašle): „Ho-ehm! Co to tady je?“

PRASÁTKO (překvapeně): „Nazdar! To je past na Slony, udělalo jsem ji tady a teď čekám, až do ní nějaký Slon spadne.“

SLON (velmi zklamán): „Ach já!“ (Po dlouhé pomlčce): „Opravdu?“

PRASÁTKO: „Ano.“

SLON: „Jéje!“ (Rozčileně): „Já - jsem myslel, že je to past, kterou jsem já udělal na Prasátko.“ PRASÁTKO (překvapeně): „Kdepak!“

SLON: „No tohle!“ (Omlouvavě): „Tak to - tak to jsem se asi zmýlil.“

PRASÁTKO: „Bohužel.“ (Zdvořile): „Je mi líto.“ (Prozpěvuje si dál.)

SLON: „Tak - tedy - já -, tak. Myslím, že bych se měl vrátit.“

PRASÁTKO (hledí naň lhostejně): „Myslíš? No, uvidíš-li někde Kryšťůfka Robina, řekni mu, že bych s ním chtělo mluvit.“

SLON (přeochoťně): „Zajisté! Zajisté!“ (Spěchá pryč.)

Pů (který tam vlastně nemá být, ale bez něhož se to neobejde): „Ale Prasátko, jak jsi statečné a chytré!“

PRASÁTKO (skromně): „Ani dost málo, Pů.“ (A až přijde Kryšťůfek Robin, Pů mu může všechno vypravovat.)

Zatímco Prasátko takto blaženě snilo a Pů přemítal, zda jich bylo čtrnáct či

patnáct, pátrání po Mrněti pokračovalo po celém Lese. Skutečné jméno Mrněte bylo Brouček Mrně. Ale zkráceně se mu říkalo Mrně, když už s ním vůbec někdo promluvil, což se stávalo zřídka; nejvýše že mu někdo řekl: „Ale Mrně!“ Byl chvilku u Kryšťůfka Robina a šel se proběhnout kolem bodláku, ale místo aby se druhou stranou vrátil, mimo očekávání už nepřišel a nikdo nevěděl, kam se poděl.

„Nejspíš šel domů,“ řekl Kryšťůfek Robin Králíčkovi.

„Řekl ti ‚Sbohem a děkuju za pohostění?‘“ řekl Králíček.

„Řekl mi jen ‚Dobrý den,‘“ řekl Kryšťůfek Robin.

„Ha!“ řekl Králíček. Chvilku přemýšlel a pokračoval: „Napsal ti psaní, jak se mu u tebe líbilo a jak lituje, že musel tak náhle odejít?“ Kryšťůfek Robin řekl, že ne.

„Ha!“ řekl Králíček a díval se velmi důležitě. „To je vážné. Ztratil se. Musím hned zahájit pátrání.“ Kryšťůfek Robin myslel právě na něco jiného a zeptal se: „Kde je Pú?“ - ale Králíček už byl pryč. Šel tedy domů a nakreslil obrázek, jak jde Pú asi v sedm hodin ráno na dlouhou procházku, potom se vyšplhal na svůj strom a zase slezl a pak mu napadlo, co asi Pú dělá, a pustil se přes Les podívat se k němu.

Netrvalo dlouho a přišel k písečné jámě a podíval se do ní, a hle, tu byl Pú a Prasátko, seděli zády k němu a blaženě snili.

„Ho-ho!“ řekl Kryšťůfek Robin znenadání hodně hlasitě.

Prasátko poskočilo leknutím půl metru do výše, ale Pú snil dál.

Je to Slon! pomyslilo si Prasátko rozechvěně. Tak tedy! a začalo si tichounce prozpěvovat, aby mu žádné slovo neuvízlo v hrdle, a pak řeklo co nejpříjemnějším hlasem: „Tralala, tralala“, jako by mu to právě napadlo. Ale neotočilo se, protože když se někdo otočí a spatří rozlíceného Slona, jak na něho hledí dolů, zapomene někdy, co chtěl říct.

„Bumtarara tydlidum,“ řekl Kryšťůfek Robin Púovým hlasem. Pú složil totiž písničku: Tralala, tralala, tralala, tralala, bumtarara tydlidum. A tak vždycky, když to Kryšťůfek Robin zpívá, zpívá to Púovým hlasem, protože se k té písničce lépe hodí. Neřekl to pravé, pomyslilo si Prasátko stísněně. Měl říci: „Ho-ho!“ ještě jednou. Snad bych to mělo říct za něho. A tak řeklo Prasátko hlasem co nejzuřivějším: „Ho-ho!“

„Jak ses sem dostalo, Prasátko?“ řekl Kryšťůfek Robin svým obvyklým hlasem.

To je strašné, pomyslilo si Prasátko, nejdřív mluví Púovým hlasem a pak zas mluví hlasem Kryšťůfka Robina a dělá to všechno, jen aby mne zmátl. A všechno zmateno řeklo rychle a pískavě. „Tohle je past na Púy a čekám, až do ní spadnu, ho-ho, co je to tady, a pak zase řeknu ho-ho.“

„Co?“ řekl Kryšťůfek Robin.

„Past na ho-ho,“ řeklo Prasátko chraplavě. „Právě jsem ji udělalo a čekám, až ho-ho přijde - přijde -“ Nevím, jak dlouho by bylo Prasátko takto pokračovalo, ale v té chvíli se Pú náhle probudil a usoudil v duchu, že je jich šestnáct. Vstal

tedy, a jak otočil hlavu, aby se poškrábal na nepohodlném místě uprostřed zad, kde ho něco šimralo, spatřil Kryštůfka Robina.

„Nazdar,“ zvolal radostně.

„Nazdar, Pú.“ Prasátko vzhlédlo a zase pohlédlo pryč. A bylo mu tak hloupě a trapně, že se málem rozhodlo, že uteče na moře a stane se námořníkem, když tu najednou něco spatřilo.

„Pú!“ zvolalo. „Něco ti leze po zádech.“

„To jsem si myslel,“ řekl Pú.

„Je to Mrně!“ zvolalo Prasátko.

„Tak to je ono, že!“ řekl Pú.

„Kryštůfku Robine, našlo jsem Mrně!“ volalo Prasátko.

„Výborně, Prasátko,“ řekl Kryštůfek Robin.

A po těchto povzbuzujících slovech bylo zase Prasátko spokojené a rozhodlo se, že přece jen nebude námořníkem. A tak když jim Kryštůfek Robin pomohl z písečné jámy, odešli všichni společně ruku v ruce.

A za dva dni potkal náhodou Králíček v Lese Ijáčka. „Nazdar, Ijáčku,“ řekl, „co to hledáš?“

„Přece Mrně,“ řekl Ijáček. „Což jsi tak hloupý?“

„Ach, copak jsem ti to neřekl?“ řekl Králíček. „Mrně se našlo už před dvěma dny.“ Chvilí bylo ticho.

„Ha-ha,“ řekl Ijáček trpce. „Samé zábavy a veselí. Neomlouvěj se. To jsem si mohl myslet.“

KAPITOLA 4, ve které se ukáže, že tygři nelezou po stromech

Jednoho dne, když tak přemýšlel, napadlo Púovi, že půjde navštívit Ijáčka, protože ho už od včerejška neviděl.

A jak si vykračoval podrostem a prozpěvoval, vzpomněl si najednou, že už od předvčírka neviděl Sovu, a napadlo mu, že nakoukne cestou do Stokorcového lesa a podívá se, jestli je Sova doma.

Zpíval si tedy dál, až přišel k místu, kde leží kameny přes potok, a když vstoupil na třetí kámen, napadlo mu, jak se asi má Klokance, Klokánek a Tygr, protože všichni bydlili spolu v jiné části Lesa. A pomyslí si: „Už jsem Klokánka dávno neviděl, a jestli ho neuvidím dnes, bude to zas ještě déle.“ Usedl tedy na kámen uprostřed potoka a zpíval další sloku své písničky a přitom přemítal, co má dělat. Druhá sloka písničky zněla:

*Klokánka bych navštívil dnes velmi rád.
Medvídek je šťasten, jen když nemá hlad.
Zajdu já si na besedu, až se najím hodně medu
(a já se najím hodně medu) nic naplat.*

Slunce tak rozkošně hrálo a kámen, jak dlouho ležel na slunci, byl tak teplý, že se Pú málem rozhodl hovět si celé dopoledne uprostřed potoka, když tu si vzpomněl na svého přítele Králíčka.

„Vida, Králíček,“ řekl si Pú. „S Králíčkem si rád popovídám. Mluví docela rozumně. Neužívá dlouhých cizích slov jako Sova. Užívá krátkých, jasných slov, jako například ‚Co oběd?‘ a ‚Posluž si, Pú‘. Tak se mi zdá, že bych měl navštívit Králíčka.“ A to mu vnuklo další sloku:

*S Králíčkem je znamenitá zábava,
zvlášť když se tu něco k snědku podává.
To si člověk zvykne lehce,
že se mu pak domů nechce
(a mně se od medu nechce), tramtadá.*

Když si to zazpíval, vstal ze svého kamene, přešel zpátky přes potok a pustil se ke Králíčkovu domku. Ale nebyl ještě daleko a tu mu napadlo: „Jo, ale co když nebude Králíček doma?“

„Anebo co když zas zůstanu trčet ve dveřích, až půjdu domů, jako jednou, když neměl dveře dost veliké?“

„To vím, že sám netloustnu, ale jeho dveře se možná zužují.“

„Nebylo by tedy lépe, kdybych –“ A přitom, když si tohle všechno říkal, šel

stále víc na západ, aniž o tom věděl ..., až se najednou octl před vlastními dveřmi.

A bylo jedenáct hodin.

A byl čas sníst něco menšího ...

Ža půl hodiny pak provedl, co měl vlastně hned od počátku v úmyslu, totiž ubíral se k Prasátkovu domku. A cestou si utíral ústa hřbetem pracky a zpíval si trochu kostrbatou písničku:

Prasátko bych navštívil dnes velmi rád.

Kdybych já je nenavštívil, nebyl bych rád.

Nic si z toho nedělám, když Sovu a Ijáčka neuhlídám,

(ani ty ostatní), a já Sovu a Ijáčka neuhlídám,

(ani ty ostatní), ani Kryšťůfka Robina.

Když se ta písnička napíše, nevypadá moc hezky, ale když si ji Pú zpíval za slunného rána asi v půl dvanácté, vypadala jako jedna z nejlepších, jaké kdy zpíval. A tak si ji zpíval znovu a znovu. Prasátko právě pilně kopalo malou díru před svým domkem.

„Nazdar, Prasátko!“ řekl Pú.

„Nazdar, Pú,“ řeklo Prasátko a leknutím poskočilo. „Já vědělo, že jsi to ty.“

„Já taky,“ řekl Pú. „Co děláš?“

„Ale zasazuju žalud, aby mi z něho vyrostl dub, abych pak mělo hodně žaludů zrovna před domem a nemuselo pro ně chodit na míle cesty, víš, Pú?“

„A co když ti nevyroste?“ řekl Pú.

„Vyroste, protože Kryšťůfek Robin říká, že vyroste, tak proto ho sázím.“

„Tak,“ řekl Pú, „a co kdybych si zasadil před domem plástev medu, vyrostl by mi z ní úl?“ Prasátko to nevědělo jistě.

„Nebo aspoň kousek plástve,“ řekl Pú, „aby nepřišlo moc nazmar. Ale to bych pak měl jen kus úlu a třeba zrovna ten špatný kus, kde včely jen bzučí a neukládají med. To je hloupé.“ Prasátko souhlasilo, to že by bylo nepříjemné.

„A mimoto, Pú, je velmi těžké sázet, když nevíš, jak se to dělá,“ řeklo Prasátko a vložilo žalud do jamky, kterou vykopalo, přikrylo ji hlínou a skákalo na ní.

„Vždyť já to vím,“ řekl Pú, „protože Kryšťůfek Robin mi dal řešetová semínka a já jsem si je zasadil, a teď budu mít před vchodem samá řešeta.“

„Mně se zdá, že se jim říká řeřichy,“ řeklo Prasátko plaše a stále přitom skákalo.

„Ne,“ řekl Pú. „Těmhle ne. Těmhle se říká řešeta.“ Když přestalo Prasátko skákat, otřelo si pracky o břicho a řeklo: „A co teď budeme dělat?“ a Pú řekl: „Pojďme navštívit Klokanci, Klokánka a Tygra,“ a Prasátko řeklo: „A-ano. P-pojďme“, protože se ještě trochu bálo Tygra, pořád moc skákal a zdravil tak, že

jsi z toho měl plné uši písku, i když mu Klokance řekla: „Opatrně, Tygříčku,“ a pomohla ti zase a na nohy.

Tak se vydali na cestu ke Klokanci. Onoho rána dostala Klokance v záchvatu mateřskosti chuť všechno počítat - Klokánkovy živůtky, a kolik kousků mýdla jí zbývá, a dvě čistá místa na Tygrově bryndáčku; poslala tedy Klokánka s Tygrem na celé dopoledne do Lesa, aby doma nic neprovedli, a dala jim s sebou balíček řeřichových chlebiček.

Cestou vyprávěl Tygr Klokánkovi (chtěl to vědět), co všechno Tygři dovedou.

„Dovedou létat?“ zeptal se Klokánek.

„Ano ...,“ řekl Tygr, „moc dobře létají, to ano. Ohromně létají.“

„Jé!“ řekl Klokánek. „Tak dobře jako Sova?“

„Ano,“ řekl Tygr. „Jenže se jim nechce.“

„Proč se jim nechce?“

„No, zkrátka se jim nechce.“ Klokánek to nechápal, protože si myslel, jak by bylo hezké umět létat, ale Tygr řekl, že je těžké vysvětlovat to někomu, kdo sám není Tygr.

„A dovedou skákat tak daleko jako Klokance?“

„Ano,“ řekl Tygr. „Když chtějí.“

„Já strašně rád skáču,“ řekl Klokánek. „Zkusme to, kdo dál skočí, ty nebo já.“

„Já,“ řekl Tygr. „Ale nesmíme se teď zastavovat, nebo přijdeme pozdě.“

„Kam přijdeme pozdě?“

„Kam chceme přijít včas,“ řekl Tygr a pospíchal dál.

Za chvíli přišli k Šesti borovicím.

„Já umím plavat,“ řekl Klokánek. „Spadl jsem do řeky a plaval jsem. Umějí Tygři taky plavat?“ „To se ví. Tygři umějí všechno.“

„Dovedou lézt po stromě líp než Pú?“ zeptal se Klokánek a zastavil se pod nejvyšší borovicí a hleděl vzhůru.

„Lézt po stromech, to dovedou ze všeho nejlíp,“ řekl Tygr. „Mnohem líp než Pú.“

„Uměli by vylézt na tenhle?“

„Na takové stromy lezou pořád,“ řekl Tygr. „Nahoru dolů celé dny.“

„Vážně, Tygře?“

„Ukážu ti to,“ řekl Tygr statečně, „a můžeš si mi sednout na záda a dívat se.“ A najednou z toho všeho, co prý Tygři dovedou, si byl jist jedině šplháním.

„Jé, Tygře - jé, Tygře - jé, Tygře!“ ječel Klokánek rozjívěně.

Seděl Tygroví na zádech a lezli vzhůru.

Prvních deset stop si Tygr šťastně říkal: „Už lezeme!“ Další deset stop si říkal: „Vždyť jsem to říkal, že Tygři umějí lézt po stromech.“ A dalších deset stop si říkal: „Nemysli si, že je to lehké.“ A dalších deset stop si říkal: „Zbývá ještě slézt. Dolů.“ A pak řekl:

„To bude nesnadné ...“

„Ledaže bychom spadli ...“

„Což by bylo ...“

„SNADNĚ.“-

A při slově „snadné“ se větev, na které stál, náhle zlomila a jen taktak se mu podařilo zachytit se hořejší větví, když užuž padal ... A pak k ní pomalu přitáhl bradu ... a pak jednu zadní pracku ... a potom druhou ... až konečně se na ni posadil a rychle oddychoval a říkal, proč nešel raději plavat.

Klokánek slezl a posadil se vedle něho.

„Jé, Tygře,“ řekl rozjařeně, „už jsme nahoře?“

„Ne,“ řekl Tygr.

„Polezeme až nahoru?“

„Ne,“ řekl Tygr.

„Ach!“ řekl Klokánek trochu smutně. A pak zas dodal spokojeně: „To bylo moc hezké, teď nakonec, jak jsi dělal, jako bychom měli spadnout až na zem, a zatím jsme nespadli. Uděláš to ještě jednou?“

„Ne,“ řekl Tygr.

Klokánek byl chvíli zticha a pak řekl: „Sníme si chlebičky, Tygře?“ a Tygr řekl: „Ano, kde?“ a Klokánek řekl: „Dole pod stromem.“ A Tygr řekl: „Myslím, že bychom je teď ještě neměli jíst.“ A tak je nejedli.

Po nějaké chvíli přišel Pú s Prasátkem. Pú vykládal Prasátku zpěvavě, že to nevádí, že neztloustne a že opravdu myslí, že neztloustne, ať dělá co dělá. A Prasátko přemítalo, jak dlouho to asi potrvá, než mu vzklíčí přede dveřmi žalud.

„Podívej se, Pú,“ řeklo najednou Prasátko, „tamhle na té borovici něco je.“

„Něco tam je!“ řekl Pú a zvědavě hleděl vzhůru. „Je tam nějaké zvíře.“

„Je to nějaké dravé zvíře?“ zeptalo se a hledělo na opačnou stranu. Pú přikývl.

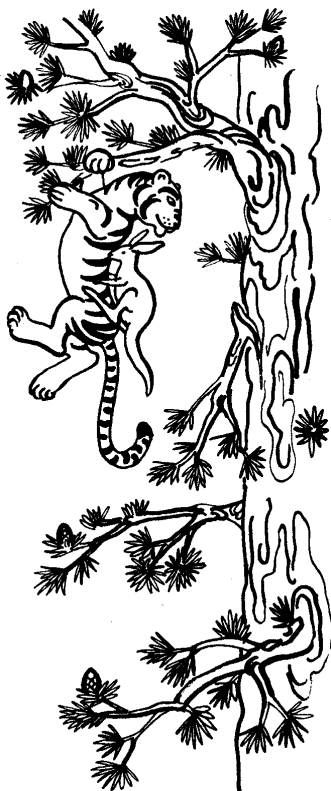
„Je to Jagulár,“ řekl.

„Co dělají Jaguláři?“ zeptalo se Prasátko a doufalo, že nedělají nic.

„Skrývají se ve větvích a skočí na tě, když jdeš pod nimi,“ řekl Pú. „Kryšťufek Robin mi to říkal.“

„Snad abychom radši nechodili pod něj, Pú, aby neskočil a neublížil si.“

„Jagulár si nikdy neublíží,“ řekl Pú a po chvíli dodal, „umí moc dobře skákat.“ Prasátko však bylo pořád toho mínění, že není dobře být pod někým, kdo umí moc dobře skákat, a právě se chtělo rychle vrátit pro něco, co zapomnělo, když na ně Jagulár zavolal.

„Pomoc! Pomoc!“ volal.

„Tohle Jaguláři vždycky dělají,“ řekl Pú s velkým zápalem.

„Volají: ‚Pomoc! Pomoc,‘ a pak, když se podíváš vzhůru, tak na tebe skočí.“

„Však já se dívám dolů,“ zvolalo Prasátko hlasitě, aby se snad Jagulár nespletl.

Vedle Jagulára něco velmi rozčileně zapíštělo:

„Pú a Prasátko! Pú a Prasátko!“ Najednou Prasátko pocítilo, že je vlastně mnohem krásněji, než se mu dosud zdálo. Tak teplo a slunečno.

„Pú!“ zvolalo. „Myslím, že je to Tygr a Klokánek!“

„Jsou to oni!“ řekl Pú. „Myslel jsem, že je to Jagulár a ještě jeden Jagulár.“

„Nazdar, Klokánku!“ zvolalo Prasátko. „Co děláš?“

„Nemůžeme dolů, nemůžeme dolů!“ zvolal Klokánek. „To je švanda! Že je to švanda, Pú? Tygr a já bydlíme na stromě jako Sova a zůstaneme tady až na věky věků. Vidím odtud Prasátkův domek. Prasátko, vidím odtud tvůj domek. To jsme vysoko! Je Sovin dům taky tak vysoko?“

„Jak ses tam dostal, Klokánku?“ zeptalo se Prasátko.

„Tygrovi na zádech! A Tygrové neumějí lézt dolů, protože jim při tom překáží ocas, jen nahoru, a Tygr na to zapomněl, když jsme se pustili do šplhání, a teprve teď si vzpomněl, tak tady už navždycky musíme zůstat -, ledaže bychom vylezli výše. Co jsi říkal, Tygre? Aha, Tygr povídá, že kdybychom vylezli výše, neviděli bychom už tak dobře Prasátkův dům, zůstaneme tedy zde.“

„Prasátko,“ řekl Pú vážně, když to všechno slyšel, „co uděláme?“ A pustil se do Tygrových chlebičků.

„Nemohou z místa?“ zeptalo se Prasátko. Pú přikývl.

„Nemohl by ses k nim vyšplhat?“

„To bych mohl, Prasátko, a mohl bych Klokánka snést na zádech, ale Tygra bych snést nemohl. Musíme tedy vymyslet něco jiného.“ A všecek zabrán do přemýšlení, pustil se do Klokánkových chlebičků.

Zda by si byl něco vymyslel, než by byl snědl poslední chlebiček, to nemohu říct, ale když došel k předposlednímu, zapraskalo chrastí a objevil se Kryštůfek Robin a Ijáček, kteří tudy šli na procházku.

„Nedivil bych se, kdyby zítra pořádně fučelo,“ povídá Ijáček. „Jistě bude vichřice a boží dopuštění. Že je dnes hezky, to ještě nic neznamená.“

„Tamhle je Pú!“ řekl Kryštůfek Robin, kterému na tom příliš nezáleželo, jak bude zítra, jen když mohl ven. „Nazdar, Pú!“

„To je Kryštůfek Robin,“ řeklo Prasátko. „Ten nám poví, co máme dělat.“ Pospíchali k němu.

„Ach, Kryštůfku Robine,“ začal Pú.

„A Ijáčku,“ řekl Ijáček.

„Tygr s Klokánkem jsou na borovici a nemohou dolů a —,“

„A já jsem zrovna povídal, kdyby tak Kryštůfek Robin —,“

„A Ijáček —,“

„Kdybys tu jen byl, pak bychom už přišli na to, co dělat.“

Kryštůfek Robin pohlédl vzhůru na Tygra a Klokánka a pokoušel se něco vymyslet.

„Já jsem myslelo,“ řeklo Prasátko vážně, „že kdyby se Ijáček postavil dole pod strom a Pú se postavil Ijáčkovi na záda a já Púovi na ramena —,“

„Jo, a až by Ijáčkovi rupla záda, to bychom se nasmáli! Cha, cha! Nevinný žertík,“ řekl Ijáček, „ale není nám moc platný.“

„No,“ řeklo Prasátko skromně, „já myslelo—,“

„Mohla by ti z toho rupnout záda, Ijáčku?“ zeptal se Pú udiveně.

„To je na tom právě napínavé, Pú, že člověk neví, až když je po všem.“

Pú řekl: „Ach!“ a všichni se zase zamyslili.

„Už to mám!“ zvolal najednou Kryštůfek Robin.

„Teď poslouchej, Prasátko,“ řekl Ijáček, „abys vědělo, co chceme podniknout.“

„Svléknu si kabátek, a každý podrží jeden cíp, a Klokánek s Tygrem skočí do něho. Bude to měkké a pružné a neuhodí se.“

„Pomoci Tygrovci dolů,“ řekl Ijáček, „a aby si nikdo neublížil. Ty dvě věci si zapamatuj a bude dobře.“ Ale Prasátko neposlouchalo, docela je zaujala představa, že zase uvidí Kryštůfkovy červené šle. Vidělo je dosud jen jedinkrát, když ještě bylo maličké, a tak je to rozrušilo, že muselo pak jít spát o půl hodiny dřív než obvykle; a od té doby by jen bylo rádo vědělo, jestli jsou opravdu tak červené a šlovité, jak se mu tenkrát zdálo. A tak když Kryštůfek Robin svlékl kabátek a opravdu takové byly, zase Ijáčkovi všecko odpustilo, popadlo kabátek vedle něho a mile se na něho usmívalo.

A Ijáček mu zašeptal: „Neříkám, že teď už se nemůže stát nehoda, to ne. Nehody jsou ztrápená věc. Nikdy tě žádná nepotká - a najednou jsi v tom.“ Když Klokánek pochopil, co má dělat, byl radostí všecek bez sebe a křičel: „Tygře, Tygře, budeme skákat! Podívej se, jak skočím, Tygře! Jako když letím, tak skočím!“ A skočil rovnou

doprostřed kabátku.

A skočil tak prudce, že vyletěl zas vzhůru skoro do stejné výše - a skákal a křičel: „Jé!“ hezky dlouho a pak najednou přestal a řekl: „Jé, to je hezké!“ Potom ho sundali na zem.

„Pojď, Tygře,“ zvolal. „Je to lehké.“ Ale Tygr se držel větve a říkal si: „Pro takové skokany, jako jsou Klokani, to snad je dobré, ale ne pro ty, co jen plavou, jako Tygři.“ A představoval si, jak pluje naznak po řece nebo jak plave z jednoho ostrůvku na druhý, a cítil, to že je ten pravý život pro Tygra. „Jen pojď,“ volal Kryštůfek Robin. „Nic se ti nestane.“

„Počkej chvíli,“ řekl Tygr rozechvěně. „Mám v oku kousek kůry.“ A pomalu se šinul po větvi.

„Pojď, je to snadné!“ kvičel Klokánek. A najednou Tygr cítil, jak je to snadné.

„Ouvej!“ křičel, když letěl strom kolem něho.

„Pozor!“ volal Kryštůfek Robin na ostatní. Ozvala se rána, něco se roztrhlo a všichni se octli na hromadě na zemi, nejdříve se sebrali Kryštůfek Robin a Pú a Prasátko, pak sebrali Tygra a až docela vespod byl Ijáček.

„Neublížil sis?“

„Ach Ijáčku!“ volal Kryštůfek Robin. A úzkostlivě ho celého ohmatával, oprášil ho a pomohl mu zase na nohy. Ijáček dlouho nic neříkal. Pak se zeptal: „Je tu Tygr?“ Tygr tu byl a už mu bylo zase do skoku.

„Ano,“ řekl Kryštůfek Robin. „Tygr je tu.“

„Tak mu za mne poděkuj,“ řekl Ijáček.

KAPITOLA 5, ve které má Králíček napilno a ve které poznáme, co dělá Kryštůfek Robin dopoledne

Králíček viděl, že ho čeká perný den. Sotvaže se probudil, cítil svou důležitost, jako by všechno záviselo na něm. Dnes by tak mohl NĚCO USPOŘÁDAT nebo NAPSAT VYHLÁŠKU PODEPSANOU KRÁLÍČEK nebo ZJISTIT, JAKÉHO MÍNĚNÍ JSOU OSTATNÍ. Bylo to skvostné ráno, právě se hodící k tomu, aby si zaběhl k Púovi a řekl mu: „Tak dobrá, řeknu to Prasátku,“ a běžet k Prasátku a říci mu: „Pú myslí - ale snad bych měl napřed navštívit Sovu.“ Byl to takový vůdcovský den, kdy každý jen říká: „Ano, Králíčku,“ a „Ne, Králíčku,“ a čeká, až co Králíček řekne.

Vyšel z domku, začenal do teplého jarního jitra a přemítal, co podniknout. Nejblíže byl dům Klokance a před jejím domkem byl Klokánek, a ten uměl ze všech v lese skoro nejlépe říkat: „Ano, Králíčku,“ a „Ne, Králíčku“; ale byl tam teď také ještě ten divný skákavý Tygr, byl to takový Tygr, že byl skoro vždycky o míli napřed, když jsi mu ukazoval cestu, a když jsi konečně došel na místo a řekl pyšně: „Tak, tady jsme!“, nebylo po Tygrovi ani vidu ani slechu.

„Ne, ke Klokanci ne,“ řekl si Králíček zamyšleně a přitom si kroutil kníry na sluníčku; a aby se pojistil, že tam nepůjde, obrátil se nalevo a odběhl opačným směrem, směrem k domku Kryštůfka Robina.

„Koneckonců,“ řekl si Králíček, „Kryštůfek Robin si mne váží. Má sice rád Púa a Prasátko a Ijáčka a já je mám taky rád, ale co je to platno, mají tak málo rozumu. Nestojí to za řeč. Váží si taky Sovy, a kdo by si jí taky nevážil, když umí napsat MYSLIVEC, třebaš ne správně, ale pravopis není všechno. Jsou dni, kdy ti vůbec nepomůže, že umíš napsat MYSLIVEC. A Klokance, ta se jen stará o Klokánka, a Klokánek je moc malý a Tygr k ničemu není, protože moc skáče, takže když na to přijde, opravdu nezbyvá nikdo kromě mne. Půjdu se podívat, zdali Kryštůfek nechce něco podnikat, a udělám to sám. Dnes je k tomu právě vhodný den.“ Spokojeně cupital kupředu, za chvíli přešel potok a přišel k místu, kde bydleli jeho přátelé a příbuzní. Připadalo mu, že dnes je jich tu ještě víc než obvykle; pokynul jednomu či dvěma Ježkům, jimž neměl kdy podat ruku, několika jiným řekl nadutě: „Dobré jitro, dobré jitro“, těm menším pak vlídně: „Á, vida, vida ...“, potom jim zamával prackou přes rameno a už byl pryč; zanechal za sebou takové pozdvižení a poplach, že se někteří členové rodiny Brouků, mezi nimi i Franta Pospěš, pustili honem k Stokorcovému lesu a rychle lezli na stromy v naději, že než se to semele, ať už je to co chce, budou až nahoře a jaksepatří všechno uvidí.

Králíček pospíchal po kraji Stokorcového lesa a každou minutu rostlo jeho sebevědomí a brzy přišel ke stromu, kde bydlel Kryštůfek Robin. Zaklepal na dveře a několikrát zavolal a šel kousek cesty zpátky a stínil si prackou oči před sluncem a volal nahoru do koruny stromu, pak se rozhlédl kolem dokola a volal „Haló!“ a „Povídám!“ - „To jsem já, Králíček!“ -, ale nic se nehnulo. Zůstal tedy stát a

poslouchal a všechno se zastavilo a poslouchalo s ním a Les byl na slunci velmi opuštěný a tichý a klidný, až najednou sto mil nad ním se rozezpíval Skřivánek.

„To je hloupé!“ řekl Králíček. „Odešel.“ Vrátil se k domovním dveřím, aby se o tom ještě jednou přesvědčil, a právě se obracel pryč s pocitem, že má zkažené jitro, když spatřil na zemi papír. Byl v něm špendlík, jako by byl spadl ze dveří.

„Aha!“ řekl radostně Králíček. „Už zase nová vyhláška!“ Stálo tam:

**ODEŠEL SEM.
HNĚT TU BUDEM.
MOC PRÁCE.
HNĚT TU BUDEM.**

K.R.

„Aha!“ řekl Králíček. „Musím to říct ostatním.“ A důležitě odběhl.

Nejblíže tam odtud bydlela Sova, a tak Králíček zamířil do Stokorcového lesa. Přišel k Soviným dveřím, zaklepal a zazvonil a zaklepal, až konečně Sova vystrčila hlavu a řekla: „Jdi pryč, já přemýšlím - á, to jsi ty?“ Takhle vždycky začínala.

„Sovo,“ řekl Králíček úsečně, „ty a já máme mozek. Ostatní mají v hlavě slámu. Musí-li se tu v Lese o něčem přemýšlet, a když říkám přemýšlet, tak myslím přemýšlet -, dokážeme to jen ty a já.“

„Ano,“ řekla Sova. „To jsem taky právě dělala.“

„Přečti mi tohle.“

Sova vzala od Králíčka cedulku Kryštůfka Robina a rozčileně na ni hleděla. Uměla sice napsat své jméno SOAV a uměla napsat myslivec tak, že jsi poznal, že to není hajný, dovedla taky docela dobře číst, když se jí nikdo nedíval přes rameno a neříkal stále „No tak?“, a dovedla ještě —

„No tak?“ řekl Králíček.

„Ano,“ řekla Sova a tvářila se moudře a jistě. „Chápu, co myslíš. Nepochybně.“

„No tak?“

„Právě,“ řekla Sova. „Tot' se ví.“ A po menším přemýšlení dodala: „Kdybys byl nepřítel za mnou, byla bych přišla já za tebou.“

„Proč?“ zeptal se Králíček.

„No, právě proto,“ řekla Sova a těšila se, že se rychle něco stane, co jí pomůže z úzkých.

„Včera ráno jsem šel navštívit Kryštůfka Robina,“ řekl Králíček vážně. „Nebyl doma. Na dveřích měl cedulku!“

„Tuhle cedulku?“

„Jinou, ale bylo na ní skoro totéž. To je divné.“

„Zvláštní,“ řekla Sova. Zase se zahleděla na cedulku a na malý okamžik jí cosi svítilo, že Kryštůfkovi Robinovi něčeho ubude. „Co jsi udělal?“

„Nic.“

„To je nejlepší,“ řekla Sova moudře.

„Tak co?“ řekl zase Králíček, jak Sova očekávala.

„Bodejt' by ne,“ řekla Sova.

Chvilí nemohla už na nic jiného přijít; a pak najednou dostala nápad.

„Pověz mi, Králíčku,“ řekla, „co bylo přesně na první cedulce. Je to velmi důležité. Na tom nejvíc záleží. Jak zněla přesně první cedulka?“

„Vlastně to bylo stejné jako na téhle.“ Sova na něho hleděla a přemýšlela, nemá-li ho shodit ze stromu; ale věděla, že na to má vždycky dost času, a pokusila se tedy ještě jednou dovědět se, oč jde.

„Přesné znění, prosím,“ řekla, jako by byl Králíček nic neřekl.

„Stálo tam: ‚Odešel sem. Hnet tu budem.‘ Stejně jako zde, jenomže zde je ještě ‚Moc práce‘ a ‚Hnet tu budem.‘“ Sova si ulehčeně oddychla.

„Ach!“ řekla Sova. „Teď už víme, na čem jsme.“

„Ano, ale kde je Kryštůfek Robin?“ dodal starostlivě Králíček. „To je hlavní.“ Sova se zase podívala na cedulku. Při svém hlubokém vzdělání ji přečetla jako nic. „Odešel sem, Hnetubudem. Moc práce, Hnetubudem“ - co jiného se také dalo na cedulce očekávat?

„Ale to je docela jasné, co se stalo, milý Králíčku,“ řekla, „Kryštůfek Robin někam odešel s Hnetubudem. Má moc práce s Hnetubudem. Viděl jsi poslední dobou v našem Lese nějakého Hnetubuda?“

„Nevím,“ řekl Králíček. „Na to jsem se chtěl právě zeptat. Jak vypadá?“

„No,“ povídá Sova, „Hnetubud skvrnitý neboli býložravý je —.“

„Vlastně,“ povídá, „je to spíše jakýsi —“

„Ovšem,“ povídá, „záleží totiž na —“

„No,“ povídá Sova, „abych řekla pravdu, já nevím, jak vlastně vypadá,“ přiznala se Sova.

„Tak ti pěkně děkuju,“ řekl Králíček. A běžel k Púovi.
Sotva ušel kousek cesty, zaslechl nějaký hřmot. Zastavil se a poslouchá. To si Pú propěvoval.

„Nazdar, Pú,“ řekl Králíček.

„Nazdar, Králíčku,“ řekl Pú zasněně.

„Už sis zase složil novou písničku?“

„Tak trochu jsem si ji složil,“ řekl Pú. „Není to nic moc chytrého,“ pokračoval skromně, „však víš proč, Králíčku; ale někdy to tak na mne přijde.“

„Ach tak!“ řekl Králíček, který nikdy nečekal, až na něho něco přijde, ale sám to vždycky popadl. „Jo, tak co jsem chtěl: neviděl jsi někde v Lese skvrnitého čili býložravého Hnetubuda?“

„Ne,“ řekl Pú. „Ne, totiž vlastně - ale ne,“ řekl Pú. „Viděl jsem právě teď Tygra.“

„To mi není nic platné.“

„Bodejt,“ řekl Pú. „Vždyť jsem si to hned myslel.“

„Viděl jsi Prasátko?“

„Ano,“ řekl Pú. „To ti asi taky není nic platné?“ zeptal se pokorně.

„Nu přijde na to, jestli něco vidělo.“

„Vidělo mě,“ řekl Pú.

Králíček se posadil vedle Púa na zem, ale připadal si tak mnohem méně důstojný, a proto zase hned vstal.

„Koneckonců hlavní je tohle,“ řekl Králíček. „Co teď dělává Kryšťůfek Robin dopoledne?“

„Myslíš jaké věci?“

„No, ano, můžeš mi říci, viděl jsi ho dopoledne něco dělat? Tyhle dni?“

„Ano,“ řekl Pú. „Včera jsme spolu snídali. U Borovic. Přichystal jsem malý košíček, takový pomešší, slušný košík, zkrátka pořádný koš, notně napěchovaný.“

„Ano, ano,“ řekl Králíček, „ale myslím později. Viděl jsi ho mezi jedenáctou a dvanáctou?“

„No,“ řekl Pú, „v jedenáct hodin - v jedenáct hodin -, no, v jedenáct hodin, víš, to se obvykle vracím domů. Mívám totiž to či ono na práci.“

„Ve čtvrt na dvanáct?“

„No -“ řekl Pú.

„V půl?“

„Ano,“ řekl Pú. „V půl - nebo ještě později - to jsem ho mohl vidět ... „Ale když tak o tom přemýšlel, shledal, že Kryšťůfka Robina poslední dobou mnoho nevidal. Alespoň ne dopoledne. Odpoledne, to ano; večer, to ano; před snídání, to ano; hned po snídání, to ano. Ale pak řekne: „Na shledanou, Pú,“ a už běží.

„To je právě to,“ řekl Králíček. „Kam?“

„Snad něco hledá?“

„Co?“ zeptal se Králíček.

„To jsem se chtěl právě taky zeptat,“ řekl Pú. A pak dodal: „Snad hledá nějakého - nějakého -“

„Skvrnitého čili býložravého Hnetubuda?“

„Ano,“ řekl Pú. „Takového nějakého. Jestli tu snad není.“ Králíček si ho přísně změřil.

„Tak se mi zdá, že mi nejsi nic platný,“ řekl.

„To nejsem,“ řekl Pú. „Ale aspoň se snažím,“ řekl pokorně.

Králíček mu za to poděkoval a řekl, že teď půjde za Ijáčkem, a chce-li Pú, může jít s ním. Ale Pú cítil, že na něho přichází další sloka jeho písničky, a tak řekl, že počká na Prasátko, a dal sbohem Králíčkově; a tak Králíček odešel.

Ale zatím se Králíček setkal s Prasátkem první. Prasátko toho dne časně vstalo a šlo si natrhat kytičku fialek; a když je natrhalo a postavilo v hrnečku doprostřed domečku, napadlo mu najednou, že Ijáčkovi ještě nikdy nikdo nenatrhál kytičku fialek, a čím dále o tom přemýšlelo, tím se mu zdálo smutnější být zvířetem, kterému nikdy nikdo nenatrhál kytičku fialek.

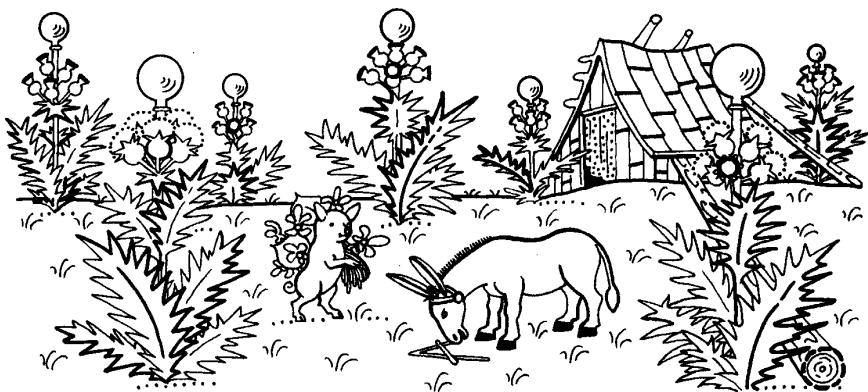
Pospíchalo tedy zase ven a říkalo si: „Ijáček, fialky,“ a pak zase „Fialky, Ijáček“, aby nezapomnělo, protože už byl takový den, a natrhalo jich velikou kytici a běželo s nimi celé rozradostněné a vonělo k nim, až došlo k Ijáčkovi.

„Ach Ijáčku,“ začalo Prasátko trochu nejistě, protože Ijáček byl právě zaměstnán.

Ijáček zvedl pracku a naznačoval mu, aby šlo pryč.

„Až zítra,“ řekl Ijáček. „Nebo pozítří.“ Prasátko se přiblížilo, aby vidělo, co tam má. Ijáček měl na zemi tři větévky a díval se na ně. Dvě větévky se na jednom konci dotýkaly, ale na druhém ne, a třetí ležela přes ně. Prasátko si pomyslilo, že je to snad nějaká past.

„Ijáčku,“ začalo znovu, „já jsem jenom -“

„To je malé Prasátko?“ řekl Ijáček a stále upřeně hleděl na větévky.

„Ano, Ijáčku, já -“

„Víš, co je tohle?“

„Ne,“ řeklo Prasátko.

„To je A.“

„Ó,“ řeklo Prasátko.

„Cožpak neslyšíš, nebo si myslíš, že jsi učenější než Kryšťufek Robin?“ řekl Ijáček přísně. „Ne Ó - A.“

„Ano,“ řeklo Prasátko. „Ne,“ řeklo zas Prasátko rychle. A přistoupilo ještě blíže.

„Kryšťufek Robin řekl, že je to A, a tak je to A - dokud na to ovšem někdo nešlápne,“ dodal Ijáček zachmuřeně.

Prasátko honem uskočilo a přivonělo k fialkám.

„Víš, co znamená A, Prasátko?“

„Ne, Ijáčku, nevím.“

„Znamená učenost, znamená vzdělání, znamená všechno to, co ty a Pú nemáte. To znamená A.“

„Ó,“ řeklo zase Prasátko. „Totiž, chci říci, opravdu?“ rychle vysvětlovalo.

„Povídám ti. Lidé sem chodí do Lesa a říkají: ‚Co takový Ijáček, copak ten je?‘ Procházejí se tu a říkají si: ‚Hm, hm!‘ Ale vědí snad, co je A? Nevědí. Pro ně jsou to jen tři větvičky. Ale pro vzdělané - všimni si dobře, Prasátko - pro vzdělané, ne snad pro nějaké Púy a Prasátka, je to veliké, báječné A. Ne,“ dodal, „jen tak něco, na co může každý ohrnovat nos.“ Prasátko couvlo, jaksi nesvé, a ohlíželo se, odkud by přišla nějaká pomoc.

„Hele, Králíček,“ řeklo radostně. „Nazdar, Králíčku!“

Králíček přistoupil blíž, pokynul Prasátku a řekl: „No vida, Ijáček,“ jako někdo, kdo za chvíličku už zase řekne: „Sbohem!“

„Chtěl jsem se tě na něco zeptat, Ijáčku. Copak je teď s Kryšťufkem Robinem vždycky dopoledne?“

„Co je tohle, nač se teď dívám?“ řekl Ijáček a stále na to hleděl.

„Tři větvičky,“ řekl Králíček bez váhání.

„Vidíš,“ řekl Ijáček Prasátku. „A teď odpovím na tvou otázku.“

„Děkuju,“ řekl Králíček.

„Co dělá Kryšťufek Robin dopoledne? Učí se. Vzdělává se. Dlouhá -, myslím, že tak to řekl, ale možná, že také jinak dlouhá nebo snad hloubá ve vědě. A já svým skromným způsobem - já taky dělám to, co on. Tohle je, například -“

„A,“ řekl Králíček, „ale ne moc podařené. No, už musím jít a říci to ostatním.“ Ijáček pohlédl na své větvičky a pak na Prasátko.

„Co řekl Králíček, že to je?“ zeptal se.

„A,“ řeklo Prasátko.

„Řeklo jsi mu to ty?“

„Ne, Ijáčku, neřeklo. Nejspíš to ví.“

„Víš? Myslíš, že Králíček vůbec vědí takové věci?“

„Ano, Ijáčku. Králíček je chytrý.“

„Chytrý!“ řekl Ijáček pohrdavě a pevně šlápl na své tři větvičky.

„Vzdělání!“ řekl Ijáček trpce a skočil na svých šest větviček. „Co je učenost?“ zeptal se Ijáček a vyhodil svých dvanáct větviček do povětří. „Když ji i Králíček zná! Haha!“

„Já myslím -“ začalo Prasátko nejistě.

„Nemysli!“ řekl Ijáček.

„Já myslím, že jsou fialky pěkné,“ řeklo Prasátko. A položilo kytičku před Ijáčka a odběhlo.

Druhý den ráno byla na dveřích Kryštůfka Robina cedulka:

**ODEŠEL JSEM -
HNED TUBUDU.**

K. R.

A proto všechna zvířátka v Lese - snad jen kromě skvrnitého a býložravého Hnetubuda - už vědí, co dělá Kryštůfek Robin vždycky dopoledne.

KAPITOLA 6, ve které Pú vynajde novou hru a Ijáček se přidá

Než dospěl potok až na okraj Lesa, zmohutněl, takže už z něho byla skoro řeka, a když tak zmohutněl, už neběžel, neskákal a nebublal, jako když byl menší, ale plynul pomaleji. Věděl už, kam spěje, a říkal si: „Není naspěch. Však se tam jednou dostanu.“ Ale všechny potůčky nahoře v Lese se klikatily sem tam, pospíchaly, aby se toho hodně dozvěděly, než bude pozdě.

Zvenčí vedla do Lesa široká cesta, skoro jako silnice, ale než vběhla do Lesa, musila překročit tuto říčku. Tam, kde ji přetínala, byl dřevěný most, skoro tak široký jako cesta, s dřevěným zábradlím po obou stranách. Kryštůfek Robin dosáhl právě bradou na okraj zábradlí, ale zábavnější bylo vystoupit na spodní příčku, takže se mohl naklonit a pozorovat řeku, jak pod ním zvolna odplová. Když Pú chtěl, dosáhl bradou na spodní příčku, ale lepší bylo podstrčit hlavu pod ni a pozorovat řeku, jak pod ním zvolna odplová. A Prasátko a Klokánek se mohli dívat na řeku jenom takhle, protože byli tak malí, že nedosáhli ani na spodní příčku. A tak leželi na zemi a hleděli na řeku ... a řeka plynula velmi zvolna, beze spěchu.

Jednoho dne, když šel Pú k tomuto mostu, skládal písničku o borových šiškách, protože jich tu všude plno leželo a jemu bylo do zpěvu. Zdvihl tedy jednu šišku a řekl si: „Tohle je velmi hezká šiška a něco by se s ní mělo rýmovat.“ Ale nemohl na nic připadnout. A pak mu najednou napadlo:

*V lese borovém
leží samé šišky.
Je jich plná zem,
jak padají z výšky.*

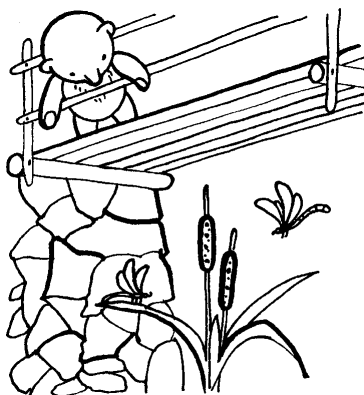
„Ten poslední verš je zbytečný, protože do výšky by šišky stejně nepadaly,“ řekl si Pú.

Právě došel na most; a protože nekoukal na cestu, zakopl o něco a šiška mu vyskočila z pracky do řeky.

„To je k zlosti,“ řekl Pú, když plula pomalu pod most, a šel si pro jinou šišku, aby mu nechyběla do rýmu. Ale pak mu napadlo, že se radši jen bude dívat na řeku, protože bylo tak poklidno, a tak si lehl a díval se, jak pod ním pomalu plyne ... a najednou tam plula taky jeho šiška.

„To je divné,“ řekl Pú. „Upustil jsem ji na druhé straně,“ řekl Pú, „a vyplula na téhle straně! Rád bych věděl, jestli to půjde ještě jednou?“ A odběhl si pro šišky.

Zase to šlo. A ještě. Upustil dvě šišky najednou a nahnul se přes most, aby viděl, která vypluje dřív; a jedna plula napřed; ale protože byly stejné, nevěděl,

jestli je to ta, které přál, aby vyhrála, či ta druhá. Příště tedy hodil jednu velikou a jednu malou, a velká vyplula první, jak si to taky předem řekl, a malá za ní, což si taky předem řekl, takže vyhrál dvakrát ... A než šel k svačině, vyhrál třiašedesátkrát a prohrál osmadvacetkrát, což znamenalo, že celkem - že měl vyhráno - no, odečtete osmadvacet od třiašedesáti a máte to. Ale ne naopak!

A tak vznikla hra zvaná Medvědí proutky, kterou Pú vynášel a hrával se svými přáteli na pokraji Lesa. Hráli ji s proutky a ne s šiškami, protože proutky se daly snáze rozlišit.

Jednou spolu hráli Pú a Prasátko a Králíček a Klokánek Medvědí proutky. Vhodili vždycky proutky do vody, když Králíček řekl: „Ted’!“, a pak utíkali na druhou stranu mostu a nakláněli se přes okraj, aby viděli, či proutek vypluje nejdřív. Ale trvalo to dlouho, než připluly, řeka byla toho dne líná, jako by jí na tom ani nezáleželo, jestli se vůbec někam dostane.

„Už vidím svůj!“ zvolal Klokánek. „Ne, nevidím, je to něco jiného. Vidiš svůj, Prasátko? Myslel jsem, že vidím svůj, ale neviděl jsem. Tady je. Ne, to není on. Vidiš svůj, Pú?“

„Ne,“ řekl Pú.

„Můj se asi zachytil,“ řekl Klokánek. „Králíčku, můj proutek se zachytil. Zachytil se tvůj taky, Prasátko?“

„Trvá to vždycky déle, než si myslíš,“ řekl Králíček.

„Jak dlouho ty myslíš, že jim to potrvá?“ zeptal se Klokánek

„Už vidím tvůj, Prasátko,“ řekl najednou Pú.

„Můj je takový šedavý,“ řeklo Prasátko a netroufalo si nahnout se víc, aby nespadlo do vody.

„Ano, takový vidím. Pluje ke mně.“

Králíček se nahnul víc než jindy, aby spatřil svůj, a Klokánek se vrtěl sem tam a volal:

„Poplav, proutku! Proutku, proutku, proutku!“ a Prasátko bylo rozjařené, že jen jeho proutek je vidět, což znamenalo, že vyhrává.

„Už pluje!“ řekl Pú.

„Víš to jistě, že je to můj?“ pištělo Prasátko rozčileně.

„Ano, protože je šedý. Velký šedý. Tady je! Hodně - veliký - šedý. Ale ne, není to on, to je Ijáček.“

„Ijáčku!“ volali všichni.

Velmi klidně, velmi důstojně, s nohama ve vzduchu vyplul Ijáček zpod mostu.

„To je Ijáček!“ křičel Klokánek hrozně rozrušen.

„Opravdu?“ řekl Ijáček. Zachytil ho malý vír a třikrát jím otočil dokola. „To bych se divil.“

„To jsem nevěděl, že taky hraješ,“ řekl Klokánek.

„Nehraju,“ řekl Ijáček.

„Ijáčku, co tam děláš?“ řekl Králíček.

„Dám ti třikrát hádat, Králíčku. Kopám tady jámu v zemi? Neuholdl. Skáču si na doučku z větve na větev? Neuholdl. Čekám, až mi někdo pomůže z vody? Uholdl. Dopřej Králíčkovi času, a vždycky najde správnou odpověď.“

„Ale Ijáčku,“ řekl Pú starostlivě, „co můžeme my - totiž, jak máme - myslíš, že my -“

„Ano,“ řekl Ijáček. „Jedno z toho bude to pravé. Děkuji ti, Pú.“

„Točí se kolem dokolečka,“ řekl Klokánek u vytržení.

„A proč ne!“ řekl Ijáček chladně.

„Já umím taky plavat,“ řekl Klokánek pyšně.

„Ale ne dokolečka,“ řekl Ijáček. „To je mnohem těžší. Neměl jsem vůbec v úmyslu jít se dnes koupat,“ mluvil dále a přitom se pomalu točil. „Ale když už jsem jednou ve vodě a rozhodnu se, že se procvičím ve vířivém pohybu zprava doleva nebo,“ dodal, zachycen jiným vírem, „zleva doprava, jak mi právě napadlo, je to jen moje věc a nikomu po tom nic není.“

Chvilí bylo ticho a všichni přemýšleli.

„Mám nápad,“ řekl konečně Pú, „ale není asi moc dobrý.“

„To asi není,“ řekl Ijáček.

„Jen dál, Pú,“ řekl Králíček. „Pověz nám ho.“

„To je tak, kdybychom všichni házeli kameny do řeky po straně Ijáčkově, udělaly by se vlny a ty by ho odplavily na druhou stranu.“

„To je moc dobrý nápad,“ řekl Králíček a Pú se zatvářil spokojeně.

„Velice,“ řekl Ijáček. „Až se budu chtít dát odplavit, dám ti vědět, Pú.“

„A co kdybychom ho omylem trefili?“ řeklo Prasátko.

„Nebo co kdybychom ho omylem netrefili,“ řekl Ijáček. „Promyslete všechny možnosti, než se začnete bavit.“

Ale Pú našel největší kámen, jaký jen mohl unést, a nakláněl se s ním v prackách přes zábradlí.

„Já ho nehodím, Ijáčku, jenom ho pustím,“ vysvětloval Pú.

„To tě nemohu minout - totiž trefit. Mohl by ses na chvilku přestat točit, protože mě to mate?“

„Ne,“ řekl Ijáček. „Mně se to líbí.“

Králíček viděl, že je čas, aby se ujal velení.

„Tak, Pú,“ řekl, „až řeknu ‚Ted‘!“, tak ho pusť. Ijáčku, až řeknu ‚Ted‘! Pú upustí kámen.“

„Děkuji ti mockrát, Králíčku, ale myslím, že to poznám.“

„Jsi připraven, Pú? Prasátko, udělej Púovi víc místa. Ustup trochu, Klokánku. Jsi připraven?“

„Ne,“ řekl Ijáček.

„Ted‘!“ řekl Králíček.

Pú upustil kámen. Silně to špláchlo a Ijáček zmizel.

Byl to okamžik plný úzkosti pro diváky na mostě. Hleděli a hleděli ... a ani pohled na Prasátkův proutek, který se objevil kousek před Králíčkovým, je nepotěšil

tak, jak se dalo očekávat. A pak právě ve chvíli, kdy si Pú začínal myslet, že asi vybral nesprávný kámen, nebo nesprávnou řeku nebo nesprávný den pro svůj nápad, objevilo se něco šedého u břehu ... a pomalu to rostlo a rostlo ... a konečně to byl Ijáček a lezl z vody.

S křikem utíkali z mostu a strkali ho a tahali; a brzy zase stál mezi nimi na suché zemi.

„Ach Ijáčku, ty jsi ale mokrý,“ řeklo Prasátko a sáhlo na něho.

Ijáček se otrásl a požádal, aby někdo Prasátku vysvětlil, co se stává, když je někdo dlouho ve vodě.

„Výborně, Pú,“ řekl Králíček blahosklonně. „To jsme měli dobrý nápad.“

„Jaký?“ zeptal se Ijáček.

„Takhle tě odplavit ke břehu.“

„Mě odplavit?“ řekl Ijáček překvapen. „Odplavit mě? Snad si nemyslíš, že jsem byl odplaven! Potopil jsem se. Pú na mne pustil velký kámen, a tak aby mě příliš neuhodil do prsou, jsem se potopil a plaval ke břehu.“

„To není pravda,“ šeptalo Prasátko Púovi, aby ho potěšilo.

„Vždyť jsem to tak nemyslel,“ řekl Pú stísněně.

„To je mu podobné,“ řeklo Prasátko. „Mně se zdá tvůj nápad moc dobrý.“

Púovi bylo hned zas veseleji. Takový Medvěd s malým rozumkem mívá totiž všelijaké nápady a někdy dostane nějaký nápad a ten se mu v duchu zdá velmi nápaditý, ale když vyjde na světlo boží a před jiné lidi, je hned docela jiný. Ostatně Ijáček byl ve vodě a už není, a tak se mu nestalo nic zlého.

„Jakpak jsi tam spadl, Ijáčku?“ zeptal se Králíček, když ho osušoval

Prasátkovým kapesníkem.

„Vždyť jsem tam nespádl,“ řekl Ijáček.

„Ale jak —“

„Někdo na mne SKOČIL,“ řekl Ijáček.

„Jé,“ křičel Klokánek rozjívěně, „to do tebe někdo strčil?“

„Někdo na mne SKOČIL. Přemýšlel jsem zrovna na břehu řeky - přemýšlel,

víte-li, co to je -, když vtom na mne někdo prudce SKOČIL.“

„Ale Ijáčku!“ řekli všichni. „Víš to jistě, že jsi nesklouzl?“ řekl Králíček bodře.

„Toť se ví, že jsem sklouzl. Když stojíš na kluzkém břehu řeky a někdo na tebe zezadu SKOČÍ, sklouzneš. Co jsi myslel, že jsem udělal?“

„Ale kdo to udělal?“ zeptal se Klokánek.

Ijáček neodpověděl.

„Řeklo bych, že to byl Tygr,“ řeklo Prasátko stísněně.

„Ale Ijáčku,“ řekl Pú, „byl to žert, nebo jen náhoda?“ Totiž -“

„Neměl jsem se kdy zeptat, Pú. Ani když jsem byl až na dně řeky, neptal jsem se v duchu: Je to dobrácký žertík, anebo pouhá náhoda? Jen jsem plaval k hladině a říkal si: ‚Je tu mokro.‘ Snad mi rozumíte.“

„A kde byl Tygr?“ zeptal se Králíček..

Než mohl Ijáček odpovědět, ozval se za ním lomoz a křovím se přihnál sám Tygr.

„Nazdárek vespolek,“ řekl Tygr zvesela.

„Nazdar, Tygře,“ řekl Klokánek.

Králíček se najednou tvářil velmi důležitě.

„Tygře, řekl vážně,“ copak se to zrovna teď stalo.

„Jak to, zrovna teď?“ řekl Tygr trochu rozpačitě.

„Když jsi strčil Ijáčka do řeky.“

„Nestrčil jsem ho.“

„Strčil jsi mě,“ řekl Ijáček příkře.

„Opravdu jsem ho nestrčil. Náhodou jsem kýchl, zrovna když jsem byl za Ijáčkem, a udělal jsem: ‚Grrr-hap-čííííí!‘“

„Ale, ale,“ řekl Králíček a pomáhal Prasátku na nohy a oprašoval je. „Už je dobře, Prasátko?“

„Nebylo jsem na to připravené,“ řeklo Prasátko rozechvěně.“

Tomuhle já říkám strčit,“ řekl Ijáček. „Zčistajasna člověka přepadnout. To je nepřijemný zvyk. Nic proti tomu nemám, že je Tygr v Lese,“ mluvil dále, „protože je to velký Les a má v něm místa na skákání až dost. Ale nevím, proč by musel chodit skákat zrovna do mého koutku. Vždyť to mé zákoutí není nijak zvlášť krásné. Ovšem pro lidi, kteří mají rádi něco studeného, vlhkého, šeredného, pro ty to má něco do sebe, ale jinak je to zákoutí jako každé jiné, a když už se někomu chce skákat -“

„Vždyť jsem neskočil, jen jsem kýchl,“ řekl Tygr nazlobeně.

„Skočil nebo kýchl, když se člověk octne na dně řeky, je mu to docela jedno.“

„Inu,“ řekl Králíček, „pokud já mohu říct - á, tady je Kryšťufek Robin, ať to řekne on.“

Kryšťufek Robin přicházel od Lesa k mostu a bylo mu tak slunno a lehký, jako by vůbec nezáleželo na tom, kolik je dvakrát devatenáct, jakože na tom v takový den také nezáleží. a napadlo mu, kdyby se postavil až na nejnížší příčku na mostě a naklonil se a díval, jak řeka pod ním pomalu plyne, pochopil by najednou

všechno, co dosud nechápe, a mohl by to pak říct Púovi, který o leccems nemá jistotu. Ale když se octl u mostu a spatřil všechna zvířátka pohromadě, hned věděl, že k tomu se toto odpůldne nehodí, že je to odpůldne, kdy se člověku chce něco dělat.

„Je to takhle, Kryštůfku Robine,“ spustil Králíček. „Tygr -“

„Já ne,“ řekl Tygr.

„Ale rozhodně jsem tam byl,“ řekl Ijáček.

„Ale já myslím, že on nerad,“ řekl Pú..

„Když on je už takový skákavý,“ řeklo Prasátko, „a nemůže za to.“

„Zkus skočit na mne, Tygre,“ řekl Klokánek dychtivě.

„Ijáčku, Tygr to zkusí na mně. Prasátko, co myslíš?“

„Dobře, dobře,“ řekl Králíček, „ale nemůžeme přece mluvit všichni najednou. hlavní je, co o tom soudí Kryštůfek Robin.“

„Kýchl jsem a to bylo všechno,“ řekl Tygr.

„Skočil na mne,“ řekl Ijáček.

„No, trochu jsem na něho vybafl,“ řekl Tygr.

„Pssst!“ řekl Králíček a vztyčil pracku. „Co o tom všem soudí Kryštůfek Robin. O to nám jde.“

„Tak tedy,“ řekl Kryštůfek Robin, ač dobře nevěděl, oč vlastně jde, „já myslím -“

„Copak,“ řekli všichni.

„Já myslím, že bychom si měli zahrát Medvědí proutky.“

A tak si zahráli. A Ijáček, který dosud nikdy nehrál, vyhrál víckrát nežli všichni ostatní; a Klokánek spadl dvakrát do vody, poprvé nešťastnou náhodou a podruhé naschvál, když spatřil od Lesa přicházet Klokánici a věděl, že stejně bude muset jít domů spát. Králíček tedy řekl, že půjde s ním; a Tygr odešel společně s Ijáčkem, protože Ijáček chtěl Tygrovi říct, že v Medvědích proutcích nejspíš vyhraješ, když upustíš proutek tak nějak trhaně; a Kryštůfek Robin a Pú a Prasátko zůstali na mostě sami. Dlouho se dívali na řeku pod sebou a nic neříkali a řeka také nic neříkala, jen si za toho letního podvečera klidně a pokojně hověla.

„Tygr je vlastně docela hodný,“ řeklo Prasátko ospale.

„To se rozumí,“ řekl Kryštůfek Robin.

„Všichni jsou vlastně hodní. Aspoň já si to myslím,“ řekl Pú. „Ale nejspíš nemám pravdu,“ dodal.

„Jápkap bys neměl pravdu,“ řekl Kryštůfek Robin.

KAPITOLA 7, ve které se Tygr odnaučí skákat

Jednoho dne seděl Králíček s Prasátkem před Púovým domkem a poslouchali Králíčka a Pú seděl s nimi. Bylo ospalé letní odpůldne a Les byl plný něžných šelestů a Púovi se zdálo, že na něho všechny volají: „Neposlouchej Králíčka, poslouvej nás.“ A tak se pěkně a pohodlně uvelebil, aby se mu lépe neposlouchalo Králíčka, a občas otevřel oči a řekl: „Hm!“ a pak je zase zavřel a řekl: „Svatá pravda!“ a Králíček občas velmi vážně řekl: „Rozumíš, co myslím, Prasátko,“ a Prasátko velmi vážně přikývlo na důkaz, že rozumí.

„Zkrátka a dobře,“ řekl Králíček, když byl konečně s řečí hotov. „Tygr teď začíná být tak divoký, že je načase, abychom mu dali za vyučenou. Co myslíš, Prasátko?“

Prasátko řeklo, že Tygr je opravdu velmi divoký, a kdyby si Králíček vymyslel nějaký způsob, jak ho tomu odnaučit, byl by to znamenitý nápad.

„To si myslím,“ řekl Králíček. „Co ty tomu říkáš, Pú?“

Pú sebou trhl, otevřel oči a řekl: „Náramně.“

„Jak to, náramně?“ zeptal se Králíček.

„To, jak jsi právě říkal,“ řekl Pú. „Docela jistě.“

Prasátko šťouchlo Púa loktem tak, aby přišel k sobě, a Pú, který byl už zase duchem někde jinde, se zvolna zvedl a pomalu se probíral.

„Ale jak to uděláme?“ zeptalo se zvědavě Prasátko. „Jakpak mu dáme za vyučenou?“

„To je právě to,“ řekl Králíček.

Slovo „vyučenou“ připamatovalo Púovi, že už je někde slyšel.

„Kryšťůfek Robin mě chtěl jednou učit nějakému skloňování a časování, ale nešlo to.“

„Co nešlo?“ zeptal se Králíček.

„Jak to, že to nešlo?“ zeptalo se Prasátko.

Pú zavrtěl hlavou.

„Nevím,“ řekl. „Zkrátka to nešlo. O čem jsme to mluvili?“

„Pú,“ řeklo Prasátko vyčítavě, „copak jsi neposlouchal, co Králíček říká?“

„Poslouchal jsem, ale měl jsem nějaký chomáček v uchu. Řekl bys to ještě jednou, Králíčku?“

Králíčka nikdy nemrzelo něco opakovat, a tak se zeptal, odkud má začít, a když Pú řekl, že tam, kde mu přišel ten chomáček do ucha, a Králíček se zeptal, kdy to bylo, a Pú řekl, že neví, protože dobře neslyšel, Prasátko to rozřešilo a řeklo, že se právě pokoušejí vymyslet nějaký způsob, jak přimět Tygra, aby přestal skákat, protože i když ho máme rádi, nedá se popřít, že moc skáče.

„Ach tak?“ řekl Pú.

„Je ho všude plno,“ řekl Králíček. „To je to.“

Pú usilovně přemýšlel, ale co si vymyslel, nebylo k ničemu.

„Mám nápad,“ řekl Králíček, „a tady je. Pozveme Tygra na dlouhou

výzkumnou cestu, někam, kde ještě nikdy nebyl, a ztratíme ho tam a na druhý den ráno ho zase najdeme a to mi věřte - bude to pak docela jiný Tygr.“

„Proč?“ zeptal se Pú.

„Protože to bude ponížený Tygr. Protože to bude smutný Tygr, tesklivý Tygr, zkrotlý a ohleduplný Tygr, jeho výraz bude říkat: Králíčku, jak jsem rád, že tě vidím. Tak je to.“

„Bude taky rád, že vidí mne a Prasátko?“

„Jistěže.“

„To je dobré,“ řekl Pú.

„Já bych nechtělo, aby byl pořád smutný,“ řeklo Prasátko nejistě.

„Tygři nikdy nezůstanou smutní,“ vykládal Králíček. „Dostanou se z toho úžasně rychle. Ptal jsem se na to Sovy, abych měl jistotu, a řekla mi, že to tak je. Když však docílíme toho, aby se Tygr cítil zkrotlý a smutný jen na pět minut, vykonali jsme dobrý skutek.“

Souhlasil by s tím Kryštůfek Robin?“ zeptalo se Prasátko.

„Ano,“ řekl Králíček, „řekl by: ‚Vykonalo jsi dobrý skutek, Prasátko. Byl bych to udělal sám, ale mám zrovna něco jiného na práci. Děkuji ti, Prasátko. A tobě, Pú, taky.‘“

Prasátko tím bylo velmi potěšeno a hned pochopilo, že to je vlastně dobrá věc, co chtějí udělat Tygrovi, když to dělá Pú a Králíček s ním, a až se ráno vzbudí, už z toho nebude mít strach, třebaže je velmi malé zvířátko. Zbývala tedy jen otázka, kde Tygra ztratí.

„Vezmeme ho k severní točně,“ řekl Králíček, „protože k ní vede dlouhá výzkumná cesta, a Tygrovi tedy bude dlouhá výzkumná cesta zpátky trvat taky dlouho.“

„Teď byla řada na Púovi, aby byl potěšen, protože on první našel severní točnu, a až tam přijdou, Tygr uvidí nápis: ‚Objevená Púem, Pú ji našel.‘ A to teprve se Tygr dozví, co snad dosud nevěděl, jaký je Pú Medvěd. Takový je on Medvěd.“

Dohodli se tedy, že nazítří ráno vyrazí a že Králíček, bydlící blízko Klokance, Klokánka a Tygra, půjde teď domů a zeptá se Tygra, co bude dělat zítra, a řekne mu, jestli nemá nic na práci, což aby šli na výzkumnou cestu a pozvali také Púa a Prasátko. A když řekne Tygr „Ano“, bude všechno v pořádku, a když řekne „Ne“- „To neřekne,“ řekl Králíček. „Přenechte to mně.“ A už uháněl pryč.

Na druhý den bylo docela jinak. Místo aby bylo horko a slunečno, bylo zima a mlhavo. Púovi to bylo celkem jedno. Ale když si vzpomněl na všechen ten med, který včelíčky nebudou moci posbírat, bylo mu jich líto. Řekl to Prasátku, když pro něho přišlo, a Prasátko řeklo, že myslí spíše na to, jak by mu bylo zima a smutno, kdyby bylo den a noc ztraceno nahoře v lese. Ale když přišli ke Králíčkovu domku, řekl Králíček, že takový den je pro ně jako stvořený, protože Tygr bude pořád skákat a utíkat napřed, a jakmile jim zmizí z očí, utečou opačným směrem a už je nikdy nespatří.

„Vůbec nikdy?“ řeklo Prasátko.

„Dokud ho zase nenajdeme, Prasátko. Zítra nebo kdy to bude. Pojďme. Už na nás čeká.“

Když přišli ke Klokani, Klokánek čekal taky, a protože byl dobrý přítel Tygrův, nemohli ho potřebovat; ale Králíček s prackou na ústech pošeptal Púovi: „Přenechte to mně,“ a běžel ke Klokani.

„Myslím, že by Klokánek neměl chodit,“ řekl. „Aspoň dnes ne.“

„Proč ne?“ zeptal se Klokánek, ačkoli neměl poslouchat.

„Je škaredá zima,“ řekl Králíček a vrtěl hlavou. „A ráno jsi kašlal.“

„Jak to víš?“ zlobil se Klokánek.

„Ale Klokánku, ty jsi mi nic neřekl,“ řekla Klokance vyčítavě.

„To mi jen zaskočilo,“ řekl Klokánek, „to nebyl kašel, o kterém bych ti musel říkat.“

„Dnes nepůjdeš, milánku. Až jindy.“

„Zítra?“ řekl radostně Klokánek.

„Uvidíme,“ řekla Klokance.

„Vždycky jen uvidíme, a nikdy se nic nestane,“ řekl Klokánek smutně.

„V takovémhle počasí stejně nikdo nic nevidí, Klokánku,“ řekl Králíček.

„Pochybují, že dojdeme daleko, a dnes odpoledne všichni - všichni - á, tady jsi, Tygře. Pojď! Sbohem, Klokánku! Dnes odpoledne budeme - pojď, Pú! Hotovi? Dobrá. Pojďme.“

A tak šli. Napřed šli Pú, Prasátko a Králíček spolu a Tygr kolem nich obíhal v kruzích a pak, když byla cesta užší, šli Králíček, Prasátko a Pú jeden za druhým a Tygr běhal kolem nich v obloučcích a pak, když křoví po stranách stezky začalo píchat, běhal tam před nimi a občas skočil na Králíčka. Čím výše přicházeli, tím byla mlha hustší, takže jim Tygr každou chvíli zmizel, a když mysli, že tam není, najednou se zas objevil a řekl: „Tak pojďte,“ a než mohli něco říct, už byl pryč.

Králíček se otočil a kývl na Prasátko.

„Příště,“ řekl. „Řekni to Púovi.“

„Příště,“ řeklo Prasátko Púovi.

„Co příště?“ řekl Pú Prasátkovi.

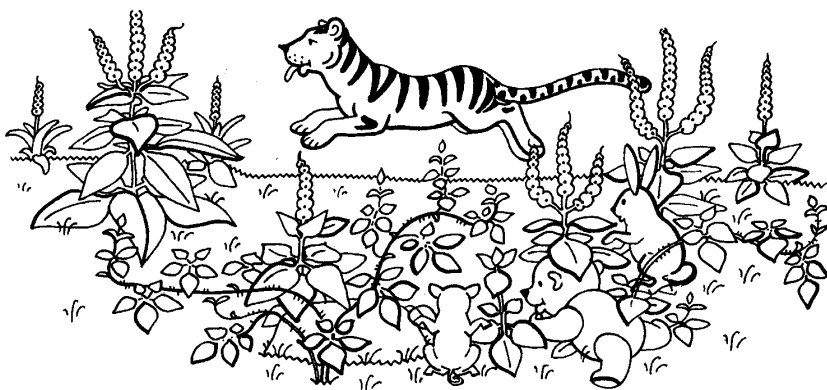
Náhle se Tygr objevil, skočil na Králíčka a zase zmizel. „Ted’!“ řekl Králíček. Skočil do jámy vedle cesty a Pú a Prasátko skočili za ním. Plazili se podrostem a poslouchali. Když člověk chvíli klidně poslouchal, bylo v lese velmi тихо. Nic neviděli ani neslyšeli.

„Psst,“ řekl Králíček. Bylo slyšet cupot ... a zase тихо.

„Haló!“ volal Tygr a znělo to tak blízko, že by bylo Prasátko málem vyskočilo, kdyby nebyl Pú na něm skoro seděl.

„Kde jste?“ volal Tygr.

Králíček šfouchl Púa a otáčel se po Prasátku, aby do něho šfouchl, ale nemohl je najít, a Prasátko dýchalo v mokřím podrostu co nejtišeji a bylo velmi statečné a vzrušené.

„To je divné,“ řekl Tygr.

Chvilí bylo ticho a slyšeli, jak Tygr cupe odtud. Ještě chvíli čekali, až bylo v Lese tak ticho, že je to až děsilo, a Králíček vstal a protáhl se.

„No tak. Vida! Neříkal jsem vám to?“ zašeptal pyšně.

„Myslel jsem,“ řekl Pú, „myslím -,“

„Ne,“ řekl Králíček. „Přestaň! Utíkej! Honem!“ A všichni utíkali odtud s Králíčkem v čele.

„Teď už,“ řekl Králíček, když uběhli kus cesty, „můžeme mluvit. Co jsi chtěl říct, Pú?“

„Nic zvláštního. Proč jdeme tudy?“

„Protože je to cesta domů.“

„Aha!“ řekl Pú.

„Myslím, že je to víc vpravo,“ řeklo Prasátko neklidně. „Co ty myslíš, Pú?“

Pú se podíval na své pracky. Věděl, že jedna je pravá a jedna levá a že když pozná, která z nich je pravá, tak ta druhá musí být levá, ale nikdy nevěděl, jak začít.

„No -“ řekl pomalu.

„Pojďme,“ řekl Králíček. „Vím, že je to tudy.“ Šli dále. Po deseti minutách se zase zastavili.

„To je hloupé,“ řekl Králíček, „ale teď opravdu - To se rozumí. Pojďme...“

„Už jsme tu,“ řekl Králíček za chvíli. „Ne, nejsme...“

„Tak,“ řekl Králíček zase za deset minut, „teď bychom přece měli být -, nebo jsme přece trochu víc vpravo, než jsem myslel ...?“

„To je divné,“ řekl Králíček opět po deseti minutách, „jak v mlze vypadá všecko stejně. Všiml sis toho, Pú?“ Pú řekl, že ano.

„Ještě že známe Les tak dobře, jinak bychom mohli zabloudit,“ řekl Králíček za půl hodiny a zasmál se tak bezstarostně, jak se jen člověk může smát, když zná Les tak dobře, že nemůže zabloudit.

Prasátko se přitočilo zezadu k Púovi.

„Pú!“ zašeptalo.

„Copak, Prasátko?“

„Nic,“ řeklo Prasátko a vzalo Púa za pracku. „Chci jen, aby ses mi neztratil.“

Když už měl Tygr dost čekání na ostatní, až ho dohoní, a oni nepřicházeli, a když ho už omrzelo, že nemá, komu by říkal „Povídám, pojd'te,“ rozhodl se, že půjde domů. Běžel tedy zpátky, a když ho Klokance uviděla, první, co řekla, bylo: „To jsi hodný, Tygře. Přišel jsi zrovna včas na sílivou medicínu,“ a nalila mu ji. Klokánek řekl pyšně:

„Já už jsem měl,“ a Tygr ji spolkl a řekl: „Já taky,“ a pak se s Klokánkem kamarádsky pošťuchovali a Tygr náhodou překotil asi tři židle a Klokánek náhodou překotil jednu židli naschvál a Klokance řekla:

„Běžte si ven.“

„Kam máme běžet?“ zeptal se Klokánek.

„Můžete mi jít nasbírat trochu šišek,“ řekla Klokance a dala jim košíček.

Šli tedy do lesa k Šesti borovicím a házeli po sobě šíškami, až zapomněli, proč tam přišli. Nechali košík pod stromy a šli k obědu.

A právě když dojídali oběd, strčil Kryštůfek Robin hlavu do dveří.

„Kde je Pú?“ zeptal se.

„Tygříčku, kde je Pú?“ zeptala se Klokance. Tygr vykládal, co se stalo, a Klokánek přitom vykládal o tom, jak mu zaskočilo, a Klokance jim říkala, aby nemluvili oba najednou, takže to trvalo hezkou chvíli, než Kryštůfek Robin pochopil, že Pú, Prasátko a Králíček v mlze nahoře v Lese zabloudili.

„To je u Tygrů zvláštní,“ zašeptal Tygr Klokánkovi, „že Tygři nikdy nezabloudí.“

„A proč, Tygře?“

„Prostě nezabloudí,“ vysvětloval Tygr. „Tak je to.“

„Musíme je tedy hledat,“ řekl Kryštůfek Robin. „Pojď, Tygře.“

„Musíme je jít hledat,“ vysvětloval Tygr Klokánkovi.

„Mohu je jít taky hledat?“ zeptal se Klokánek dychtivě.

„Dnes ne, milánku,“ řekla Klokance. „Až jindy.“

„Můžu je jít hledat, až zase někdy zabloudí?“

„Uvidíme,“ řekla Klokance, a Klokánek, který už věděl, co to znamená, šel

do kouta a zkoušel tam vylézt z kůže, jednak, že to chtěl zkusit, a jednak, že nechtěl, aby Kryštůfek Robin a Tygr viděli, jak ho to mrzí, že jdou bez něho.

„Jisté je,“ řekl Králíček, „že jsme nějak zabloudili.“ Odpočívali chvíli v pískovišti nahoře v Lese. Pú už začínal mít toho pískoviště právě dost a měl je v podezření, že je všude pronásleduje, protože ať vyšli kterýmkoli směrem, vždycky přišli nakonec k němu, a pokaždé když se jim vynořilo z mlhy, řekl Králíček vítězoslavně: „Už vím, kde jsme!“ a Pú řekl smutně: „Já taky.“ A Prasátko neříkalo nic. Pokoušelo se vymyslet něco, co by tak řeklo, ale nepřípadlo na nic jiného než na: „Pomoc, pomoc!“ a to bylo přece hloupé, když byl Pú a Králíček s ním.

„Tak tedy,“ řekl Králíček po dlouhé pomlce, když mu nikdo neděkoval za tu hezkou vycházku, „myslím, že bychom se už měli sbírat. V kterou stranu to zkusíme?“

„Což kdybychom,“ řekl Pú zvolna, „jakmile ztratíme pískoviště z dohledu, zase se je pokusili najít?“

„A k čemu to?“ řekl Králíček.

„No,“ řekl Pú, „hledáme cestu domů a nenalzáme ji, tak jsem myslel, když budeme hledat pískoviště, jistě je nenajdeme, a to bude dobré, protože pak možná najdeme, co jsme nehledali, a to by mohlo právě být, co jsme ve skutečnosti hledali.“

„To nemá hlavu ani patu,“ řekl Králíček.

„To nemá,“ řekl Pú skromně. „Ale mělo to, když jsem začal. Ale pak se s tím něco stalo.“

„Kdybych šel pryč od pískoviště a pak zas k němu, samozřejmě bych je našel.“

„No já jen myslel, že bys je možná nenašel,“ řekl Pú. „Jen jsem si to tak myslel.“

„Zkus to,“ řeklo Prasátko znenadání. „Počkáme tu na tebe.“

Králíček se Prasátkově pošetilosti zasmál a odešel do mlhy. Když ušel sto metrů, obrátil se a šel zpátky ... Když na něho Pú s Prasátkem čekali dvacet minut,

Pú vstal.

„Vždyť jsem si to myslel,“ řekl Pú. „A teď pojďme domů, Prasátko.

„Ale Pú,“ zvolalo Prasátko rozčileně, „copak znáš cestu?“

„Ne,“ řekl Pú. „Ale mám ve spížce dvanáct hrnků medu a už mě několik hodin volají. Dosud jsem je dobře neslyšel, protože Králíček pořád mluvil, ale když nikdo nic neříká, jen těch dvanáct hrnků, poznám to, Prasátko, odkud volají. Pojďme.“

Vyšli spolu. A Prasátko dlouho nic neříkalo, aby nerušilo hrnky, a pak najednou zakviklo ... a zavýsklo ..., protože už poznávalo, kde je; ale ještě si to netroufalo říct nahlas, kdyby to snad přece nebylo ono. A když si bylo tak jisto, že už nezáleželo na tom, jestli je slyšet hrnky, ozvalo se před nimi volání a z mlhy se vynořil Kryštůfek Robin.

„No, vida,“ řekl Kryštůfek Robin jakoby nic, aby nepoznali, jakou měl starost.

„Tu jsme,“ řekl Pú.

„Kde je Králíček?“

„Nevím,“ řekl Pú.

„No, snad ho Tygr najde. On vás totiž trochu hledá.“

„Musím si ale jít domů pro něco,“ řekl Pú, „a Prasátko taky, protože jsme to ještě neměli, a tak -“

„Půjdu s vámi a budu se dívat,“ řekl Kryštůfek Robin.

A tak šel domů s Púem a díval se na něho hezky dlouho ... a zatímco se díval, Tygr lítal po Lese a křičel a volal na Králíčka. Až ho konečně velmi zkrotlý a smutný Králíček uslyšel. Zkrotlý a smutný Králíček uháněl mlhou po hlase, až se z mlhy najednou vyklubal Tygr, přívětivý Tygr, velkolepý Tygr, veliký a hodný Tygr, Tygr, který, skáče-li vůbec, skáče tak krásně, jak jen Tygři skákat umějí.

„Ach Tygře, to jsem ale opravdu rád, že tě vidím,“ zvolal Králíček.

KAPITOLA 8, ve které vykoná Prasátko velkolepý čin

Na poloviční cestě mezi Púovým a Prasátkovým domkem bylo takové dumavé místo, kde se někdy Pú s Prasátkem setkávali, když se šli navštívit, a protože bylo teplé a chráněné před větrem, na chvíli se tam vždycky posadili a přemýšleli, co mají dělat, když už se sešli.

Jednou když se rozhodli, že nebudou dělat nic, složil o tom Pú říkanku, aby každý věděl, jaké je to místo.

*To místo na sluníčku
patří jen Medvídkovi.
Rozjímá o svých plánech
a sám si tady hovoří.
Ne, ne sám, chyba lávky,
Prasátko je tu taky.*

Jednou na podzim zrána, když vítr v noci předtím svál všechno listy ze stromů a snažil se odváť i větve, seděli Pú a Prasátko na dumavém místě a rozjímali.

„Já bych myslel,“ řekl Pú, „jako že myslím, abychom šli do Púova zátiší k Ijáčkovi, protože mu možná vítr zbořil dům a snad by byl rád, kdybychom mu ho pomohli postavit.“

„A já bych myslelo,“ řeklo Prasátko, „jako že myslím, abychom šli navštívit Kryšťůfka Robina, jenomže nebude doma, tak nemůžeme.“

„Pojďme navštívit všechny,“ řekl Pú. „Protože když člověk chodí hodně dlouho ve větru a pak najednou k někomu přijde a on mu řekne: ‚Nazdar, Pú, právě je čas na něco menšího na zub,‘ a dá ti to, tomu říkám Družný den.“ Prasátko myslelo, že by měli mít nějaký důvod k tomu, aby všechny navštívili, jako třeba Hledání Mrněte, Organizování výpravy, jestli si Pú může něco vymyslet. Pú si vymyslel.

„Půjdeme, protože je čtvrtek,“ řekl, „půjdeme všem přát šťastný a veselý čtvrtek. Pojďme, Prasátko.“ Zvedli se; a když se Prasátko zase posadilo, protože nevědělo, že je vítr tak silný, a Pú mu zas pomohl na nohy, dali se na cestu. Nejdříve šli domů k Púovi, a právě když tam došli, byl Pú naštěstí doma a pozval je dál a snědli něco menšího a pak šli dál ke Klokanci, jeden se držel druhého a křičeli na sebe „Že ano!“ a „Co?“ a „Neslyším!“ Když konečně došli ke Klokanci, byli tak uondáni, že tam zůstali na oběd. Ale potom se jim venku zdálo tak zima, že zamířili co nejrychleji ke Králíčkovi.

„Přišli jsme ti popřát šťastný a veselý čtvrtek,“ řekl Pú a několikrát vešel a zase vyšel, aby měl jistotu, že se zase dostane ven.

„Proč, co se má stát ve čtvrtek?“ zeptal se Králíček, a když mu to Pú vysvětlil a Králíček, který se věčně jen zabýval důležitými věcmi, řekl: „Myslel jsem, že jste opravdu kvůli něčemu přišli,“ usedli na chvíli ... a po chvíli šli Pú a Prasátko zase dál. Teď měli vítr v zádech, tak na sebe už nemusili křičet.

„Králíček je chytrý,“ řekl Pú zamyšleně.

„Ano,“ řeklo Prasátko, „Králíček je chytrý.“

„A má rozum.“

„Ano,“ řeklo Prasátko. „Králíček má rozum.“ Pak bylo dlouho ticho.

„Myslím,“ řekl Pú, „že právě proto nikdy nic nechápe.“ Kryštůfek Robin byl tou dobou doma, protože bylo odpoledne, a měl takovou radost z jejich návštěvy, že tam zůstali až skoro do svačiny a měli takovou skorosvačinu, na kterou se zase hned zapomene, a pospíchali do Púova zátiší, aby si odbyli návštěvu u Ijáčka a přišli ještě včas na pořádnou svačinu k Sově.

„Nazdar, Ijáčku,“ volali vesele.

„No, no!“ řekl Ijáček. „Snad jste nezabloudili?“

„Přišli jsme tě navštívit,“ řeklo Prasátko.

„A podívat se na tvůj dům. Podívej, Pú, ještě stojí!“

„Já vím,“ řekl Ijáček. „Je to zvláštní. Někdo by měl přijít a zbořit ho.“

„Mysleli jsme si, jestli ho snad nezboří vítr,“ řekl Pú.

„Ach tak, proto se tedy nikdo neobtěžoval. Už jsem myslel, že zapomněli.“

„Těšilo nás, že jsme tě viděli, Ijáčku, a teď zase půjdeme navštívit Sovu.“

„To je správné. Sova se vám bude líbit. Letěla tudy před dvěma dny a povýsimla si mne. Ne že by byla něco řekla, ale věděla, že jsem to já. Myslel jsem si, že je to od ní hezké. Člověka to těší.“ Pú a Prasátko trochu přešlapovali a pak řekli co nejpomaleji:

„Tak sbohem, Ijáčku,“ ale měli před sebou dlouhou cestu a už by byli rádi vyrazili.

„Sbohem,“ řekl Ijáček. „Pozor, ať tě neodfoukne vítr, Prasátko. Bylo by tě škoda. Lidi by říkali: ‚Kam jen ten vítr zanesl Prasátko?‘ a chtěli by to vědět. Tak sbohem. A děkuju, že jste šli náhodou kolem.“

„Sbohem,“ řekli Pú a Prasátko ještě naposled a zamířili k Sově.

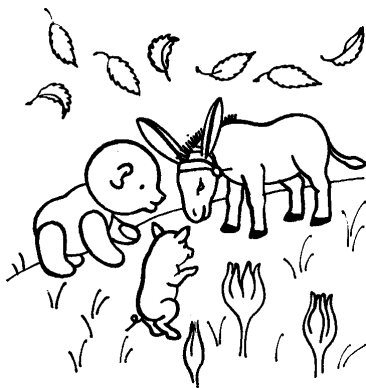
Vítr foukal proti nim a Prasátku vlály uši jako praporky, jak se lopotilo kupředu, a trvalo to celou věčnost, než je dostalo do závětří Stokorcového lesa, kde stály zase zpřímá a naslouchaly trochu neklidně, jak v korunách stromů burácí vichřice.

„Co kdyby se tak skácel strom, Pú, právě když jsme pod ním?“

„A co kdyby se neskácel?“ řekl Pú po důkladné úvaze.

Prasátko se tím uklidnilo a za chvíli vesele klepali a zvonili u Sovy.

„Nazdar, Sovo,“ řekl Pú. „Doufám, že jsme nepřišli pozdě na — totiž, chci říct, jak se máš, Sovo? Přišli jsme se s Prasátkem podívat, jak se máš, protože je čtvrtěk.“

„Posad' se, Pú, posad' se, Prasátko,“ řekla Sova vlídně.

„Udělejte si pohodlí.“ Ozval se silný praskot.

Poděkovali a udělali si pohodlí, pokud to šlo.

„Protože my jsme pospíchali, víš, Sovo, abychom přišli včas na - abychom tě navštívili, než zase půjdeme.“ Sova vážně přikývla.

„Opravte mě, jestli se mýlím,“ řekla, „ale zdá se mi, že je venku velmi větrno.“

„Velice,“ řeklo Prasátko, kterému pomalu tály uši, a přálo si, aby už bylo zase šťastně doma.

„Myslela jsem si to,“ řekla Sova. „Bylo to právě za takového větrného dne, když můj strýc Robert, jehož obraz vidíte tamhle na stěně napravo od tebe, Prasátko, když se vracel pozdě odpoledne —. Co to?“ Ozval se silný praskot.

„Pozor!“ zvolal Pú, „Pozor na hodiny! Z cesty, Prasátko! Prasátko, padám na tebe.“

„Pomoc!“ křičelo Prasátko.

Ta strana světnice, kde byl Pú, se začala zvedat a jeho židle pomalu klouzala na Prasátkovu židli. Hodiny se pomalu svezly po krbové římse a strhly s sebou vázy, až se všechno rozbilo o podlahu, která teď dělala stěnu. Strýc Robert, který teď tvořil předložku u krbu a stáhl s sebou i ostatek stěny jako koberec, narazil na Prasátkovu židli právě v okamžiku, kdy ji chtělo opustit, a na chvíli bylo opravdu nesnadné rozeznat, kde je sever. Pak se zase ozval silný praskot ... Sovina světnice prudce zakolísala ... a bylo ticho.

V koutě se zavrtěl ubrus ze stolu. Pak se svinul v klubko a kutálel se přes pokoj. Pak vyskočil jednou, dvakrát a vystrčil růžky. Překutálel se ještě jednou přes pokoj a rozvinul se.

„Pú,“ řeklo Prasátko úzkostlivě.

„Ano?“ řekla jedna židle.

„Kde jsi?“

„Nevím dobře,“ řekla židle.

„Jsme - jsme u Sovy?“

„Myslím, že ano, protože jsme právě měli mít svačinu a neměli jsme ji.“
„Ach já,“ řeklo Prasátko. „A mívala Sova vždycky schránku na dopisy na stropě?“

„Je tam?“

„Ano, podívej se.“

„Nemohu,“ řekl Pú. „Jsem obličejem dolů pod něčím, a to je, Prasátko, moc špatná poloha pro dívání na strop.“

„Opravdu tam je, Pú.“

„Snad si ji převěsila,“ řekl Pú. „Jen tak pro změnu.“ Za stolem v protějším koutě něco zachrastilo a Sova se zase octla mezi nimi.

„No, vida, Prasátko,“ řekla Sova a tvářila se velmi nedůtklivě. „Kdepak je Pú?“

„Nevím to jistě,“ řekl Pú.

Sova se obrátila po hlase a zamračila se na kousek Púa, který bylo vidět.

„Pú,“ řekla Sova přísně, „udělal to ty?“

„Ne,“ řekl Pú mírně, „myslím, že ne.“

„Tak kdo to udělal?“

„Myslím, že vítr,“ řeklo Prasátko. „Myslím, že ti vítr shodil dům.“

„Opravdu? Myslela jsem, že to Pú.“

„Když to byl vítr,“ řekla Sova uvažujíc o tom, „nebyla to tedy Púova vina. Nedá se mu nic vytýkat.“ S těmito vlídnými slovy vzlétla podívat se na svůj nový strop.

„Prasátko,“ zašeptal Pú silně.

Prasátko se k němu shýblo.

„Ano, Pú?“

„Kdože mi nemá tykat?“

„Řekla, že se ti nedá nic vytýkat.“

„Ach tak! Myslel jsem —. To jo.“

„Sovo,“ řeklo Prasátko, „pojď pomoci Púovi.“ Sova, která se obdivovala schránce na dopisy, zase slétla.

Tahali a strkali spolu křeslo, a za chvíli zpod něho vylezl Pú a zase se mohl rozhlédnout.

„No,“ řekla Sova, „vypadá to tu hezky!“

„Co uděláme, Pú? Napadá ti něco?“ ptalo se Prasátko.

„Ano, něco mi právě napadlo,“ řekl Pú. „Je to jen taková hloupost, co mi napadlo. Ale už jsem to zase zapomněl.“ Sova si odkašlala ne zrovna tuze lichotivě a řekla, že až si na to Pú zase vzpomene, aby se přihlásil, a teď že by se mohli věnovat otázce, jak se dostat ven.

„Protože teď nemůžeme vyjít tamtudy, kde bývaly dveře,“ řekla Sova. „Něco na ně padlo.“

„Ale jak se tedy jinak vůbec dostaneme odtud?“ zeptalo se Prasátko úzkostlivě.

„To je právě ta otázka, Prasátko, a chci, aby jí Pú věnoval pozornost.“ Pú seděl na podlaze, dříve to byla stěna, a hleděl do stropu, dříve to byla taky stěna, a v ní byly dveře, které byly dříve taky dveřmi, a snažil se tomu věnovat pozornost.

„Mohla bys vylézt k schránce na dopisy s Prasátkem na zádech?“

„Ne,“ řeklo Prasátko rychle. „To nemůže.“ Sova vykládala o potřebných dorsálních svalech. Už to kdysi Púovi a Kryštůfkovi Robinovi vysvětlovala a od té doby stále čekala, až se jí k tomu zase naskytne příležitost; je to věc, kterou lze snadno vysvětlovat dvakrát, než někdo pochopí, o čem se vlastně mluví.

„Protože, víš, Sovo, kdybychom mohli pomoci Prasátku do schránky na dopisy, mohlo by se protáhnout otvorem, kterým se házejí dopisy, slézt po stromě dolů a přivolat nám pomoc.“ Prasátko o překot tvrdilo, že poslední dobou ztloustlo a že to naprosto nepůjde, třebaže by rádo, a Sova řekla, že si dala poslední dobou zvětšit svoji schránku na dopisy, kdyby snad dostala nějaké větší dopisy, a že by to snad Prasátko přece dokázalo, a Prasátko řeklo:

„Ale řekla jsi, že ty potřebné tentočky to nevydrží,“ a Sova řekla: „Musíme si tedy vymyslet něco jiného,“ a hned začala.

Ale Pú se v duchu vrátil ke dni, kdy zachránil Prasátko před potopou a každý se mu tolik obdivoval; a protože se to nestávalo často, myslel si, že by chtěl, aby se to stalo zase.

A najednou, jako tenkrát, dostal nápad.

„Sovo,“ řekl Pú, „něco mi napadlo.“

„Ty chytrý a hodný Medvěde,“ řekla Sova.

Pú byl pyšný, že mu říká chytrý a hodný Medvěde, a řekl skromně, že mu to jen tak napadlo.

„Přivázali bychom Prasátko na kousek provázku a ty bys vylétla k schránce s druhým koncem provázku v zobáku a prostrčila bys ho drátem a zase ho snesla dolů a ty a já bychom vši silou táhli za jeden konec a Prasátko by se s druhým koncem pomalu zvedalo. A už to je.“

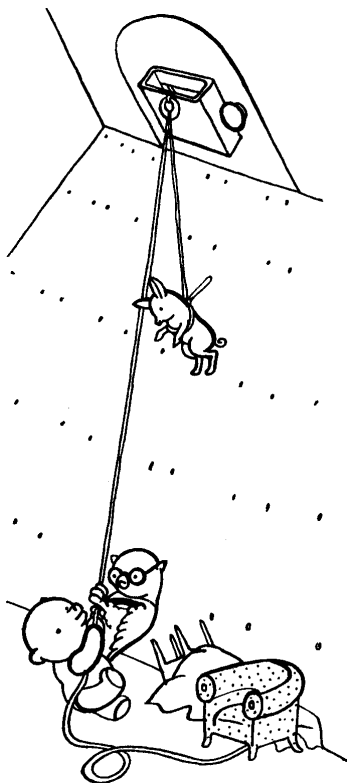
„A Prasátko už je tam,“ řekla Sova, „jestliže se ovšem provázek nepřetrhne.“

„A co když se přetrhne?“ zeptalo se Prasátko a chtělo to mermomocí vědět.

„Tak zkusíme jiný provázek.“ Tím se Prasátko tuze nepotěšilo, protože ať zkusí sebevíc provázků, vždycky stejně spadne dolů, ale zdálo se, že jim nic, jiného nezbyvá. A tak ještě v duchu naposled zalétlo ke všem šťastným chvílím, které strávilo v Lese, když je nikdo netahal na provázku ke stropu, a statečně Púovi přikývlo a řeklo, že je to opravdu mmmoc chytrý nnnápad.

„Však on se nepřetrhne,“ pošeptal Pú povzbudivě Prasátku, „protože jsi malé zvírátko, a budu stát pod tebou, a jestli nás všechny zachráníš, bude to velkolepý čin, o kterém se bude potom povídat, a já o tom možná složím píseň a lidi budou říkat: ‚Bylo to tak ohromné, co Prasátko vykonalo, že o tom ctihodný Pú složil píseň!‘“ Prasátku bylo hned mnohem veseleji, a když bylo všechno připraveno a cítilo, jak se pomalu vznáší ke stropu, bylo tak pyšné, že div nezvolalo:

„Podívejte se na mne!“, ale bálo se, že by Sova a Pú pustili druhý konec

provázku a hleděli by na ně.

„Už jedem!“ volal Pů vesele.

„Vzestup pokračuje podle očekávání,“ řekla Sova bodře.

Brzy to bylo hotovo. Prasátko otevřelo schránku a vlezlo do ní. Pak se odvázalo a začalo se soukat otvorem, kterým za starých časů, když ještě hlavní dveře byly hlavními dveřmi, proklouzlo mnohé neočekávané psaní, které si Sova sama napsala.

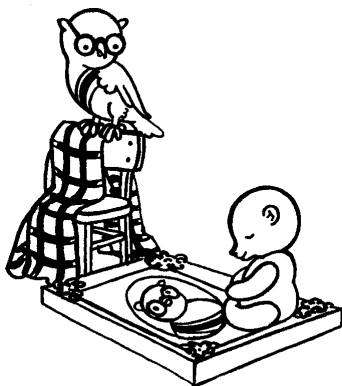
Soukalo se a soukalo, až se vysoukalo ven. Bylo velmi šťastné a vzrušené a ještě se otočilo a zakviklo poslední pozdrav zajatcům.

„Už je dobře,“ zvolalo schránkou. „Tvůj strom byl, Sovo, větrem vyvrácen a přes dveře leží větev, ale s Kryštůfkem Robinem ji odtáhneme a přineseme provaz pro Púa a teď půjdu k němu a řeknu mu to a mohu slézt docela pohodlně dolů, totiž chci říci, je to nebezpečné, ale dokážu to docela dobře, a vrátíme se s Kryštůfkem Robinem asi tak za půl hodiny. Sbohem, Pů!“ A nečekalo ani, až Pů odpověděl:

„Sbohem a děkujeme ti, Prasátko“, a odběhlo.

„Půl hodiny,“ řekla Sova a pohodlně se uvelebila. „To mi právě stačí na dokončení toho příběhu, který jsem ti vypravovala o strýci Robertovi - jehož obraz vidíš pod sebou. Počkejme, kdepak jsem to byla? Ach ano. Bylo to právě za takového větrného dne, když můj strýc Robert -“

Pů zamhouřil oči.

KAPITOLA 9, ve které najde Ijáček Sovín a Sova se do něho nastěhuje

Pů se zatoulal do Stokorcového lesa a zastavil se na místě, kde stával kdysi Sovin dům. Teď to vůbec nevypadalo jako dům; vypadalo to jako větrem vyvrácený strom; a jakmile dům vypadá takhle, je načase, aby si člověk hledal nový. Pů našel ráno pod dveřmi tajemné poselství:

HLEDÁM NOVÝ DŮM PRO SOVU TY TAKÉ KRÁLÍČEK.

a zatímco si lámal hlavu, co by to mělo znamenat, přišel Králíček a přečetl mu to.

„Dám to všem,“ řekl Králíček, „a vysvětlím jim to a všichni budou hledat. Pospíchám, sbohem.“ A už byl pryč.

Pů šel zvolna za ním. Měl něco lepšího na práci než hledat pro Sovu nový dům; musil složit píseň o starém. Neboť to slíbil Prasátku už moc dávno, a kdykoli se od té doby setkali, Prasátko sice přímo nic neříkalo, ale to se dalo tušit, proč; a kdykoli se někdo zmínil o písničkách nebo stromech nebo bouřlivých nocích, Prasátku zčervenala špička nosu a rychle mluvilo o něčem docela jiném.

„Ale není to lehké,“ řekl si Pů, když se díval na někdejší Sovin dům. „Protože básně a písně člověk nemůže popadnout, ty musí člověka samy napadnout. A tobě nezbyvá nic jiného než jít tam, kde by tě našly.“ Čekal pln naděje ...

„Tak,“ řekl Pů po dlouhém čekání, „začnu ‚Zde leží lesní Velikán‘, protože tu opravdu leží, a uvidím, co z toho bude.“ A bylo z toho toto.

Zde leží lesní velikán.

*Zde leží strom ten mohutný,
jejž sklátil živel ukrutný.*

*V něm Sova mívala svůj stan
a ten je rozkotán.*

*Ach běda, lita vichřice
tak zhoubně v Lese řádila,
až Sovin domek sklátila.*

*Hned s třeskem slítlý puklice.
Bouchlo to velice.*

*„Jen klid! Jen klid!“ dí Prasátko.
náš život visí na vlásku,
leč správi to kus provázku.*

*Záchrana přijde zakrátko.
Jen počkat drobátko.*

*A již se vznáší do výše
a mrštně šplhá ke schránce*

*náš přeudatný zachránce.
Žádný z nás ani nedýše.
Ach, kdo to popíše!
Hle, už mu kyne skulina,
pouhá to škvíra na psaní.
Snad vyklouznout mu zabrání.
Zda chvěje se náš hrdina?
Zda strachy zesíná?
Ni brvou nehne. Sláva mu!
Škvírou se dere lopotně.
Pro pomoc běží ochotně,
spěch otáletí nedá mu,
nekouká na jámu.
O pomoc volá z plných plic.
Na smrt se vydal bez bázně,
nehleděl ani na strážně.
Celý Les už mu běží vstříc.
Zda dokázal kdo víc?
Sláva ti, Prasátko, sláva!
Medvídek chválu ti vzdává!*

„Tak to by tedy bylo,“ řekl Pú, když si to třikrát předzpíval. „Dopadlo to sice jinak, než jsem očekával, ale nic naplat. Musím to teď jít zazpívat Prasátku.“

HLEDÁM NOVÝ DŮM PRO SOVU TY TAKÉ KRÁLÍČEK.

„Co je tohle?“ zeptal se Ijáček.
Králíček mu to vysvětlil.
„Co se stalo s jejím starým domem?“
Králíček mu to vysvětlil.
„Nikdo mi nic neřekne,“ řekl Ijáček. „Nikdo mě neinformuje. Počítám, že příští pátek to bude sedmnáct dní, co se mnou naposled někdo promluvil.“
„To jistě není sedmnáct dní -“
„Příští pátek,“ vysvětloval Ijáček.
„A dnes je sobota,“ řekl Králíček. „Tak to by bylo jedenáct dní. A já sám jsem tu byl před týdnem.“ „Ale nemluvili jsme spolu,“ řekl Ijáček. „Nemluvil totiž napřed jeden a potom druhý. Řekl jsi mi:
„Nazdar!“ a mihl ses kolem. Viděl jsem tvůj ocas už nějakých sto honů odtud na kopci, když jsem přemýšlel o odpovědi. Chtěl jsem říci: ‚Co?‘ - jenže už bylo pozdě.“
„To víš, měl jsem naspěch.“

„Žádná vzájemnost,“ pokračoval Ijáček, „žádná výměna myšlenek. Nazdar! - Co? - tohle přece k ničemu nevede, zvláště když té druhé osobě je při druhé půli rozmluvy vidět už jen ocas.“

„Je to tvoje chyba, Ijáčku. Vždyť ty k nám jakživ nepřijs. Jsi tady pořád v tom koutě Lesa a čekáš, až přijdou druzí k tobě. Proč nepřijs k nim?“

Ijáček chvíli mlčel a přemýšlel.

„Na tom může něco být, co říkáš, Králíčku,“ řekl konečně.

„Zanedbával jsem vás. Musím se víc pohybovat. Musím víc mezi lidi.“

„Děkuju ti, Ijáčku. Zajdi si k nám, kdykoli se ti zachce.“

„Děkuju ti, Králíčku. A když někdo řekne hodně nahlas ‚Hrom do toho, je tu Ijáček‘, mohu zase klidně odejít.“ Králíček stál chvíli na jedné noze.

„Tak já musím zase jít,“ řekl. „Mám dnes hodně práce.“

„Sbohem,“ řekl Ijáček.

„Co? Ach tak, sbohem.“

„A kdybys náhodou přišel na pěkný dům pro Sovu, dej nám vědět.“

„Povedu to v patrnosti,“ řekl Ijáček. Králíček odešel.

Pů potkal Prasátko a šli spolu do Stokorcového lesa.

„Prasátko,“ řekl Pů trochu plaše, když šli chvíli mlčky.

„Ano, Pů?“

„Pamatuješ se, jak jsem ti řekl, že ctihodný Pů složí píseň, víš o čem?“

„Složil jsi ji, Pů,“ řeklo Prasátko a začervenalo se kolem nosu. „Ach ano, já vím, že jsi ji složil.“

„Složil jsem ji, Prasátko.“ Ruměnek se pomalu šířil Prasátku až za uši a tam zůstal.

„Opravdu, Pů,“ zeptalo se chraptivě. „O tom -, o tom jak tenkrát, víš - opravdu jsi ji složil?“

„Ano, Prasátko.“ Najednou Prasátku zahořely špičky uší a pokoušelo se něco říci; ale i když si dvakrát odkašlalo, nic ze sebe nevydalo. A tak Pů pokračoval:

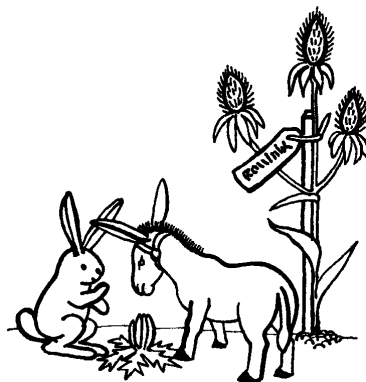
„Má sedm slok.“

„Sedm?“ řeklo Prasátko co nejhlostejněji. „Píseň nemívá tak často sedm slok, že ne, Pů?“

„Nikdy,“ řekl Pů. „Myslím, že se to dosud nestalo.“

„Ostatní už to vědí?“ zeptalo se Prasátko a sebralo na cestě klacek a zase ho zahodilo.

„Ne,“ řekl Pů. „A chtěl jsem vědět, co je ti milejší: jestli ti ji mám zazpívat hned, nebo počkat, až najdeme ostatní, a pak ji zazpívat všem?“ Prasátko se

zamyslílo.

„Myslím, že by mi bylo milejší, kdybys mi to zazpíval hned teď - a potom kdybys to zazpíval nám všem. Protože pak by to slyšeli všichni, ale já bych mohlo říci: „Ach ano, Pú už mi to řekl,“ a dělat, že neposlouchám.“ Pú mu tedy přezpíval všech sedm slok a Prasátko neříkalo nic a nehýbalo se a celé zářilo. Vždyť ještě nikdy nikdo nezpíval: Sláva Prasátku! Když Pú skončil, bylo by Prasátko rádo slyšelo jednu sloku ještě jednou, ale nechťelo si o ni říkat. Byla to ta sloka, která začínala: „Ni brvou nehne“, a ten začátek se mu zdál velmi důmyslný.

„Opravdu jsem tohle všechno dokázalo?“ řeklo konečně.

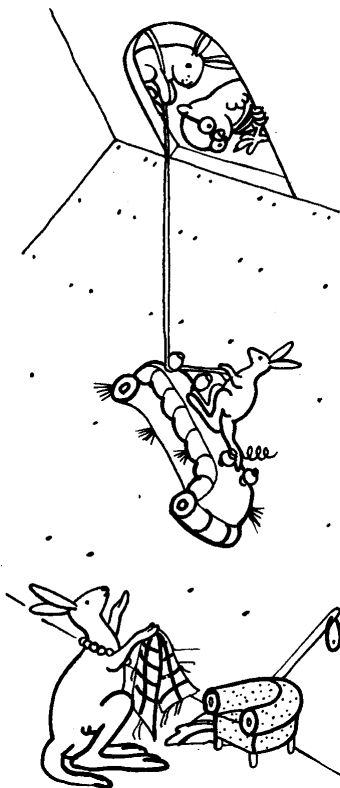
„No,“ řekl Pú, „totiž aspoň v básni -, v básni - ano, dokázalo jsi to, Prasátko, protože báseň praví, že jsi to dokázalo. Odtud se to lidé dovědí.“

„Ach tak,“ řeklo Prasátko. „Protože já - já myslím, že jsem přece jen trochu mžikalo. Jen ze začátku. A tam stojí, že jsem ani brvou nehnu. Tak je to.“

„Ty jsi mžikalo jen v duchu,“ řekl Pú, „a to je právě od malého zvířátka nejstatečnější.“ Prasátko si blaženě povzdychlo a zamyslílo se nad sebou. Ano, je opravdu STATEČNÉ ...

Když přišli k Sovímu starému domu, byli tam všichni až na Ijáčka. Kryštůfek Robin jim říkal, co mají dělat, a Králíček jim to hned vzápětí opakoval, kdyby snad někdo neslyšel, a pak to všichni dělali. Měli provaz a vytahovali ze starého domu Soviny židle, obrázky a jiné věci, aby je mohli přestěhovat do nového domu. Klokance byla dole a přivazovala věci a volala nahoru na Sovu:

„Tuhle špinavou starou utěrku už nepotřebuješ, vid' a co tenhle koberec, je samá díra,“ a Sova odpovídala rozzlobeně: „To se ví, že potřebuju! Hlavní věc je správně rozestavit nábytek, a není to vůbec žádná utěrka, je to má šála.“ Klokánek tam každou chvíli sjel a s příštím nákladem se zase vezl zpátky. Klokanci, to trochu rozčilovalo, protože nikdy nevěděla, kde právě Klokánek je. Dostala proto zlost na Sovu a řekla, že její dům je pro o studu, celý vlhký a špinavý, a že bylo už načase, aby spadl. Jen se podívejte na ten trs muchomůrek tamhle v koutě! Sova se tedy podívala dolů trochu překvapeně, protože o tom nevěděla, a pak se krátce zachechtala a začala vykládat, to že je mycí houba, a když někdo nepozná ani mycí houbu, když na ni kouká, je to s ním ale už moc špatné.

„No, no!“ řekla Klokánice a Klokánek se přidal, že se musí podívat na Sovinu houbu:

„Á, tady je. Ale, Sovo, Sovo! To není žádná houba, to je hubec, a víš, co to je hubec? To když je houba už celá —,“ a Klokánice řekla honem: „Ale Klokánku!“, protože tak se přece nemluví s lidmi, kteří umějí napsat slovo MYSLIVEC.

Ale když přišel Pú a Prasátko, byli už zase všichni v nejlepší shodě a ustali v práci, aby si trochu odpočinuli a poslechli si Púovu novou píseň. Potom všichni říkali, jaká je hezká, a Prasátko řeklo, jako by se ho to netýkalo: „Pěkná, že. Totiž jako báseň.“

„A což tvůj nový dům? Už sis ho našla, Sovo?“

„Zatím si pro něj našla jméno,“ řekl Kryštůfek Robin a žvýkal nečinně kousek trávy, „ted’ už jen potřebuje najít dům.“

„Říkám mu takhle,“ řekla Sova důležitě a ukázala jim, co právě vyrobila. Bylo to čtyřhranné prkýnko a na něm bylo namalováno:

SOVÍN

Právě v tomto vzrušujícím okamžiku někdo vyrazil z Lesa a vrazil do Sovy. Prkýnko upadlo na zem a Prasátko s Klokánkem se nad ně zvědavě sklonili.

„Ach, to jsi ty,“ řekla Sova zlostně.

„Nazdar, Ijáčku!“ řekl Králíček. „Vida, vida! Kdepak jsi byl?“ Ijáček si jich nevsímal.

„Dobré jitro, Kryštůfku Robine,“ řekl a přitom odstrčil Klokánka a Prasátko a posadil se na SOVÍN, „jsme tu sami?“

„Ano,“ řekl Kryštůfek Robin a usmíval se pro sebe.

„Řekli mi -, ta novinka si našla cestu až do mého zákoutí -, že jistá osoba hledá dům. Našel jsem jí ho.“

„To je od tebe hezké,“ řekl vlídně Králíček. Ijáček se po něm zvolna ohlédl a pak se zase obrátil ke Kryštůfkovi Robinovi.

„Něco se k nám přichomejtlo,“ šeptal hlasitě. „Ale to nevadí. Neohlízejme se na to. Půjdeš-li se mnou, Kryštůfku Robine, ukážu ti ten dům.“

Kryštůfek Robin vyskočil.

„Pojď, Pú,“ řekl.

„Pojď, Tygře,“ zvolal Klokánek.

„Půjdemě taky, Sovo?“ zeptal se Králíček.

„Okamžik,“ řekla Sova a sebrala svou tabulku, která se zase objevila. Ijáček na ně mával, aby nechodili.

„Chceme se s Kryštůfkem Robinem jen trochu projít, a ne se s někým strkat,“ řekl. „Jestli chceš s sebou vzít Púa a Prasátko, budu se těšit z jejich společnosti, ale chci mít dost vzduchu.“

„No dobře,“ řekl Králíček a byl rád, že může na něco dohlížet. „Vyneseme zbývající věci. Tak, Tygře, kde je provaz. Co je s tebou, Sovo?“

Sova právě shledala, že z adresy je MAZANINA, zakašlala přísně na Ijáčka, ale nic neříkala a Ijáček s kusem SOVÍNA na zadečku si vykračoval se svými přáteli odtud.

A tak za chvíli přišli k domu, který Ijáček našel, a než došli k němu, Prasátko šťouchlo Púa a Pú šťouchl Prasátko a říkali si: „Je to on!“ a „To není možné!“ a „Opravdu to je on!“ A když k němu došli, byl to on.

„Zde!“ řekl Ijáček hrdě a zastavil se před Prasátkovým domkem. „A je na něm jméno a všechno!“ „Jéje!“ zvolal Kryštůfek Robin a nevěděl, má-li se smát či co.

„Zrovna se hodí pro Sovu. Nemyslíš, Prasátko?“

A tu vykonalo Prasátko šlechetný skutek a udělalo to jako ve snu a myslo přitom na krásná slova, co o něm Pú složil.

„Ano, je to dům pro Sovu jako stvořený,“ řeklo velkomyslně. „A doufám, že v něm bude šťastná.“ A pak dvakrát vzlyklo, neboť v něm samo bývalo taky velmi šťastné.

„Co ty tomu říkáš, Kryštůfku Robine?“ zeptal se Ijáček trochu starostlivě, neboť tušil, že tu není něco v pořádku.

Kryštůfek Robin se musel napřed na něco zeptat a nevěděl, jak do toho.

Konečně řekl: „Je to moc hezký dům, a když ti dům spadne, musíš jít jinam, že ano, Prasátko. Co ty bys dělalo, kdyby ti spadl dům?“

Než si to mohlo Prasátko rozmyslet, odpověděl Pú za ně. „Přestěhovalo by se ke mně,“ řekl Pú, „vid’, Prasátko?“

Prasátko mu stisklo pracku.

„Děkuju ti, Pú,“ řeklo. „Strašně rádo.“

KAPITOLA 10, ve které přijde Kryšťufek Robin a Pú na začarované místo a tam je opustíme

Kryšťufek Robin byl na odchodu. Nikdo nevěděl proč; nikdo nevěděl kam; dokonce ani nikdo nevěděl, odkud to vlastně ví, že je Kryšťufek Robin na odchodu. Ale ať tak či onak, každý v Lese věděl, že už je to tu. I Mrně, přítel a příbuzný Králíčkův, kterému se zdálo, že jednou zahlédlo nohu Kryšťůfka Robina, ale nevědělo to jistě, protože to mohlo být také něco jiného, i Mrně si řeklo, že všechno bude jiné; a Louda i Čipera, jiní dva z Králíčkových přátel a příbuzných, řekli: „Tak co, Loudo?“ a „Co myslíš, Čiperko?“ takovým beznadějným hlasem, že ani jeden z nich nečekal na odpověď.

Jednoho dne, když už to nemohl déle vydržet, vymyslel si Králíček vyhlášku, kde stálo:

„Vyhláška Schůze všech se sejde v Púově zátiší a usnese usnesení podle programu. Chod'te vlevo. Podepsán Králíček.“

Musil to asi třikrát přepsat, než se mu podařilo napsat usnesení tak, jak si to představoval, když začínal psát; a když s tím byl konečně hotov, všechny s tím obešel a každému to přečetl. A všichni řekli, že přijdou.

„Ale, ale,“ řekl Ijáček, když odpoledne viděl, jak se všichni scházejí k jeho domu, „to je mi překvapení, jsem snad taky pozván?“

„Neposlouchej Ijáčka,“ pošeptal Králíček Púovi. „Dnes ráno jsem mu všechno vysvětlil.“

Všichni řekli Ijáčkovi: „Jak se daří?“ a Ijáček, že se mu vůbec nedaří a že to za nic nestojí, a pak se posadili; a sotva všichni usedli, Králíček zase vstal.

„Všichni víme, proč jsme tady,“ řekl, „ale požádal jsem našeho přítele Ijáčka -“

„To jsem já,“ řekl Ijáček. „Báječné.“

„Požádal jsem ho, aby navrhl usnesení.“ A zase se posadil.

„No tak, Ijáčku,“ řekl.

„Žádné hartusení,“ řekl Ijáček a pomalu vstával. „Žádné no tak.“ Vzal kousek papíru, který měl složený za uchem, a rozbalil jej. „Nikdo o tom nic neví,“ pokračoval. „Je to překvapení.“ Významně zakašlal a zase spustil:

„Celkem vzato a tak dále, než začnu, nebo lépe řečeno, než skončím, chci vám přečíst básničku. Doposavad - doposavad - takové dlouhé slovo znamená - však hned uvidíte, co znamená doposavad, jak jsem řekl, všechny básně v Lese napsal Pú, Medvěd, který je docela milý, ale přitom neskonale hloupý. Báseň, kterou vám teď přečtu, napsal Ijáček, totiž Já, v poklidné chvíli. Vezměte prosím někdo Klokánkovi špalek z pusy a vzbud'te Sovu a můžeme si ji poslechnout. Nazval jsem ji BÁSEŇ.“

Zněla takto:

Kryštířfek Robin se loučí.

Aspoň se domnívám.

Odchází kam?

Neví sám.

(pěkný rým na „kam“).

Je nám to líto?

(Nemám rým na „loučí“ v první řádce.)

Krátce (to je moc dobré!)

psát báseň není tak snadné.

Rým ti hned nenapadne.

Šťěstí a zdraví

přeji ti vřele

všichni tví přátelé

s Ijáčkem v čele (moc dobré!).

(Nějaký rým na „loučí“?)

Aha, už vím!

Tím se básnička končí.

(Ale to není žádný rým.)

A přece je rýmů na sta!

Zkrátka a dobře,

bud' zdrav -

a basta!

„Kdyby snad chtěl někdo zatleskat,“ řekl Ijáček, když dočetl, „ted' je vhodná doba.“ Všichni zatleskali.

„Děkuju,“ řekl Ijáček. „Neočekávané a lichotivé, ač trochu slabé.“

„Ta básnička je mnohem lepší než moje,“ řekl Pú s obdivem a myslel to doopravdy.

„To si taky myslím,“ řekl Ijáček skromně.

„Usnesení zní, že ji všichni podepíšeme a zaneseme Kryštířkovi Robinovi,“ řekl Králíček.

Tak se podepsali:

Pú SoAv.
Prasátko
Kryšťufek
Ijáček
Křikavice

a všichni s tím šli ke Kryšťůfkovi Robinovi.

„Vítám vás všechny,“ řekl Kryšťůfek Robin. „Nazdar, Pú.“

Všichni řekli „Nazdar“ a najednou byli nesví a zkormoucení, protože to bylo vlastně loučení a nechtěli na to myslet. A tak tu stáli a každý čekal, až někdo jiný spustí, a šťouchali se a říkali si:

„Mluv dál,“ a konečně postrčili Ijáčka kupředu a ostatní se nahrnuli za něho.

„Copak je, Ijáčku?“ zeptal se Kryšťůfek Robin.

Ijáček vrtěl ocasem sem tam, aby si dodal odvahy, a spustil:

„Kryšťůfku Robine,“ řekl, „přišli jsme ti říct - dát - jmenuje se - napsal ji -, ale my všichni - protože jsme slyšeli - všichni totiž víme - že -, ty -, vlastně my - no zkrátka, to je ono.“ Otočil se rozzlobeně na ostatní a řekl: „Každý se tu v Lese tak tlačí. Není tu dost místa. To jsem v životě neviděl, aby se zvířata tak roztahovala, a zrovna tam, kam nepatří. Copak nechápete, že chce být Kryšťůfek Robin sám? Já jdu.“ A štrachal se pryč.

Ostatní se začali také vytrácet, ani nevěděli proč. A když Kryšťůfek Robin dočetl BÁSEŇ a chtěl říct „Děkuju“, zbýval tu už jenom Pú.

„Takového něco člověka těší,“ řekl Kryšťůfek Robin, složil papír a vstrčil ho do kapsy. „Pojď, Pú,“ a rychle odcházel.

„Kam půjdeme?“ řekl Pú, když pospíchal za ním a přemítal, jestli to bude výzkumná cesta nebo něco jako „Což abychom, však ty už víš co“.

„Nikam,“ řekl Kryšťůfek Robin.

A tak se tam pustili, a když chvíli šli, řekl Kryšťůfek Robin:

„Co děláš ze všeho na světě nejradši, Pú?“

„No,“ řekl Pú, „já ze všeho nejradši -“ a pak se zarazil a zamyslel se. Protože jíst med je sice moc hezké, ale ta chvíle před jídlem je ještě hezčí, nevěděl však, jak se tomu říká. A pak mu napadlo, že moc pěkné je být s Kryšťůfkem Robinem, a mít nablízko Prasátko je taky dobré; a tak když si to všechno přemyslel, řekl: „Ze všeho na světě mám nejradši, když jdu s Prasátkem navštívit tebe a když ty řekneš ‚Což abychom si dali něco menšího?‘ a já řeknu ‚Neměl bych nic proti tomu, dát si něco menšího, a co ty, Prasátko?‘ a venku by to bzučelo a ptáci zpívali.“

„To se mi taky líbí,“ řekl Kryšťůfek Robin, „ale ze všeho nejradši mám nedělat nic.“

„A jak to děláš?“ zeptal se Pú po dlouhém přemítání.

„No to je, když na mne někdo zavolá, zrovna když to chci dělat, ‚Kryštůfku, co teď budeš dělat?‘ a já řeknu ‚Ale nic‘ a pak to jdu dělat.“

„Ach tak,“ řekl Pú.

„To si člověk jen tak chodí a poslouchá všechno, co není slyšet, a nestará se o nic.“

„Aha!“ řekl Pú.

Šli dál a myslili na to i ono a po chvíli přišli k začarovanému místu na samém vrcholku Lesa, kde se říkalo „Na jezírku“, a je tam něco přes šedesát stromů; a Kryštůfek Robin věděl, že je to tu začarované, protože

se dosud nikomu nepodařilo spočítat, je-li jich šedesát tři nebo čtyři, ani když si člověk uváže kolem každého spočítaného stromu provázek. A protože to byl začarovaný Les, půda tu nebyla jako jinde v Lese, jehličí, podrost a vřes, ale hustá tráva, měkká, hladká a zelená. Bylo to jediné místo v Lese, kde ses mohl bezstarostně posadit a nemusil jsi hned zas vyskočit a poohlédnout se po lepším místě. Když tam tak spokojeně seděli, rozprostíral se před nimi až k obloze širý svět a všechno tam měli před sebou jako na dlani.

Najednou začal Kryštůfek Púovi vypravovat: o lidech zvaných králové a královny, a o takzvaných přechodnících, a o kraji, kterému se říká Evropa, a o ostrovu v širém moři, kam nepřijíždějí žádné lodi, a jak si člověk vyrobí (když má na to chuť) vývěvu, a o tom, jak bývali pasováni rytíři, a co se dovází z Madagaskaru. A Pú seděl opřen o strom šedesátý a něco a měl pracky složené na bříšku a říkal: „Jéje!“ a „To jsem ani nevěděl,“ a myslel si, jak je asi báječné mít opravdový rozum, který ti vymýšlí všelijaké věci. A po chvíli byl Kryštůfek u konce a zmlkl; seděl a hleděl na svět a přál si, aby to tak už zůstalo. Ale Pú také přemýšlel a najednou řekl Kryštůfkovi Robinovi:

„Je to moc vznešené, být takovým vikýřem či co, jaks to vlastně řekl?“

„Co?“ zeptal se Kryštůfek Robin zvolna, protože poslouchal něco jiného.

„No, sedět na koni,“ vysvětloval Pú.

„Aha, rytířem?“

„No právě!“ řekl Pú. „Myslel jsem si, že je to - je to tak vznešené jako král a přechodníky a to ostatní, co jsi říkal?“

„No, tak vznešené jako král to není,“ řekl Kryštůfek Robin, ale když viděl, že je Pú zklamán, řekl honem: „Ale je to vznešenější než přechodníky.“

„Mohl by být rytířem Medvěd?“

„Ale jistěže!“ řekl Kryštůfek Robin. „Udělám z tebe rytíře.“ A vzal klacek a dotkl se Púova ramene a řekl: „Vstaň, rytíři Pú z Medvídkova, nejvěrnější ze všech rytířů.“

A Pú vstal a zase si sedl a řekl: „Děkuju ti“, což se říká, když je někdo pasován na rytíře, a zase se zasnul o tom, jak pán Vývěva, pán Madagaskar a Činitelé žili

pohromadě, měli koně a byli rytíři (až na Činitele, ti se jen starali o koně) a sloužili věrně dobrému králi Kryštůfkovi Robinovi ... a každou chvíli zavrtěl hlavou a řekl si: „Ne, tak to není.“ A začal přemýšlet o tom, co mu asi bude Kryštůfek Robin vyprávět, až se vrátí tamodtud, kam půjde, a jaká z toho bude motanice, až si to bude chtít Medvěd s pramalým rozumkem srovnat v hlavě. „Možná že už mi Kryštůfek Robin nic nepoví,“ řekl si smutně a přemítal, zda být věrným rytířem znamená být prostě stále věrným, i když ti nikdo nic nepovídá.

Pak najednou zase zavolal Kryštůfek Robin, který se až dosud díval na svět s bradou v dlaních:

„Pú!“

„Copak?“ řekl Pú.

„Až já budu - až - Pú!“

„Copak, Kryštůfkovi Robine?“

„Teď bude konec nicnedělání.“

„Už navždy?“

„Skoro. Už to nepůjde.“

Pú čekal, že bude pokračovat, ale Kryštůfek zase zmlkl.

„Tak co, Kryštůfkovi Robine?“ řekl Pú povzbudivě.

„Pú, až budu - ty víš - až přestanu s nicneděláním, přijdeš se za mnou taky někdy podívat?“ „Jenom já?“

„Ano, Pú.“

„Ty tu taky budeš?“

„Ano, Pú, opravdu tu budu. Slibuji ti, že tu budu, Pú.“

„Tak dobrá,“ řekl Pú.

„Pú, slib mi, že na mne nezapomeneš - nikdy. Ani až mi bude sto let.“

Pú chvíli přemýšlel.

„Kolik pak bude mně?“

„Devětadevadesát.“

Pú přikývl.

„Slibuji,“ řekl.

Kryštůfek Robin stále hleděl na svět a rukou nahmatával Púovu pracku.

„Pú,“ řekl Kryštůfek Robin vážně, „až já -, až už nebudu tak docela -“ zarazil se a spustil znovu. „Pú, ať se stane cokoliv, ty tomu porozumíš, víš?“

„Čemupak porozumím?“

„Ale ničemu.“ Zasmál se a vyskočil.

„Pojďme!“

„Kam?“ řekl Pú.

„To je jedno,“ řekl Kryštůfek Robin.

Tak spolu odešli. Ať jdou kamkoli a ať je cokoli potká na začarovaném místě na vrcholku Lesa, chlapeček a Medvěd si budou stále hrát.

Obsah

Medvídek Pú

KAPITOLA 1, ve které se seznámíme s medvídkem Pú a včelami; a vypravování začíná	5
KAPITOLA 2, ve které jde Pú na návštěvu a dostane se do úzkých	10
KAPITOLA 3, ve které Pú s Prasátkem málem chytí Kolčavici .	14
KAPITOLA 4, ve které Ijáček ztratí ocas a Pú ho zas najde	17
KAPITOLA 5, ve které se setká Prasátko s ohromným Sloniskem	21
KAPITOLA 6, ve které má Ijáček narozeniny a dostane dva dárky	27
KAPITOLA 7, ve které se přistěhuje do Lesa Klokance s Klokánkem a Prasátko dostane lázeň	34
KAPITOLA 8, ve které vede Kryštůfek Robin expedici k severní točně	41
KAPITOLA 9, ve které se Prasátko octne uprostřed vod	49
KAPITOLA 10, ve které dává Kryštůfek Robin večírek na počest Púovu a my se rozloučíme	55

Púovo zátíší

KAPITOLA 1, ve které se staví dům pro Ijáčka v Medvídkově zátíší	61
KAPITOLA 2, ve které přichází do Lesa Tygr a snídá	67
KAPITOLA 3, ve které se zorganizuje pátrání a Prasátko se zase potká se Sloniskem	72
KAPITOLA 4, ve které se ukáže, že tygři nelezou po stromech ..	78
KAPITOLA 5, ve které má Králíček napilno a ve které poznáme, co dělá Kryštůfek Robin dopoledne	85
KAPITOLA 6, ve které Pú vynajde novou hru a Ijáček se přidá ..	92
KAPITOLA 7, ve které se Tygr odnaučí skákat	98
KAPITOLA 8, ve které vykoná Prasátko velkolepý čin	105
KAPITOLA 9, ve které najde Ijáček Sovín a Sova se do něho nastěhuje	111
KAPITOLA 10, ve které přijde Kryštůfek Robin a Pú na začarované místo a tam je opustíme	117
Obsah	123